

Ferman padişahınsa
feryad ve figan kime düşer
Kim düşer dağlara
Dadal'ın oğlundan başka
Ve hangi güzelin pesinden
seyirtir Karacaoğlan
Bilesin;
kavgada Dadal,
sevdada Karacayız
Biz bu tarihin
ve toprağın evladiyız

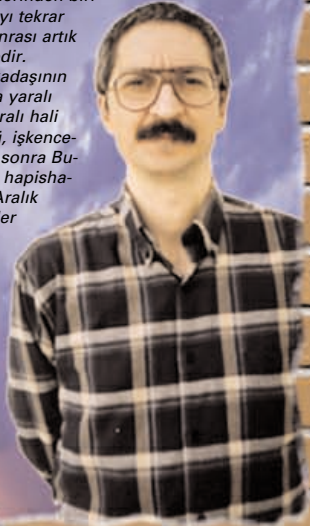
Ümit İLTER, 1967'de Adıyaman'da doğdu. Aslen Mersin Silifke'lidir. Ortaokul yıllarında devrimcilerle tanıştı. Lise yıllarında artık bir devrimci sempatizanıdır. Ama ülke 12 Eylül'ü yaşamaktadır. Aktif bir devrimcilik yapma olanağını bulamaz.

Lisede tiyatro ve edebiyata ilgi duyar.

1984-1985 yıllarında İÜ. Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne girer. Burada devrimcilerle tanışır. DEV-GENÇ saflarında yer alır. Cunta sonrası devrimci mücadelenin yeni yeni geliştiği bu süreçte gençlik hareketinin örgütlenmesine önderlik eder. 1987'de tutuklanır. Bayrampaşa Özel Tip'de tek tip elbise direnişine katılır. Tahliyesinden hemen sonra gençliğin o süreçteki en büyük direnişi olan Nisan gösterilerinin önderlerinden-örgütleyicilerinden biridir. Bu direnişden dolayı tekrar tutuklanır. Tahliyesi sonrası artık illegal mücadele içindedir.

1991'de İzmir'de iki arkadaşının şehit olduğu çatışmada yaralı olarak tutsak düşer. Yaralı hali ile işkenceye götürüldü, işkenceye direndi. Bu tarihten sonra Buca, Aydın ve Ümraniye hapishanelerinde kaldı. 19-22 Aralık 2000 büyük hapishaneler katliamında Ümraniye'deydi. Bu katliamdan da yaralı olarak kurtuldu. İşkence gördü ve Kandıra F Tipi Hapishanesi'nin tek kişilik hücrelerine atıldı.

İlk kitabı Tavır Yayınları'ndan çıkan 'Karanfil Halayı'ndan sonra, 'umut yağmuru' ikinci şiir kitabı.

Boran

umut yağmuru

Ümit İLTER

umut yağmuru

Ümit İLTER

Boran

Umut yağmuru olup
topraklarımıza yağan
büyük direnişin
ölümsüz şehitlerine

O insanlar
her yerden gelmişlerdi
Kadın erkek,
genç yaşlı halktılar
Umutlu ve onurlu olma suçları
Ve asla vazgeçmediler
erdemlerinden
Ki o insanlar
Ada'ya yürüyorlar hala
Ve onlara
yedi cihanda
Adalılar deniyor...

umut yağmuru

Ümit İlter

*B*oran

umut yağmuru

Ümit İler

Katliamla hayatımıza giren F Tipi Hapishaneler ve tecrit zulmüne karşı direnişte 117 yiğit devrimci şehit düştü. Bir direnişte 117 insan zulmün ne denli büyük ve direnişin ne denli hayati olduğunu anlatır.

2000'den 2004'e dördüncü yılını bitirmek üzere olan ölüm orucu direnişi sürüyor. Destan sürüyor. Onlar, tecritin, teslimiyetin tüm bir halkın hayatına hakim kılınmasının önündeki en büyük barikat oldular. Onlar, umutsuzluğun bir karabasan gibi çökmek istediği anda hücrelerini, alev alev bedenlerini sağanaklaştırdılar. Ümit olup yağdılar Anadolu toprağına. Bin yıldır zulme başegmeyen Anadolu onlara minnettar...

Bu destanı yaratanları, yine en iyi destanın içinde yer alanlar anlatacaktır kuşkusuz. Ümit İlter onlardan biri. Bir fırtına gibi kavga ve umut esen dizeleri 117 kahraman direnişçinin coşkusunu ve zulme öfkelerini yaşıyor okura.

Başegmeme geleneğini yaşatanları, saygıyla ve topraklarımızın geleceğı, umudumuzun karartılmaması adına şükranla anıyoruz...

Boran Yayınevi

"...Burjuvazi, tüm ulusları yok olma olasılığıyla karşı karşıya bırakarak, kendisinin "uygarlık" dediği şeye, eş deyişle burjuva üretim biçimini kabule zorlar..."

(Marx-Engels)

Onların gökyüzünde uygarlığın havai fişekleri
Ki her şey havailiğin zirvesinde bu çağda
Ve akıllı katil füzeler hep kime düşer
Ki onların havailiği dertlerimize sebep
Ve en puşt sesler "tarih bitti" dediler...

Yazan, yaratan, yapan ki halktır
O deryanın elinde kalemdir karanfil
Damarlardan zamana akan bir mürekkep
Ve tarih yazıldı, yazılıyor, yazılacak
O puşt sesler çıktığı yere tıklılacaktır...

Kim yandı aşk ile asırlar boyunca
Pervaneler gibi özgürlük ateşinin peşinde
Evvel zaman içinde bizdik kül olan
Ve şimdiki zaman içinde yarın yanıyor yine...

Dünden süzülüp gelmişiz, yarını hatırlarız
Ati zaman köprüsüne can döşemişiz
O hayalin yarın oluşudur ömrümüz
Bitti denilen yerde al şarkılar söylemişiz...
Kim kahreder Zeus'u çalmakla ateşi
Vay ki vay şu terörist Promete'dir
Zeus öyle dese de bizim ilk azizimiz
Ciğersiz olmaktansa, varsın deşilsin ciğerimiz...

Malum "Ateş Geçitleri" ve karşıda işgalci
"Tarih bitti" dedi yine küstah Kral Kserkes

Ve vuruşan 'Üçyüzler' dirilip çarpıştılar
Ateş Geçitleri hala orada mağrur ve burada...

Yalan salyalarından ve salyaların yaygarasından
Manşet düzüyor "Roma Romalılarıdır" yazan
Ki Roma'da Trakyalı bir Kürttür Spartaküs
Ayağının prangası, bahtımın zincirini kıran...

Yalan zalimin piçi, hakikat halkın oğludur
Nerede görülmüş yalanın hakikati yendiği
Boğulan şu fani Bedreddinin boynudur
Vurulup boğulur, lakin eğilmez boynumuz...

Pir Sultan'ım yaren ceminde der diyeceğine
Bir yanında Hallac bir yanında Bruno
Bir güzel anlatırlar hakikati biçare Galile'ye
Dünya haksızlıktan hakka nasıl döner üstad...

Tüfek icat olunca bozulmuştu ya mertlik
Ki füze, yollayan namertoğlu namerttir
O füzeler denizi dalgalandırır sadece
Ve Köroğlu halkın yüreği ve kılıcıdır hala...

İşgal tutmadı Anadolu'da yenemediniz bizi
Malumdur, ser verip şereften geçmeyişimiz
Siz mi bitireceksiniz bu tarihi şimdi
Velhasıl aynısınız ve biz yine aynı halkız...

Tarih bazen Elmalı Köprüsü'nden geçer
Köprü başını tutan Şahin Bey der ki;
"Düşman cesedimi çiğnemedi Antep'e giremez"
Nehir köprüünün altından, tarih üstünden geçer...

Çar'dınız yenilmezsiniz ve saltanat baki

Sorduk kendi kendimize "Ne Yapmalı?"
Salladık o tahtları ve sarstık, yıkıldınız
17 Ekim depremini biz yarattık, şaştınız...

Buraya Çinliler ve köpekler giremezdi eskiden
Sonrası malum bir Uzun Yürüyüş şarkısıdır
Ve uzun yürüyüşün sonunda mutlak vuslat vardır
Tarih dediğin yürüyerek yazılıyor işte...

Dayanınca Moskova'nın önüne faşist sürüler
Yine dediler ki "Tarih bitti beyler"
Sonrası Stalin, kırmızı sancak ve Berlin
Tarih böyledir, bitti denilen yerde yazılır...

Hoş geldin Ernesto, sefalar getirdin
Sen var oldukça, baş eğmeyecek halklar
Dünden çok yarınımızda ve omuz başımızdasın
Gidelim Ernesto, sen daima haklısın...

Nasıl da kaçtınız kuyruğunuzu kısıtırıp Vietnam'dan
Envai bombayı denediniz ama yine yenildiniz
Unutturmaya çalıştığınız Ho Amca, Dersim'de gezer
Ve tarih iki, üç daha fazla Vietnamlara gebedir...

Ferman padişahınsa feryad ve figan kime düşer
Kim düşer dağlara Dadal'ın oğlundan başka
Ve hangi güzelin peşinden seyirtir Karacaoğlan
Bilesin; kavgada Dadal, sevdada Karacayız
Biz bu tarihin ve toprağın evladınız
Kime sorsan tanır bizi, evlad-ı Kerbelayız
"Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik"
Görölmüş duyulmuş şey değildi teslimiyetimiz
Kerbela'da Hüseyin Kızıldere'de Mahiriz...

Yedi düvel kalkar üstümüze borsa borsa
Bomba bomba düşer o piyasanın zulmü
Ve lakin
Hastir çekmişiz emperyalizmin alayına
borsasına
bombasına
Ümudun en bıçkın haliyle dağlara çıkmışız...

Hadi gel, bu sevda dağlarda güzel
Düşelim yollara, çikalım yücelere
Hadi gel, bu hasret dağlarda diner
Heybetlidir dağlar, saklar koynunda
Hadi gel, bu gurbet dağlarda biter
Sarptır yolları, çıkamaz gayrısı
Sen gel, yollara düşelim beraber
Hadi gel, inancın, umudun, sevdanla...

Dünün gücü, yarının düşü, bugünün kavgası
Alnımızdadır hayatın yazgısı
Tarihin umutlu, delikanlı ve güzel yıldızı
Açlığın koynundan ve kondulardan çıkıp
Sokaklardan allı yeşilli geçerek
Meydanlarda gürül gürül toplanıp
Dağlara çıkmıştır o kırmızı
ve isyankar tarih...

"... Eğer yeryüzünde anlamlı ve güzel bir şey aranacaksa, işte en anlamlısı; isyan...

Doğal bir şey aranıyorsa, işte en doğal olanı; Emperyalizme isyan etme hakkı!

Eğer yeryüzünde uğruna her fedekarlığın yapılacağı bir ideal aranıyorsa, işte en sade olanı; Emperyalizmin, baskının, sömürünün olmadığı bir dünya...

Emperyalizmden nefret etmek ve asla boyun eğmemek için milyonlarca nedenimiz var..."

(Gülnihal YILMAZ)

Ya feryad ya Ferhad olursun buralarda
Toprak ezilince evlatlarıyla haykırır
Barınmayacak sokaklarında düşman çizmeleri
Arası yok hayatın
Ya çiğneyen ya çiğnenen
Ya da Ferhad...

Ya Figan ya isyan edersin buralarda
Amerikan işgalcileri ezip geçerken sineni
Kurtuluş uğruna elin yürek çeker artık
Arası yok hayatın
Ya çiğneyen ya çiğnenen
Ya da isyan...

Özgürlüğün iki rengi olmuştur hep
Ya beyaz adamın kılıcı kadar beyaz
Ya da halkların akan kanı kadar kırmızı
Kılıçların ısıltısında özgürlük dansına duranlara
Ruhlarındaki pranganın sesi ritm tutar daima...

Beyaz adamın kılıcındaki ışıltıdır o uygarlık
Ki standartlarına tükürdüğüm Avrupa
Çok meşhurdur bu hususta
Evvel ve postmodern zamanlarında
Malum ve meşhur standartları hep aynıdır
Halklara mezar, Sezarlara saltanat...

Ve fakat, Avrupa standartlarında biçilen kefen
Uymaz bu toprağın dağına, taşına, insanına
Ve kara kafalı o Adalılar derler ki;
- Ulan sizin o uygarlığınızın standartına da
sömürüsüne de
tecritine de
esaretine de
Kan tükürmüşüm ve ille de ille demişim
Ya istiklal ya ölüm...

"... Her bölgedeki her ulusun karar verme vakti gelmiştir. Ya bizimle birliktesiniz ya da teröristlerle. Bugünden itibaren terörizme yardım eden her millet, ABD tarafından rejim düşmanı olarak görülecektir."

(George W. BUSH)

"... Bu yerliler bizim hakimiyetimize girmeye mahkumlar..."

(19. yy. sömürgecilerinden Cecil RHODES)

"... Kendimi yaratmak için doğmuş hissediyorum ve yaratıyorum. Kendimi emretmek için doğmuş hissediyorum ve emrediyorum..."

(19. yy. sömürgecilerinden LYOUTEY)

Dijital Cebrail'i icad ettik, vahiy bize indi
Ve uygarlığın çelik kanatlarıyla saldıktık fermanımızı
İbret-i alem için yakmadık mı onları
Herkes görsün ve hizaya girsin diyesidir
Görmediniz mi Dolar Tanrısına iman etmeyenleri
Başlarına ne belalar getirdik evvel zaman içinde
O kadınları ve halkları diri diri yakmadık mı
Beyaz Saray'a secde etmedikleri için
Onlar özgürlük ellerimizde diyen günahkardılar
Sakın ola ki meyletmeyiniz bu zındıklara
Bilesiniz ey kullar özgürlük lütfumuzdur
O cahil cühela kara kafalı halklara bahşımız
Gördünüz özgürlük getirdiğimiz mucizesini
Ki kafirdir onlar mucizelerimize inanmadılar

Ki bu kafirler iflah olmayıp isyan oldular...

Yaşamanın altın kuralları vardır, bileceksin
Biat edeceksin sorgusuz sualsiz, susacaksın
Sorular dağlara çıkarır adamı, sormayacaksın
Bir büyük günahdır açmak ağzını icazetsiz
Unutmayacaksın ecel günahkarlara yakındır hep
Ve Dolar Tanrısına ibadetten geri kalmayacaksın...

Günahkarları gözlerinden tanırız, karadır
Ve onlar nebimiz IMF'ye "DEFOL" diyenlerdir
Günahkarları yüreklerinden biliriz, asidir
Ve onlar Dolar'a iman etmeyen teröristlerdir...

"... Halkları fethederek Batılılaştırmak, Batı için bir kaderdir..."

(İtalya Başbakanı S. BERLUSCONİ)

Batı'nın kalıpları Doğu'nun vücuduna dar gelir
Doksan altmış doksan değildir analarımızın bedeni
Batı'nın işgali Doğu'nun kadınlarına zor gelir
Ve o Kibele kalçalardan umutlu öfkeler doğar...

"... Kendi topraklarımız üzerinde köle bir halk haline getirildik..."

(Mahir ÇAYAN)

Ey güzel Anadolum asırlar var ki
Sana deli gömleği giydirir gibi
Amerikan bezinden, Avrupa basmasından
Muasır medeniyet denilen kefeni biçiyorlar
Sıgmayıp taşıyorsun evlatlarınla her yandan

Ki zeybek işi cepken yaraşır sana...

"... Özgürlüğü yabancı ellerden bekleyenlere tutsak denir..."

(KAZANCAKİS)

O yosmayla bu yalan kerhanesi kar etmez
Ki yaşlı fahişenin derdidir selülitler
Kırışmış ciltleriyle inandıramaz muktedirler
"Big Boss" daima her şeyin farkındadır
Bu kerhane yeniden yapılandırılmalıdır

"... Karın ve bel bölgesine sıkılaştırıcı ve şekillendirci Avrupalı anti-selülit kremi..."

Mumyalıyorlar geçkin aşufteyi diriltmek için
Ki işbirlikçi tekeller kar hesabındadır
Böylece sağlanıyor arsız ve yalandan iyileşme
Demokrasi paketi, planı, projesi vesaire
Nihayet Avrupalı bir hal alacak o yosma
Nemli, ıslıtlı ve yalandan bir ciltle

"Göğüs ve deksite bölgesine toparlayıcı Amerikan serumu..."

Lakin cilt dediğin gövdenin ambalajıdır
Sürülen Avrupa boyası içini aklamaz
Ve dahası yağmur altında süzülüp akacaktır

Aynı kar, aynı kerhane, aynı çark, aynı dönüş
Bir sen kaldın aldırmayan ey oyun bozan
Aynı düzen, aynı oyun, aynı kahpe, aynı felek
Bu yalan perdesini parçalayan bir sen kaldın...

"... Kurtarılmayı bekleyenler sadece kölelerdir..."
(VOLTAİRE)

Aydını, karanlığı, mollası, paşası, beyi
Birliğine diyorlar Avrupa'nın girelim
Sen diyorsun memleketin sokaklarına çıkalım
Dediklerinin bir bedeli vardır ey karanfil

Aydını, karanlığı, mollası, paşası, beyi
Koluna diyorlar Avrupa'nın girelim
Sen diyorsun vatanın dağlarına çıkalım
Dediklerinin çok bedeli vardır ey karanfil

Aydını, karanlığı, mollası, paşası, beyi
Koynuna diyorlar Avrupa'nın girelim
Sen diyorsun halkın iktidarını kuralım
Dediklerinin hep bedeli vardır ey karanfil

Doğru dersin ey iflah olmaz oyun bozan
O Birliğin koynunda doğan sömürünün piçidir
Ve özgürlük denilen şey başka bir şeydir
Emekçi ellerin nasırından, anaların ahından
Kavgamızın vuslatından doğan bir güldür...

Bir köle kaçarsa suçu sadece firar etmek değildi. Firari köleler aynı zamanda hırsız sayılırdı. Çünkü beyni ve bedeni efendinin malıydı.

İster hırsız desinler ister asi ya da terörist
Efendinin malını çalmanın vaktidir şüphesiz
Ki en meşru hırsızlıktır kendini çalmak

Ve ruhundaki işgale son verenler için
Sırası gelmiştir vatandaki işgalin...

Bütün yollar buyurganların kentine çıkar iken
Sen kendi sokaklarından dağlara çıkarıyorsun hala
Ne buyruk dinliyor ne yola geliyorsun
Ki Avrupa yollarını adımlamamak suç iken
Tek yol diyorsun hala ve şaşmadan devrimdir
Bu Neon arsız kentlerin karasında vururlar seni
Yola gelmeyenleri, oyun bozanları ve karanfilleri
Bilirim dağların ve dağlıların sinesi temizdir
Sana bu kentler dar gelir, bir de yalan
Ve biz yollarına düşeriz o zaptedilemez dağların
Ve dağlara düşeriz yarına uzanır gibi...

Niye toplanıyor bütün kurşunlar göğsünde
Sende kurşunları çeken cevahir nedir
Niye hep sen vuruluyorsun oyun bozan
Dolar Tanrısı "okey" isterken senden
Sokaktasın okeye dördüncü aranırken

Bu bereket içinde şu açlık ve yoksulluk
Dolar Tanrısının ilahi bir mucizesidir
Ki piyasadan sorumludur IMF meleği
Gözlerini kapayıp vazifesini yapmakla meşhur
Bir düzenbazlık meleğidir Birleşmiş Milletler
Ve sahtekarlıktan sorumludur Avrupa meleği
Şapkadan tavşan çıkartmanın da bir meleği var
Ki sihir ve büyü'nün meleğidir medya
Düzen, nizam, intizam ondan sorulur

İşgalle özgürlük getirme mucizesini yaratan
Uygarlığın en baş meleğidir Amerikan ordusu...

Sana mı düştü değil ey karanfil
O meleklerin maskesini düşürmek
Ki Dolar Tanrısının kanatlı meleklerini
Kanatlandılar mı halkın yaraları kanar...

Bağımsızlık en büyük günahdır çağımızda
Yok edilmesi gereken tehlikeli bir düşünce
Yayılırsa, oyun hepten bozulur sonra
O halde fikir çıktığı yerde boğulacaktır
Ya düşünceler değişmeli ya kelleler düşmeli
Vezir-i Azam, sadrazam, nazır ve paşalar
Plan proje, hesap kitap, yalan dolan hazırladılar
Ki Avrupa'dan Amerika'ya tecrübeyle sabittir
Gömülmeli karanfiller yedi kat beton altına
Ve Paris Komünü yasaktır bu meydanda...

Ya düşünceler değişecek ya kelleler düşecek
Ferman çıktı karanfiller betona gömülecek
Deste deste kırılmalı o arsız karanfiller
Böyle bir fırsat ele yüzyılda bir geçer
Hakikat boğulursa emperyalist mucizeler baki
Yalan kanla sulanmalı ki boy atsın
Ve sussun susmaya teşne olanlar
Yalanı büyütsünler koyunlarında yılanlar...

Ölü ruhlar mezarlığıdır o piyasa tarlası
Ve Dolar Tanrısına secde eden korkuluklar
Ölümsüzlerin toprağıdır o karanfil deryası
Ve piyasa tanrısına isyan eden Adalılar...

"... Bu anlamda, Avrupa kapitalistlerinin anlaşması sonucu Avrupa Birleşik Devletlerinin ortaya çıkması da mümkün. Ne temelinde? Ancak, hep birlikte Avrupa'da sosyalizmi ezme ve yağmalanan sömürgeleri birlikte savunabilme temelinde..."

(Lenin)

Yakılsa da gerçeğin satırları
O kalemli zaten sahibinin sesi
Satılık diller lal olsa da
Karanfiller...
Karanfil yazıyor tarihi

Aklar karalara karışmış
Develer tellal iken
Grilik geçer akçe
Yamalı bohça düşünceler
Oysa karanfiller haykırıyor
Karanfiller...
Kırmızı açıyor bağrımızda

Bütün çiçekler solsa da
Soldan sağa sivrulmuş iken
Bir tek karanfiller kalır
Doğru bildiği yolda
Karanfiller...
Bayrak bayrak yürüyor...

"... Halk günahlarından arınmak zorundadır, bunlardan en korkunç olanı da Komün'dür..."

(Paris Komünü Cellatlarından MAC-MAHON)

Dolar Tanrısı kulaklarına üfledi onların
Komünarlar günahlarından hemen arındırılmalı
Ki o günah bir yayılırsa kıyametidir zorbalığın
Ve Thiers kadar titrek ve düşman olanı
"Teröristleri terörizmden arındıracağız" buyurdu
Ki o an kuşatılmıştı karanfilli komünarlar...

Kara başlıklı bir engizisyon celladı höykürdü
"Terk edin günahlarınızı tez elden
Ve teslim olun Dolar'ın ilahi adaletine"
Buyruk herkeseydi, dinlemeyen karanfiller oldu

Engizisyonun Kuyucu Murat Paşasının gözüne
Ta gözlerinin içine içine haykırdılar
Bir damla tereddüt karışmayan sesleriyle
"Asla teslim olmayacağız, yaşasın komün"
Ve bir insana son kez bakmanın güzelliğinde
Yürekleriyle baktılar birbirlerine son kez
Sarılıp birbirlerine alınlarından öptüler
Ki bu tebessüm baki kaldı dudaklarında...

Biz ne zaman düştük bu günaha canım
Kimin haddine bizi Roma'dan kovmak
Biz çıktık Spartaküsle Sivas dağlarına
Sakalımızda Ernestolu bir tütün kokusuyla

İsyanda ısrarın bir bedeli vardır canım
Yakarlar adamı gözünün yaşına bakmadan

Zaten komünar gözlerinde yaş ne arar ki
Gözlerinde bir umut, bir öfke, bir isyan var

Biz ne zaman düştük bu günaha canım
Zulme karşı isyan haktır dediğimizde mi
Öyleyse isyankarız, kabul ettik günahkarız
Bırak yaksınlar bizi, külümüzden BİZ doğarız...

İmparatorların kitapsız ve kutupsuz dünyasında
Biat etmişken herkes Dolar Tanrısına
Borsasına, piyasasına
Bir sen kafir kaldın ey karanfil
Bir sen kaldın kökü hala toprakta
Ve kavgada...

Buyurdu, yeşil renkli tek sayfalık kitabın sahibi
Günahkarların kanı helal kılınmıştır kullarına
Ki o günahlar kanla yıkanıp silinmelidir
Onlara günahlarının bedeli canla ödetilmelidir
Birinci günah; emperyalizme karşı bağımsızlık
Günahların ikincisi; faşizme karşı halkın iktidarı
Ve üçüncüsü günahların; sömürüye karşı sosyalizm
Ve biliniz ki, hiddetiniz onları imana getirmez
Asla secde etmeyeceklerini iyi biliriz
Ve lakin başlarına öyle belalar getirin ki
Mucizelerimizi sorgulayan herkese ibret olsun
Onlar imana gelmeyen isyankarlardır
Ve farz kılınmıştır hayata dönüş kıyamınız...

***"... Tek kutuplu dünyacılara göre
Hakikatli insan olmak yasaktır..."***
(Fatma Köse)

Bin yıldır hep yaptıkları gibi
Yasakları dinlemedi hakikatli insanlar
Ve dediler ki;
yola çıkmalı, yol açık
Ki onlar bu yolun Mahiriydiler
Ve dediler ki;
"Yolumuz devrim yolunda düşenlerin yoludur"
Yola çıktılar, yolları açtı...

Bir göz şafağına merhaba der gibi
Karanfiller açıyor hayat dolu ve çok
Başları dik, edası kırmızı, gözleri umut
Deste deste halaya duruyor karanfiller...

Baharın sonu değil, sarışınıdır göz
Bizim maceramızda sonu yoktur baharın
Ömrümüz baharında kaldığından belki
Hep bahar kalsın yüreğin anacağazım
Ve alnında bir karanfil şaha kalsın...

Karanfil,
Kırıldıka büyüyen bir inat ieği
Karanfil,
Kömür kırmızısı bir isyanın ieği
Karanfil,
Beton sevmeyen bir toprak ieği
Karanfil,
Hayatın ve halkın tecritine cevaptır
Ve bağımsızlığın g l , o sevdanın b lb l d r.

G z n göze değmesi yasaksa, gönüller neyler
Ki gönüllülük gerekliliğin bilince düşmesidir
Ve o karanfil yarışında herkes candan geçer
Hayat ardında kalır hayallerin var olunca
Ve karanfiller yedi cihana bir avaz saldılar;
"... Bir kefen giymek gerekiyorsa eğer,
bu asla düşmanın bize biçtiği kefenler
olmayacaktır. Devrim eğer canlarımıza
ihtiyaç duyuyorsa, kızıl bantlarla kızıl
bayraklarla süslenecek kefenleri giymekte
teredd t m z olmayacaktır..."

"... Yolcunun emelinin yüceliği, yolun dolambaçlı olusundan, dağ geçitlerinden ve yolda yol kesicilerin bulunmasından bellidir. Her yanlış akide bir dağ geçidine, bir uçuruma ve bir hayduta benzer..."

(Mevlana)

Sorduk hayata ve öğrendik umudumuzdan
Ve sordu hayat bize
Bu dağlar heybetlidir, aşabilir misin
Bu yollar engebelidir, geçer misin
Bu derya dalgalıdır, boğulmayasın sonra
Bu çöller bir amman, yutmasın seni
Ölüm var
 zulüm var
 ayrılık var

Göze alacak kadar kara mı gözlerin
Ki gece pusludur, yolunu şaşırmayasın
Kökünden kopartmasın seni o rüzgarlar
Sel gelir üstüne sürükler sonra
Kışın hükmüdür ayaz, üşümeyesin
Kalleşçe vurulmanın acısı yamandır
Ve olmadık anlarda iş başındadır ihanet
Bir düşü
 bir umudu
 bir özlemi

Kanayan yüreğinden yarını doğurabilir misin
Ha deyince olmaz hiç birisi oysa
Ömrünü verip yeniden doğabilir misin
Soruyordu hayat ve öğrendik umudumuzdan
Allah'ın değil zulmün emridir ölüm
Gülüpte geçer misin dudağının ucuyla
Hayatın çengelleri bir dolu sorudur
Cevaplarına hayat verebilir misin

Ne için yapacaksın sahi
Ne adına yaşayacak
Ne uğruna öleceksin
Karanfil diliyle konuştu Adalılar
Halk için
 umudun uğruna
 düşlerimiz adına
Sorduk hayata ve öğrendik umudumuzdan
Ve sonra yürüdük Nazımca
 gülerek ve yürekten...

Hayat bir soruydu bizim için
Biz cevaptık hayata dair ne varsa
Biz yollara düştük, cevaplar hayata
Ne bir han aradık
Ne kervansaraylarda eğlendik
Soluksuz yürüdük menzile varmak için
Düşenler, duranlar, hatta dönenler oldu
Düşenlerle dalgalanıp ileriye atıldık
Ve duranları yüreklerinden çekip
Döneklerin yüzüzlüğüne tükürdük
Yürüdük, koştuk, dayandık yarına
Vakit varken elbet kucaklaştık
Ve kucakladık cümle Adalıları
Her kucaklaşmada kavuştuk bir daha
Söyledik, duyduk, gördük yarını
Hükümsüz kıldık eski dünyanın fermanını
Kanımızla yazmıştık umudun tarihini
Canlarımızla yaşıyoruz umudu daima
Özledik, düşledik, öldük yarın uğruna
Zulmün ölümlerinden ölüm beğenerek hem de
Cevaplarımızı yarınlar taşıdık omuzlarda
Hayat bir soruydu bizim için
Ve biz cevap olduk hayata dair ne varsa...

Karanfil cevaplar kara yalanları kepaze eder
Ve bir karanfil rüzgarı düşürür o takkeyi
Mülkiyenin çıplaklığındaki zorbalık sırtır
Ki haksızlığın bilinçli halidir alçaklık
Ve alçaklar riyakarlığın eteğiyle örtünürler
Ve dahi hazır fermanın ertelendiği açıklanır
Osmanlı'da oyun her daim çoktur elbet
Ve inandılar yalana kanmaya hazır olanlar
Ve fakat karanfiller hakikatten vazgeçmediler...

İncir yapraklarının hayat hikayesidir bu
Zorbanın çıplaklığını örtmek onlara düşer
Ve düne kadar doğru dedikleri ne varsa
Suskun kalırlar bir zalim rüzgar esince
Lakin o rüzgar önce o yaprağı savurur
Soldan sağa savrulup gider incir yaprakları...

Kendine bir yaprak bulur daima zulüm
Ve o yaprakların ardına gizler ayıbını
Zorba yaygaralarda savrulup duranlar
En hazin halleriyle incir yaprağı oldular
Ve karanfillere dediler ki;

“Vazgeçin haklılığınızdan”

Belki zorbanın ikna olmazlığını bildiklerinden
Ve dediler ki;

“Vazgeçmezseniz sonu fenadır”

Ve mağrur karanfiller dediler ki;
Yalan perdesinin gölge yaprağı olmayın...

Hayatta her şey yitirilebilir kuşkusuz
Nasıl kazanılmışsa kaybetmekte öyle
Ama umudunu asla çaldırmayacaksınız

O zaman hayatı kaybettin demektir
Ve şimdi umudu savunmanın vaktidir
Ve bu kan damarda durmaz artık
Fırlama kurşunlar ve katil namlular
Değecekse bize değer, umuda asla...

Bir aşk halidir umudun savunusu
Ya hep ya hiç
Ya sonuna kadar gidersin
Ya başlamadan biter bu iş
Ve dayanırsın dayanacak her şeyinle
Dağlar delinir, çöller aşılır, zulüm yenilir
Ki sonuna kadar savunulan umudun
Asla sonu yoktur...

"... Aşkı içten duyan insan arşa yükselir..."

(Yunus Emre)

Öğrendiğim tek şey değilse de
En güzellerinden bir tanesidir
Aşıklar ölse de aşkın bakiliği
Aynı kavgaya

zaman başka

aynı sevda

Bu ölüm bir elveda değil
Görüşeceğiz elbette canım
Seni yine seveceğim
Bambaşka bir zamanda
Yaşımız çok farklı olacak
Adımız, yüzümüz başka
Bir umudumuz aynı kalacak
Ki biz kavgada bahtiyar
Sevdamız yarına yadigar...

Geldiler...
Gece ve ıssızdı
Geldiler...
Karanlık ve hazır kıta
Geldiler...
Kan içmeye
Geldiler...
Emperyalizmin şerefine
Geldiler...
Can almaya
Geldiler...

Sinsi ve korkakça
Geldiler...
Şaha kalkmış suçlarıyla
Geldiler...
Tekmili birden
Geldiler...
Vursak ölür sandılar
Geldiler...
Ve vurdular
Geldiler...
Yaksak yanar bildiler
Geldiler...
Diri diri yaktılar
Geldiler...
Çok vurulduk
Geldiler...
Çok yandık
Geldiler...
Lakin dayandık
Geldiler...
Çok çarpıştık
Geldiler...
Ve gittiler
Kanlı izler bırakarak
Geldiler ve gittiler
Yüreğimizi zaptedemediler!

Kuşatmalarda tutulmuş hayata açılan yollar
Ama bir yol vardır daima yüreğinden geçen
Bir gün mutlaka denilen o yere doğru
Ki umutlu adımlardır o yolu açan
Zalimi titreten adımlarının sesidir
Bundandır umut yolunun kesilmek istenmesi
Ve boğulmak istenen halkın kurtuluşudur
Yaşanan karanlık denizinin tufanıdır yine
Dayanmış sinemize aynı Amerikan silahları
Umrumuzda bile değil saplanan kurşunlar
Daldırıp kalemi tarihi kırmızı yazıyoruz
Satılmışlığın kara suları yükselip çarparken
Geri çekilmek yok deyip savaşıyor Adalılardır...

*"... Satılmışlığın, kahbeliğin, riyakarlığın, adiliğin
Ve her çeşit yabancılaştırmanın karışımı olan
Karanlık denizin ortasında, güneşi batmayan bir
Ada
Ben ne şuralıyım ne buralı
Adalıyım Adalı
Adam ormanlıktır
Dostluk, yoldaşlık, mertlik ormanı
Bütün Adamı kaplar
Erdemin güneşi yirmi dört saat aydınlatır Adamı
Biz Ada sakinleri bilmeyiz karanlığı..."*
(M. ÇAYAN)

Vuruyor yine kara dalgalar Ada sahillerine
Hayatı karartarak var olan bir zulüm
Dayatıyor bir kez daha kendini amansız
Ve dayanıyor umudu hayat belleyenler
Yüreklerinden başka üryan bir direngenlikle
Ki yürek dediğin zor zamanlarda çarpandır
Yalanın ve zulmün suratına hakikati...

Ya tarih bitecek bu gece
Ya gece gebedir geleceğe
Herkes kendi tercihini yaşayacaktır
Ve orman yanarsa içli yanacaktır
Patlar kızıl çamların kozalakları şimdi
Ve bir kardeşlik ormanı düşer yarınlara
Ki her tohum düştüğü yerde ormana duracaktır...

Yakılacak kardeşlik ormanı, külü savrulacak
Ada batırılacak ki ferman büyük yerdendir
Ve dağlar Dadal Dadal yine bizimdir
Ve en heybetli dağ yürekte yükselendir
O dağın zirvesinde dalgalanır sosyalizm
Ki umudun yeliyle dalgalanan bağımsızlıktır
Ne batar ne yanar ne yok edilebilir
Ada dediğin o inancın ta kendisidir...

Adım adım yaklaşan bir karanlık olsa da
Yakmışız en zifirisini umudun ateşiyle
İnadına aydınlıktır alnımız ve yıldızlı
Ve sakınmışız meydan okuyuşun cüretiyle
Alçalıyor karşımızda karanlığa dair ne varsa...

fidan kalşen

*“Dumanlı havayı kurt sevsin
asfalttan yürüsün Aralık
Sevmem, netameli aydır...”*

(Ahmet Arif)

Durdurulacak bu karanlık bir yerde
O yerin yüreğin olduğunu biliyorsun
Ve newroz gözlerinle şöyle bir bakıp
Karanlığın ortasına dalıyorsun o an
Ve Munzur çağlıyor bu bizim Fidan
Kaç bebek doğduysa eline hemşirem
Hepsine şeker tadında yarın bırakıyorsun...

Şimdi yürekte büyüyen bir Fidan var
Çanakkale geçilmezdi ya evvel zamanda
Ve İlker ve Fahri ve Sultan ve İdiller
Çanakkale'yi yine geçemedi emperyalistler
Ki cephelerde savaşılan Adalılar var...

Tabyadan tabyaya, mevziden mevziye
Koşuyor Çanakkale'nin vatansever neferleri
Kanamamış ve yanmamış yerleri kalmamışken
Hala dimdik, hala ayakta, hala gülüyorlar
Ve yıkılan duvarlara inat, kazandıklarını biliyorlar...

Dışarda kar ve karanlık hüküm sürüyor
Ve onlar karanlığın üzerine Fidanla
Suskunluk ve yalanın üzerine Fidanlarla
Ve ateşli yürekleriyle koşuyorlar
Geçtikleri yerlerde kalıyor ayak izleri
Ve kokusu Fidan'ın, özlemi, umudu...

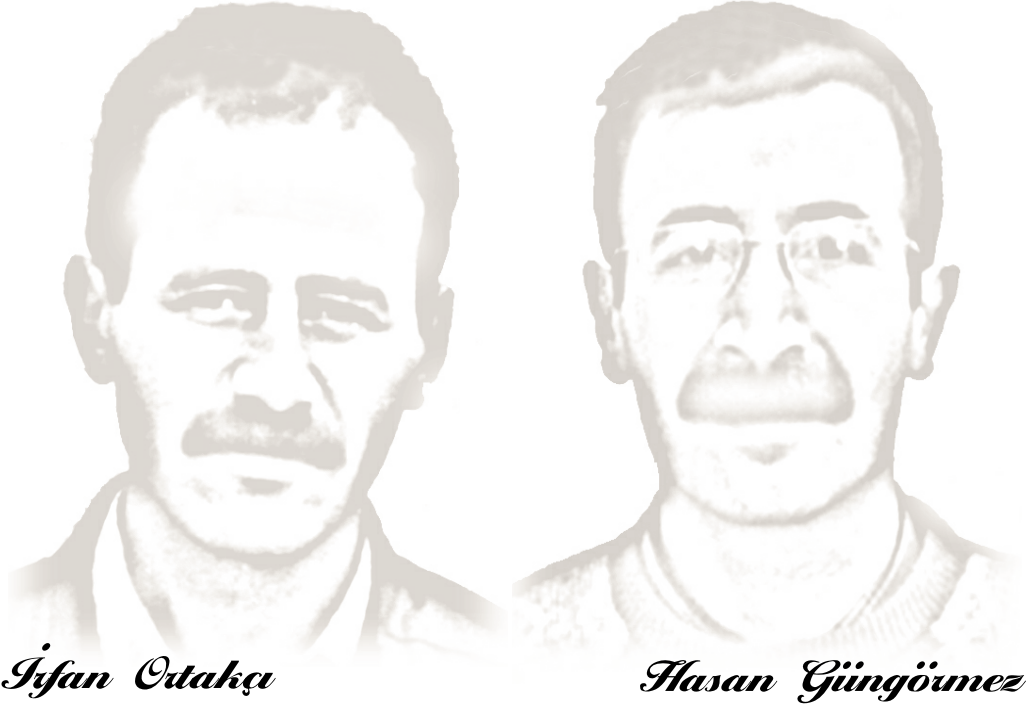
Göz gözü görmez iken, bu yalan fırtınasında
Onlar geleceği görmenin gücüyle yürüyorlar
Her adımlarında yalan yıkılıp, zulüm yeniliyor
O içli türküdeki gibi Çanakkale'de vurulsalar da
Bir kez daha "Çanakkale geçilmez" diyorlar...

Halit Önder

*"... Kolcular gelince Halilim, aman nere kaçalım
Teslim olmayalım Halilim,
aman kurşun saçalım..."*
(Ege Türküsü)

Allahına kadar kavga adamıdır Halilim
Serden geçip sevdadan geçmeyen cinsten
Dudağında dolaşmaz bir Adana latifesi
Lakin edasından süzülür allahına kadar umut
Ve zulüm dayanmışsa kapılara şayet
Hele hele kim tutar kavruk Halilimi
Ve ille de ille dayatılıyorsa teslimiyet
Ezelden yanık yüreğiyle karşılar zalimi
Ve dikilir karşılarına Hasan Dağı gibi
Bu yangın allahına kadar sürer Halilim
Bu yangın allahına kadar...
Ki dilindeki o türküdür suçumuz;
"... insan olmaktı suçumuz
Hasan Dağı insan olmak..."

Komünü dağıtmak için yüklendiler Paris'e
Lakin komünarların başındadır İrfan ve Hasan
Orman sakallı iki can yoldaşıydılar
Komün için sonuna kadar ayakta yandılar
"Bu kan denizinin ufkunda kızıl bir güneş doğacak"
Dillerindeki şarkının arılığıyla yıkadılar karanlığı
Ve tarih onların aydınlığında yazıldı;
Paris'te düşse de komün Çankırı'da yaşıyor...

Murat Özdemir

Ali İhsan Özkan

Şehirler düşebilir fakat umut bakidir
Yeterki kentin surlarına çekilmesin beyaz
Ki kavganın "Non Pasaran" anları vardır.
Kimin dilindeyse önce düşecektir besbelli
Ve sonra kalkıp kaldığı yerden çarpışacaktır

Barikatların üzerinden Madrit'e bakar gibi
Hayata ve ona kastedenlere baktı Murat
Çerkezoğlu bilge ve yiğit diliyle konuştu;
"Kardeşler bu gece Madrit düşecek
Keder ardımızda kaldı, artık bahtiyarız
Ki Madrit'le beraber biz de düşeceğiz
Lakin Non Pasaran hep yaşayacak"
Belki böyle değildi o son konuşması
Ama ezelde ve yedi cihanda hep aynıdır
Zulmün karşısında onurun konuşması
Dün, şimdi ve yarın hep Non Pasaran'dır

Geçemediler işte bir kez daha direnenleri
Karşılarında bir Murat bir de Ali İhsan
Ve Adalıların yüreklerinden barikatlar
Şehir ele geçirildi, sokaklar çiğnendi
Ve fakat Çerkez Murat'ı ele geçiremediler
Onlar kafkas rüzgarıyla dalgalandılar omuzlarda...

Berin Bıçkılar

Yasemin Can

Hangi şehrin adı bu denli güzeldir
Aşıklar şehri burası nam-ı diğer Uşak
İçinde dar duvarlara sığmayan yürekler
Bir güzel, bir umutlu, bir yiğit Berrinler

Ve kirli ve kanlı ve katil eller uzandığında
Efeler gibi harmandalıya durur Yaseminler...

Hayatın bir çağrısı vardır duyana
Ve konuşmak için her zaman söz gerekmez
O kızların bir diyeceği var anlayana
Ve bazen konuşmak başka bir şeydir Yasemince...

Bir yudum su gibi paylaştılar hayatı
Ve komünden geriye bir çöpü kaldı
Bir dal kibrit, bir Yasemin, bir Berrin
Ve zor zamanlarda kuşandılar yaratıcılıklarını...

Bugün günlerden nedir dedi Berrin
21 Aralık
İşe bak yılın en uzun gecesindeyiz
Ve ellerinde kalan tek şeye baktılar...

Aralık geceleri uzundur cancağazım
Sevmelere vakit vardır ki sabah olmasın
Ölmelere vakit vardır ki şafak doğsun
Her şey için vakit vardır o gecelerde
Ki vakitsiz yangınlarla doğuyor şafak...

Düşlerine yönelen tecavüze karşı durdular
Ellerinde kalan sadece bir tek yürekle
Islanmaktan kuruyup kurtardıkları tek şey
Hayatı paylaştıkları gibi onu paylaştılar...

Dolu yürekleriyle alev alev taşanlar
Kalanlara "sizi seviyoruz" dediler sıcak
"Hem de şehitlerimiz kadar seviyoruz"
Ki ölümün hayata sevdalanmış halidir ölümsüzlük

Mavilikler içindeydi Yasemin dimdik
Işıl ışıl kırmızı gelinliğiyle Berrin
Ve acıdan azade gözleriyle baktılar
Ve dediler ki "Yanıyor muyuz arkadaşlar"
Aldıkları cevaba bir tebessüm bıraktılar.
Ve dediler ki "Sakın ağlamayın arkadaşlar"

Bu vatan bu kızlara hakkını helal etmişti
Ki onlar bağımsızlığın ateş yapraklı gülüdür
Ve bu vatan bu kızlara minnettardır
Ki bu kızlar vatanın fedai evlatlarıdır...

Bu dağlar Munzurlar
Bir yanı Seyit Rıza bir yanı Düzgün Baba
Her yanı otuz sekiz her yanı Aralık on dokuz
Tutuşunca Fidan, doğar allı yeşilli bin fidan
Yanıyorsa Fidan, her külünden yedi cihan
Yanıyor meşale, meşale kadınlar
Karanlığa saplanan ateş oldu kadınlar...

Bu dağlar Ege dağları
Bir yanı Atçalı, bir yanı Çakırca
Her yanı kavga, her yanı Börklüce
Sarı bir meşale gibi yanıyor Berrin
Dağlarda bir Sabo çiçeğidir Yasemin
Yanıyor meşale, meşale kadınlar
Karanlığa saplanan ateş oldu kadınlar...

Bu dağlar Sağmalcılar
Bir yanı Berdan bir yanı İlginç
Her yanı Yazgülü her yanı Gülser
İçli bir yangındır şimdi Özlem
Diri diri yaktılar, bu dağlar Sağmalcılar
Bir yanı Seyhan bir yanı Şefinur
Açsın şimdi Nilüferler, bahar olsun
Yanıyor meşale meşale kadınlar
Karanlığa saplanan ateş oldu kadınlar...

Kızlarını görüyorsun değil mi Sabo
Zulüm karşısında nasıl da Sabolaşıyorlar
Edalarında sen varsın, dillerinde Eda
Ve aynı haykırış; Cesaretiniz varsa gelin

Geliyorlar ama namert ve korkakça
Yakıp yıkıp, kan döküyorlar Nisan'daki gibi
Lakin yine mağluplar ve sen yine mağrursun
Ki evlatların umudun bayrağını dalgalandırıyorlar

Size selam olsun Niyazi ve Sinan abi
Selam ve and olsun Sabo ve Mahirler
Mart'tan Nisan'a, Temmuz'dan Aralık'a
Bıraktığınız onuru büyütüyor evlatlarınız
Ve umudun sancağını çekiyorlar vatana...

"... Herşey alev alevdi. Volga'da bile herşey, hatta su bile yanıyordu. Kıştı ve su donacağına yanıyordu. Herşey yanıyordu. Stalingrad'da insan kanıyla ıslanmamış bir gram toprak bile yoktu..."

(Nazi İşgalinde Sovyet Kadınları / Syf. 302)

İnsan teni neylesin su bile yanıyorsa
Saçların tutuştu önce hissetmeden
Genzin ateş aldı, nefesin yandı
Ciğerlerin bir yangın yeri alev alev
Yanıyorsun diri diri gülüm, yanıyorsun...

Duvarlar, demirler, kitaplar yanıyor
Kalemler, kağıtlar, türküler yanıyor
Kadınki yanıyor gülüm, kadınlar
Diri diri yanıyor herkes ve herşey...

Bedenim kömüre döndü, beynim hala diri
Acı ardımda kaldı artık duyduğum gelecek
Ve alevler kalbime ulaştığında utandılar
Ki yüreğim daha içli ve içten yanıyordu...

Ve sonra kömür gözlü Özlem'i gördüm
Kömür gözlümün kömüre dönen bedenini
Bir karanfili korumak isterken kapanmış
Gözlerini gördüm Özlem'in, yanmış gözlerini...

Ve sonra saçları alevli kızlardan birisi
Hayır, hayır diyen Münevver ablasına
"Babanız Manukyan değil, ananız diyeceksin"
Ve saçlarındaki alev dilini de sarıyor...

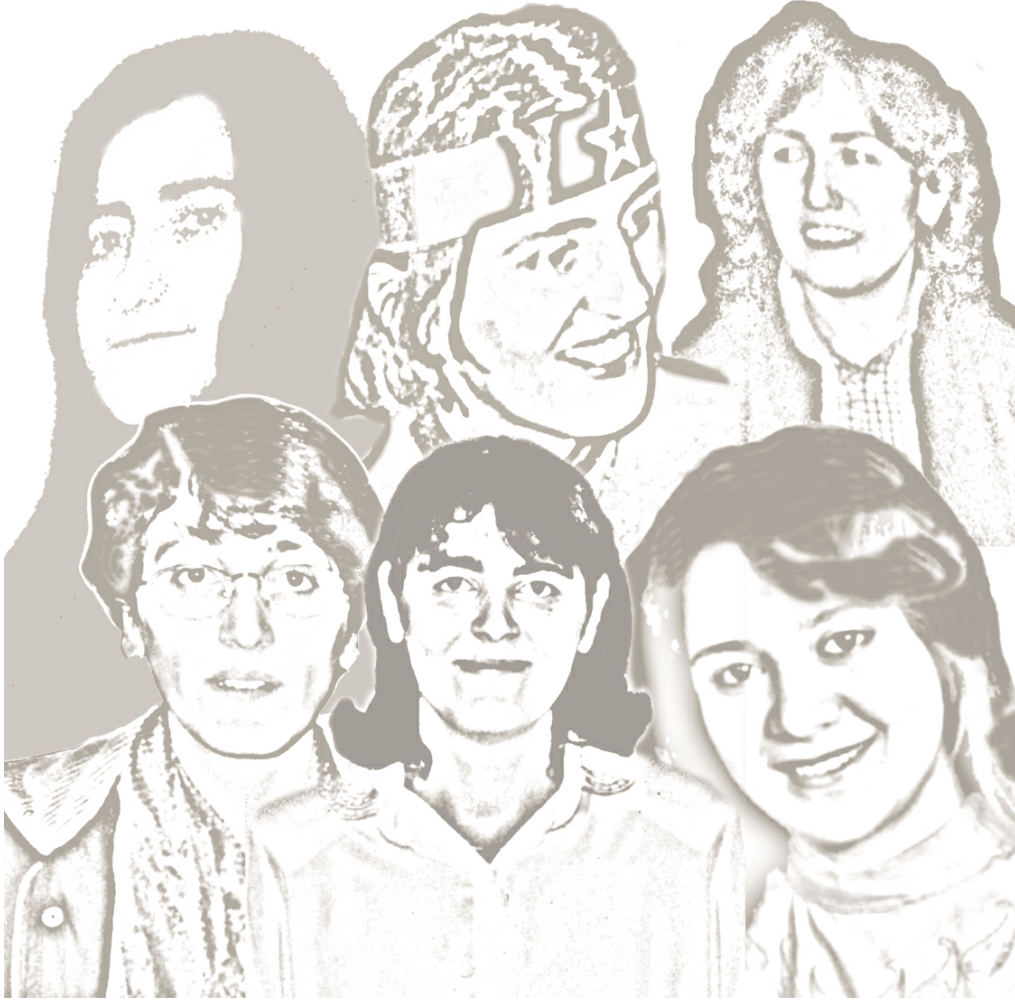
Ve sonra zulüm karşısına geçen bir başkası
"Takozu şöyle koyki, aradan giremesinler" diyor
Lakin zorba korkaktır, yakmadan girmiyor
Ki şimdi zulüm havaya karışmış kimyasaldır
İçine çeksen için yanar, dışarısı zaten alevlidir...

Ve sonra korkudan küfredenlere dönüp
Diyor ki "yeri geldiğinde gösteririm ben size
Bir devrimcinin nasıl ölmesi gerektiğini"
Bunu diyen aman dilemeyen bir karanfildi
Ve sonra o da uzandı kömür bedeniyle...

Ellerine baktı, kömürden bir kalemdi
Vietnamlı küçük kız koşuyordu çıplak ve yanık
Önce kırmızı sonra karaydı için için yanan teni
İstanbul'a ulaştığında büyümüştü Vietnamlı kız
Ki dünya yangın yeridir ve yanıyor hala o
Ki emperyalizmin yangını her yerde ve hep aynı...

Adalıların yüreği harlı yanardı zaten
Asırların yangını gözlerinde şavkırdı
Ve bir kış gecesi tenleri de tutuştu
Bir kabus olsaydı keşke onca yangın

*Özlem Ercan, Yazgülli Güder Öztürk, Gülser Tuzcu
Sefinur Tezgel, Seyhan Doğan, Nilüfer Alcan*

Sabah uyandırırseydi Nilüfer herkesi
Gülüverseydi gözlerinin içiyle Yazgülü
Oysa yanıklarını bile sonra farkettiler
Uygarlık böyle bir şey midir yoksa
Hissettirmeden mi yakar insanı mesela
Ki o kara gözlü kızların kömür bedenleri

Amerikan uygarlığının insaniyet abidesidirler...

Belli ki sömürünün ilahları kurban istiyor
Ki kullarının işi kolaydır bu mevzuda
Nasıl olsa duvar arkasında da var günahkarlar
Yakıp cümlesini ispatlayıverirler rüştlarini

Lakin yanan ve yakılan şu isyankarların
Bir çift sözü vardır hakikate dair
Ve onlar konuştular mı ateşli konuşurlar
Söylediklerini yapar, yaptıklarını savunurlar
Ki bu toprakların yüzünün akıdır onlar...

*Cengiz Çalılıkoparan, Aşur Korkmaz,
Mustafa Yılmaz, İzzat Tavuk, Ali Ateş*

Hakikatte yanılmadığımız için yakıldık
Yanılsaydık şayet yanmıştı hakikat
Lakin yakılsakta yine yanılmayacağız
Ne Amerika'dan özgürlük
Ne Avrupa'dan demokrasi
Ki bu yanılgıların karşılığı ise hayat
Che yine haklıdır bu macerada
Hakikatin bedeli hoş gelir sefa gelir...

Aldı hakikatin sazını eline Adalılar
Ve dediler ki

Ne dedilerse gümbür gümbür dediler
Ki sesleri gelecekte yankılandı...

Aileden soyluyum ben, soyum halktır
Nerede, ne zaman, nasıl olursa olsun
Kanlı çizmelerle ezilince halkım
Haykırır geçerim karşısına emperyalizmin
Ve kraldan çok kralcı satılık soytarılardan
Cümle soysuzların korkusu Korkmaz Aşur'um...

Aileden soyluyum ben, soyum vatandır
Ve vatanım biçare bir sömürge iken
Bilincimin bıçkın kılıcını çekerek
Çıkarım karşılarına o emperyalist puşların
Ateş Ali'dir namım, bu toprağın evladıyım
Hem de varım, yansam da varım, ki Adalıyım...

Aileden soyluyum ben, soyum onurdur
Fırat'ım ben zaptedilmez ve bereketli
Akıyor damarlarımda başeğmez bir onur
Ki bu toprakların al yeşil mağrurluğuyum
Ve onursuzluğun her bendi taşkınıma mağlup

Ateşten soyluyum ben, soyum umuttur
Varlığımla yılgınlığı yok eden Yılmaz Mustafa'yım
Dalga dalga bir kurtuluş yıldızıyım halkın semasında
Ve tohum olup düştüm, yarın harman nasılsa...

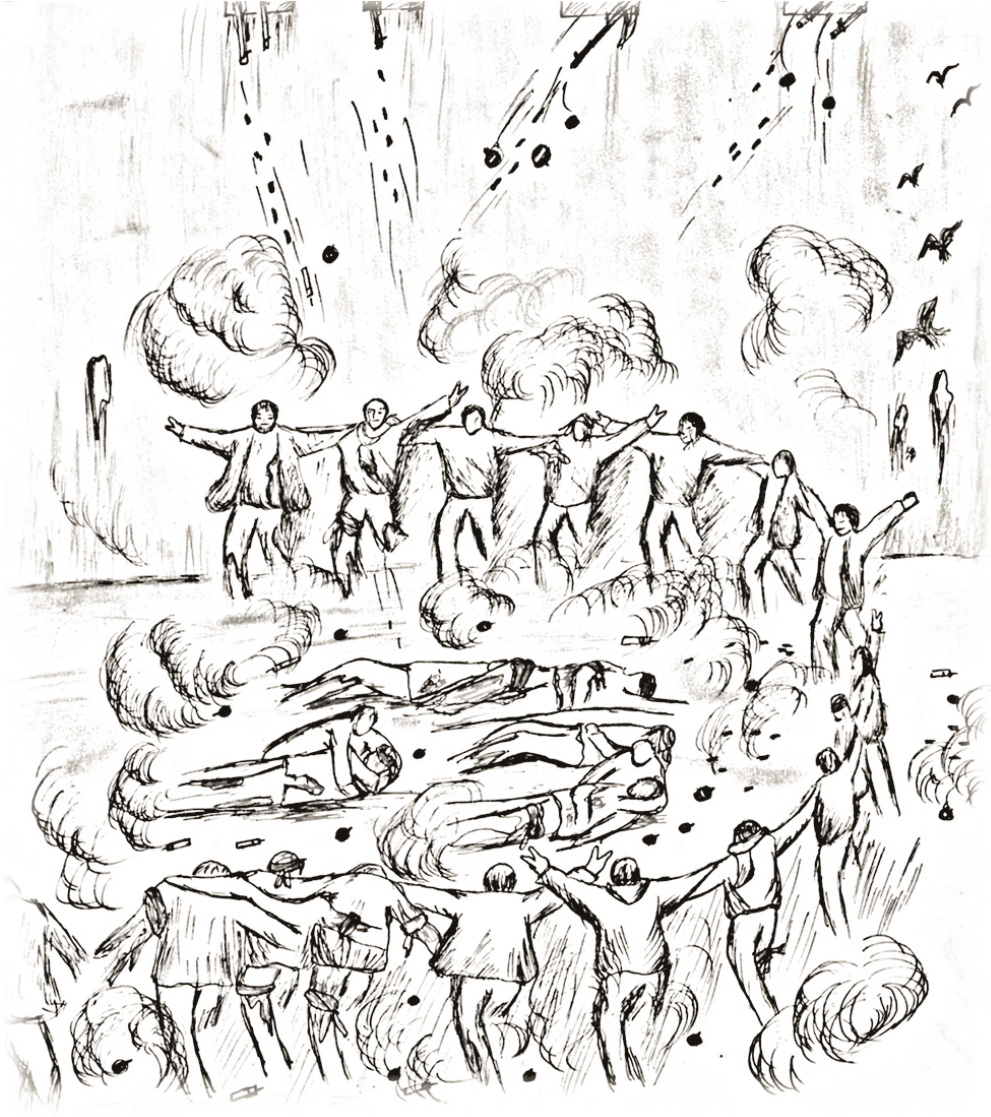
Aileden suçluyum ben, soyum bağımsızlıktır
Ki bu yanan İstiklal cenginin Cengiziyim
Baldırım çıplak, kılıcım yalın çarpışırım
Ya istiklal ya ölüm diyenlerin nefesiyim
Ta ki soyum esaretten kurtulana dek çarpışacağım...

Azrail göz yaşlarını sakladı kanatlarıyla
Ne de olsa eninde sonunda, bir melekti
Ki doğadan gayri bir can almazdı
Şimdi canları istenen insanları görünce
Kendisini göreve çağırnlara isyan etti
Ki o gece Azrail'i de vurdular
Suçunu göğsüne astılar, isyandı...

Dilinde Bedreddin sakalında toprakla geldi
Metalik yağmur altında ilerledi ıslanmadan
sonra vurulup düştü boylu boyunca yeniden
Ve kırmızı bir tebessümle kalktı hayata
Ki o yoldan omuzlarda dalgalanarak gitmişti
Ve Berdan çayı Fırat nehrine karışmıştı çoktan...

İlginç'in ilginç kahkahası bastırdı karanlığı
Sustu bir an kiralık konuşan namlular
Kimden geliyordu bu pürüzsüz ve fütursuz ses
Beyhude dedi İlginç, bunca karanlığınız
Hayatı ne denli karartsanız o denli mağlupsunuz
Ki o kırmızı şafaklarda yeni bir hayat doğuyor...

96'da alnına dokunan dudaklara baktı Yemo
Parçalanan yüzlere, gözlere, gövdelere baktı
Tanınmaz haldeki herkesi ruhlarından tanıdı
Ki hepsi canıydı, cananıydı, candan ötesiydi
Ve işte yine hepsi bir halayın ahengiyle
El aman dilemeden çarpışıyordu omuz omuza...

Kim öle kim kala meçhul duvarların ardında
Ve lakin kurulan son halay malumdur
Binboğalım uzattı elini Haydara ve Haydariye
Omuz omuza dövüşenler kavganın halayına durdular
Hayata halaylarla veda edip halka gittiler
Mağlup değildiler, ki sadece mağrurdular...

O insanlar her yerden gelmişlerdi
Ve bir yere gidiyorlardı
Al hayallerin kırılmadığı bir yere
Gidiyorlardı, inanç ve sevdıyla
Ve umuda kurşun sıkanlarla dövüşerek

O insanlar her yerden gelmişlerdi
Dersim'den, Ordu'dan, Hatay'dan, Bolu'dan
Yola çıkmışlardı bağımsızlık için
Ada'ya ulaşmanın albatrosuydu her biri
Ve yolları kesilince kavganın Mahir'i

O insanlar her yerden gelmişlerdi
Kadın erkek, genç yaşlı halktılar
Ümutlu ve onurlu olmaktı suçları
Ve asla vazgeçmediler erdemlerinden
Ki o insanlar Ada'ya yürüyorlar hala
Ve onlara yedi cihanda Adalılar deniyor...

"... İkiyüz yirmi beş Kathar şövalyesi, kızanı, kadınıyla, gökyüzüne bir isyan gibi yükselen granit tepenin dibine kurulan ateşten çembere tek bir adım birlikteliğiyle yaklaştılar. Haçlı ordularının gümüş zırhlı şövalyeleri gözlerini eğdiler, basit askerler ise büyülenmiş gibiydiler. Haçlı seferinin dinsel kutsayıcısı, tilkicesine kurnaz Narbonne Piskoposu, havada bir hayranlık soluğunun kokusunu aldı. Ölüme gidenlerden hiç olmazsa birine fire verdiremezse eğer, bu olağanüstü manzaranın babadan oğula kalan bir miras gibi yüzyıllarca anlatılacağını sezmişti. Son bir umutla gerilmiş bir yay gibi fırladı yerinden, koştu, ateş çemberiyle Katharların arasına dikildi:

- Durun, durun diyorum size! Bir kez daha düşünün. Aranızda cayan yok mu hiç mezhebinden? Engizisyonun kararına rağmen ben, son bir şans tanıyorum nedamet getirenlere!

Katharlar duymadı. Katharlar durmadı. Kafileye öncülük eden kusursuzlardan Bertrand Marty, başka bir soruya yanıt verir gibi gülümseyerek söylendi;

- Biz hepimiz kardeşlik!..."

**Montsegur Katliamı/ 1244
(Gülün Öteki Adı/ M. Kırıkkanat)**

Asırlar geçse de zorbalığın ezberi aynıdır
Kılıçlarının ucundan nedamet aksın isterler
Bilirlerki, kılıçlarından damlayan zafer değildir
Ki teslim alınamayan "bu kan denizinin ufkundan"
İsyan dalgaları yükselip şatoları yıkacaktır
Bu korkuyla "teslim olun" diye bağırırlar daima
Ki hayatın bu macerasında ölmek yenilmek değildir
Ve ölümüne çarpışmak utkunun muştusudur...

Kınlarından kan damlayan kılıçlarını çektiler
İşleyen demir pas tutmaz misali parlaktı
Ve parlak yalanların kılçıklı yaygaralarıyla
Hücum emri verdi engizisyonun apoletli celladı
Vücut üstünde baş, taş üstünde taş kalmayacaktı
Zırhlı beygirleri ve Amerikan silahlarıyla geldiler...

Geleceklerini biliyorduk
Kör hançer Ulucanlar'a saplandığından beri
Gelmelerini bekliyorduk
Beklemenin en güzel hali, şarkılar söyleyerek
Gelmelerine hazırdık
Koyup ortaya yüreğimizi, etrafında halay çektik...

Geleceklerini biliyorduk
Ümudumuza dokunamayacaklarını da
Gelmelerini bekliyorduk
Gelenlerin göreceği de vardı elbet
Gelmelerine hazırdık
Ki umudun gönüllüler müfrezesiydik...

Ve gelenlere gelmeyin demişti karanfiller
Ve gelenlere gelmeyin demişti İbili
Ne de olsa bir canımız var feda olsun halkımıza
Geldiler ve onlar feda oldu...

Üstüm, altım, sağım tutulmuş dedi Berkan
Solumda bizden başkası yok dedi Eyüp
Bir şey yok elde avuçta dedi İbo
Ki gerek yok, yürek varsa dedi İbili

Var mı bundan ötesi, kuşatılmışız işte
Sırtımız duvarda ve ardımız Moskova
Dayanmış göğsümüze kiralık kılıçlar
Ya nedamet ya ölmek, tercih Hallac'ın

Hakikate baktı Hallac, bir de Halife Muktedir'e
Yüz sürüp eteğine el aman dilese yaşayacak
Lakin haktan vazgeçmedi Hallac-ı Mansur
Ve katlinin fetvasını verdi kadı Hammadi
Ki Hammadi'nin çocukları kadılık yapıyor hala

Ve hayat Campanella için bir "Güneş ülkesi"
Onun için hayat hayalini kurduğu bir Ada
Ve engizisyonun cellatlarına dedi ki;
"Ben doğacak yeni hayatların can sesiyim"

Kamçılادılar onu, pare pare edildi vücudu
Ve dara çekilmesi de yetmedi Muktedir'e
Yakıldı Hallac-ı Mansur ibret-i alem için
Lakin nedametın değil, onurun ibreti oldu.

Ve derinden gelen sesler Adalıların dilinde
Ki onlar zulme karşı şarkıları barikat yaptılar
Karanfilleriyle ördüler umudun barikatını,
Nasılsa kılıç kesmez, kurşun işlemez umuda...

Bırakın nedameti, Adalıların cüreti karşısında
Tevrat'tan fırlayan Leviathan'ın gözü döndü
Ki o yedi cihana hükmeden bir canavardı
Lakin karanfiller güçlüydü canavarlardan...

Bağırıyorlar uzaktan ve diyorlar ki;
"Sizi o duvarın bir tuğlası yapacağız"
Duyunca Ali Rıza "nah yaparsınız" diyor
Cümle duvarlarınızı parçalayıp cebinize koyacağız...

Gülüyor karanfiller ve doğru söylüyor Ali Rıza
Ki geri adım tuğla olmayı kabullenmektir
Ve onlarla örülür halkın deryasına set
O nehrin önünü karanfiller açıyor elbet...

Kurşun, bomba, ateş ve yangın salvosu
Lakin aşmak ne mümkün karanfilleri
Kan deniz, dağ olsa da cesetlerimiz
Barikat deniz, barikat dağ ve ayakta...

Hayatında silah sesini şimdi duymuş
Ve bıyığı yeni terleyen gençlerimiz
Vurulup düşüyor, kalkıp koşuyor
Barikat canlı, barikat yaşıyor ve ayakta...

Korkmanın da bir doğallığı var elbet
Fakat pek vakitleri olmadı korku için
O vakti korkuya değil, kavgaya verdiler
Korkusuzluk denilen biraz da budur herhalde...

Geçerken yanından biraz muzipçe
"Merhaba sıhhiyeci" dediler ona
Sessizce güldü sadece bizim kız
Ağlamanın vakti olmadığından belki
"Merak etme iyileşeceksin" dedi
Belki filmlerden duymuştu bunu
Belki söylenecek en iyi şey buydu
Gülerek homurdandı yaralı Berkan
Bir şeyler yaptı kendince Zeliha
Ne doktor ne hemşireydi halbuki
Emekçiydi kendini bildiğinden beri
Eczanede tezgahtardı bir ara
Ve 19 Aralık'ta cerrahtı Zeliha

Kan durunca fırladı gitti yaralı
Ardında kan izleri vardı
Akan kan çok ama vakit yok
Bir yaralı gitti, onlarcası geldi

Hep aynı şeyi söyledi Zeliha
"İyileşeceksin"
Ve hep aynı şeyi duydu Zeliha
"İyidir iyi", ki konuşan Abdullah Meral'di
Ve her gelene dokundu
Ve her gelen iyileşti
Gidenler daha çok ve çabuk geldiler
Ta ki omuzlarda dönene kadar
Hiç durmadan dövüştü Adalılar...

"Bra" dedi Dersimli Koç Mehmet amca
Ki Munzur köpüğü ak saçlarında dolanır
Başlarının üzerinden geçen kurşunlara bakarak
"Bra, bunlar hala otuzsekizdedir ha"

Her daim şen, her daim genç Veli dayı
Başıyla onaylayıp, bir nefes çekti tütünden
"Bra" dedi hemşerisine alnını göstererek
"Bra biz de hala aynı isyandayız ama"

"Biz onlardan değiliz" diye bağıyor onlar
Kara bir boşlukta yankılanıyor umarsız sesleri
Önce sesler düşüyor boşluğa sonra kendileri
Farklarını koyarak saflarını seçenler
Kayboluyorlar kahredici bir karanlıkta
Ve dövüşenler gidenlerin eksikliğini duymuyor
Ki kalanların omuz başında değillerdi zaten
Fakat bıraktıkları boşluktan sızan karanlık
Kusuyor ateşini ve düşüyor birer birer canlar...

Ahmet İbili

*"... Yüce dağ başında yanar bir ılık
Işığı bekleyen yiğit bir aşık..."*

(Halk Türküsü)

Bir kalender adem bizim İbili
Yunus'un vücuda gelmiş hali
Gözlerinde bir hayat gürül gürül
Ve bir aşk yanar için için
Torosların kara yağız evladının
Altı kelimedede saklıdır hayatının özü;
Bir canım var feda olsun halkıma...

Yayla yollarında yanık bir ezgi
Taş ardında kalmaz senin endamın
Yayla yollarında Dadal bir bozlak
Ele avuca sığmaz senin avazın
Yayla yollarında bir çoban ateşi
Karanlığa yenilmez senin yangının
Yayla yollarında bir kalender İbili
Zulme karşı bir isyan kıvılcımıdır...

Yürümekten gelir adımız
eyvallah
Bize yörük derler
eyvallah
Yurdumuz geçit vermez Toroslar
eyvallah
Biz yaraşırız o dağların heybetine
eyvallah
Zulme kılıç çeken dedemiz İshak
eyvallah
Şu dağlarda cenge duran biz idik
eyvallah
Ardımızda kalan yollara tarih derler
eyvallah
Silifke havalarına keklikçe sekerim
eyvallah
Açılın bakalım yürüme sırası benimdir
"Olmaz" dedi diğerleri İbili'ye bu kez
Hepsi gönüllüydü karanlığı yakmaya
Ve fakat ilk olmanın tartışmasıydı yaşanan
Her şeyde anlaşılanlar bunda anlaşılamadılar
Ve kura çekmeye karar verdiler
İsimler yazıldı, isimler atıldı bir çanağa
Çekilişi yapan İbili'nin gözleri parlak
Ki hayatının ilk hilesini yapıyordu
Kağıdı açtı ve gülerek adını okudu
eyvallah...

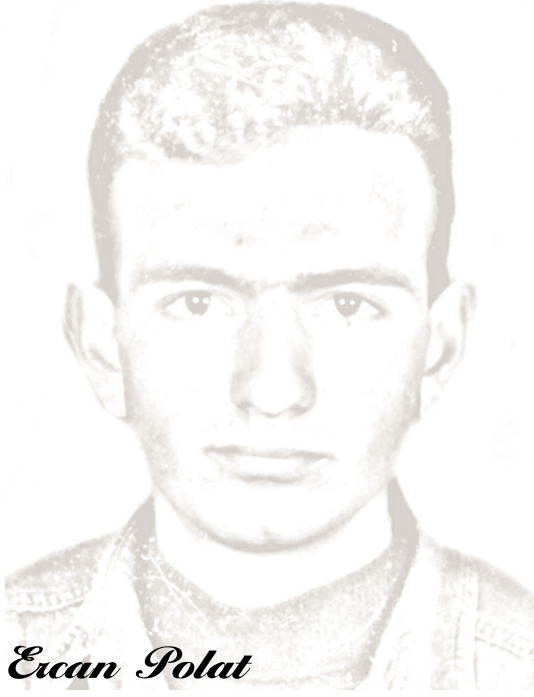
Durdurun bu kıyam ve kıyameti
Hakkınız yok kan döküp can almaya
Duydular İbili'yi ve lakin durmadılar
Madem ki ölüm silahıyla geldiniz

O silahın çakar almazlığını da göreceksiniz
Ve sustu İbili, bir ufka bakar gibi
An çok kısa ama pek çok derindi
Ve yola çıkarken kurduğu cümleyi haykırdı;
Bir canım var feda olsun halkıma...

İki ucu tutulmuş bir yolun ortasında
Türkmen Kızı'na keklik sekerek döndü
Ve sonra doğruldu ateşli bedeniyle
Alevli gözleriyle zamanı aşarak baktı
Karanlığın sahipleri şaşkın ve suskundu
Bir meşale gibi atıldı ileriye İbili
Ki karanlığın gizlenen yüzü aydınlandı
Ve o an yüzlerce karanlık namludan
Binlerce mermi sıkıldı hiç durmadan
Korktular bizim kalender İbili'den
Ki o korkuyla birbirini de vurdular
Ve binlerce mermi yaktılar yanan insana
Bir kaç adım daha atıp sendeledi İbili
Sonra boylu boyunca uzandı yarının üzerine
Ki karanlığın gölgesi yarına düşmesin...

Ve o gece köstebekler tavanı deldi
Ki maksat, karanfillere kimyasal atmak
Bir değil, beş değil tavanlarda delik
Ve yukarısı canavar ağzı gibi açıldı

Beyaz dumanlı bir zehir karışıyor hayata
Ki maksat, karanfillerin nefesini kesmek
Lakin kapatmak için o ejderha ağzını
Çıkarıp yüreğini karanlığa gerenler de var

Ve çürük bir diş gibi canavarın ağzından
Kara namlular uzandı Ercan'a doğru
Kustu ejderha ateşini ve kıyamet koptu
Ah bile demedi, sırtüstü devrildi Ercan

Umut dolu gözleri mehtap gibi irileşti
Ve bedeni Laç deresi gibi çağıldıyordu
Oluk oluk gözelerinden damıtıyordu al'ı
Ki kırk yerinden kırk gözedir bedeni
Kaynar, akar, durmaz kırmızı nehiri

Ve o gece Adalının kollarında
Genç bir ölü vardı, ki adı Ercan'dı
Adı gibi er, adı gibi can mı can
İsyanın harman olduğu diyarlardandı

Kalmayınca tampon yapacak bez
Ellerini bastırdı iç organlara Zeliha
Akan nehir coştı deryalara kavuştu
Sonra sardılar onu yegane umuduna
Ve taşıdılar yanlarında dört gün boyunca
Ki taşıyacaklar sonsuza kadar...

Beygirler zırhlı, silahlar Amerikandı ve fakat
Karanlık bir milim geriletemiyor aydınlığı
O an bir sağanak başladı bomba renginde
Genç yaşlı, kadın erkek herkesin üstüne
Ve düştüğü yerden doğruldu Memed abi
Nerem koptu diye sağını solunu yokladı
İnsan fark etmez önce kör olduğunu
Bir şeylerin eksikliğine tahammülsüzdü
Gıkını bile çıkarmadı gözlerinin eksikliğine
Mahrum kaldı her gece bakmaktan yıldızlara
Ne gam, yüreğinin seması yıldız doludur...

"Gün doğdu hep uyandık"
diye başlıyordu şarkımız
Artık gün doğmadan geliyorlar gizli saklı
Ve hep siperlerdedir Rıza
Ki Osmanlı'da oyun hep çoktur
Rıza oyunlara razı olmayan bir oyun bozandır

Geldiklerinde karşılarında Rıza'yı buldular
Ki Rıza hayatın hudut boylarında nöbetçidir

Ve gelenlere hayatın parolasını sorar
Ki umut ve onurdur hayatın parolası
Onurdan nasibini almayanlar bilemez bunu
Bilemediler, bilemezlerdi ve ateş kustular

Zırhlı beygirlerinin vahşetiyle yüklendiler huduta
Çarpışma zırha zırh olsaydı geçerlerdi belki
İnanç zırhına karşı metalikler beyhudedir
Ki poyraz gibi esti Rıza karanlık geriledi

Sonra kurşuni bir havanın ağırlığı çöktü
Elini attı, baktı, anladı, her yanı kanlanmıştı
Sanki vurulmak kabahatmiş gibi mahçup
Usulca "vurulmuşum" dedi ve sıktı dişini

Kurşun girmişti girmesine ama çıkamamıştı
Çıkıpta karanfilleri bulamamıştı
Rıza bahtiyardı,
Rıza yaralıydı,
Rıza bir kalkabilse, yine sipere koşacaktı

Ki o yaralar içten ve içli kanar
Ve Zeliha çaresizdi böylesi içten kanamaya
Bu kez hep söylediğini söylemedi
Sadece kucakladı ve tebessüm etti Rıza

Günlerce ah etmeden dişlerini sıktı Adalı
Benzi solarken gözleri daha da parlaktı
Rıza gitmeye çalışırken hayat bırakmıyordu
Ve Adalılar yaralılarıyla beraber çarpıştılar

Hudut nöbetini devretmenin huzuruyla
Birden kapadı gözlerini muzaffer Rıza
Ki bir çelebi ozandır deyişler çalıp söyler
Sazı elden ele şimdi, sözü dilden dile geçer...

Bütün çarpışmaların çarpan kalbidir onlar
Sabo'nun kızları ateş ortasında, kurşun altında
Ve Meryem, ve Tülay ve nice Adalı kadınlar
Çarpışıyorlar bir yaman, bir yiğit, bir güzel

Ömürleri her dem bahar kadınların
Gözlerinde umudun sürmesi vardır
Asırların sabrıyla güçlüdür hepsi
Hayatı doğuran Sabo'nun kızlarıdır

Bir tebessüm yelkenlisi dudaklarından geçer
Dinmeyen bir inanç rüzgarı yüklerindeki
Kadere ve zulme baş eğmemenin kınası
Ellerinde dalgalanıyor kurtuluşun ateşi

Sabo'nun kızları bu toprakların karanfilidir
Ne masa gülü ne de lafazanların bülbülü
Sabo'nun kızları devrime meşale kadınlardır
O kadınların yangını hayatı saracaktır

Onların karşısında zulüm bir çukurdur
Ne ah ederler ne gözyaşı dökerler
Asırların öfkesiyle dövüşür her biri
Onlar kavgada yücelirken zulüm çukurlaşıır

Vatanın kaderine bağlıdır kadınların hayatı
Ki namus bilir kurtuluş savaşını Sabo'nun kızları
Ve her cephede en önde umudu büyüten
"Cesaretiniz varsa gelin" diyen Sabo'dur her biri

Kibele bereket tanrıçasıydı bir zamanlar
Sofrası yağma, toprağı işgal gördüğünden beri
Bu toprakların kadınları fedakarlık abidesidir
Ve Sabo'nun kızları feda ruhunun karanfilidir

Zorbalığa karşı hodri meydan diyen
İleri, hep ileri haykırışıyla taarruz eden
Bu toprağın Adalı kadınlarıdır
Ve ne mutlu sana ey vatan
Böyle yiğit kızların var
Böyle sosyalist kızların var
Böyle fedai kızların var
Ve onlar Sabo'nun kızlarıdır
Sabo yaşıyor, kızları dövüşüyor...
Ve vatan kızlarıyla özgürleşiyor...

Karanfillere doğru vızıldayarak uçan bir eşek arısı
Kaçar mı İbo'dan, havada yakalıyor kuyruğundan
Ve elinde patlıyor modern uygarlığın şakası
Ki yerdeki parmakları hala bırakmamış tuttuğunu

Parçalanmış elleri sarılırken, tütün istiyor birinden
Dudağına bırakıyorlar bu alem adamın tütünü
Alemdir, Adalıdır, merttir ve İbrahim Erler'dir
Sarılınca elleri o yine kalkıp gidiyor ellere

Ve gittiği her yerde aratmıyor Mecit'in yokluğunu
Ki onlar sırtlarındaki terle yapışmış kardeştiler
Ve dört Ocak'tan bu yana dört canlıydı İbo
Hiç birisini de sakınmadı ve en önde çarpıştı
Ki yanı başında çırakları Berkan ve Eyüp vardı...

" ... Zor olan başarılı, imkansız olan vakit alır..."
(Lenin)

Sıradan vakitlerde kara haber tez yayılır
Sıradışı zamanlarda yaşanan karadır
Ki yaşandı arkadaki barikatın düştüğü
Düşer bazen cancağazım, barikatlar da düşer
Yeter ki şu tebessümü düşürmeyesin
Adalılar düşünüp bulur hemen çaresini
Ki zor zamanların kızıdır mucize
Dedi ki;
"Cesur Yürek" gibi hurra deyip koşacağız
Dedi ki;
Korkup kaçarlar, alırsız düşen yeri
Dedi ki;
İmkansız yok bu macerada
Dediler ki, hurra!
Her adımlarına binlerce kurşun değdi
Ve bazen ulaşamazsın koştuğun yere

Ki daha güçlü bir mevzi kurarsın sonra

Kara haber tez yayıldı hemen
Hurra koşusundan dönmeyen biri var
Vurulup kalmış Günger Ümit
Ve atıldı sloganlar "ölümsüzdür" diye
Ki öldüyse bile bırakılmayacak bedeni

Göz gözü görmez bir karanlıkta duydular
Dinlediler, anladılar, bu onun sesiydi
Ve cennetten döndü yaralı Ümit
Hiçbir kucaklaşma bu denli sıkı olamazdı
Ve güldü "sloganımı sonra atacaksınız" derken
Ve Pir Sultan "bu kaçınıcı ölmem" dedi...

Karanfillerin ikinci destesindendi Sedat
Ve onları korumak için düşüyordu canlar
Ne zaman seyirtse en öne
yolluyorlardı geriye
Ve diyorlardı ki "biz daha ölmedik"
Zaman geçtikçe yarasız kimse kalmadı
Ki artık dayanamayıp fırladı gitti
Alınları kanlanmış başlar itiraz etti
Duydu ama dinlemedi ve dedi ki,
Korunması gereken alnımızdaki yazgıdır...

İkinci destenin has adamıydı Çoban Bülent
Önce alnında karanfil kuşağı vardı
Sonra bacağında kurşun yarası oldu
Yarasını kuşağıyla sardı ve çarpıştı...

Karanfillerin üçüncü destesindendi Mızo
Bıyığı terlememiş Gazili bir delikanlı
Boş kalacak değil vurulup düşenlerin yeri

Alnındaki cevahiri dalgalandırıp omuz verdi
Lakin omzundan değil, bacağından vurdular
Ve çok sonra bir rüyasını anlattı Mızo
"Hala koşarken görüyorum kendimi rüyamda"
Ve fakat artık bir bacağı yok Mızo'nun...

Kaç gün kaç gece geçti malum
Ve artık son gece çökmüştü hayata
Gidecek başka yerleri kalmamıştı
Ki karanlığın nirsuz ağızı açıldı yine
Küfürlerle süslediğı nedametden bahsetti
Adalıların her biri Sibel'di ve sordular
Nerede gördünüz bizim teslim olduğumuzu

Urfalı Halil İbo'nun çayları muhteşemdir
Ve kalan hayatlarına çay ısmarladılar
Üzerlerine sıkılan suyla demledikleri
Yarın ölecek olmaları umurlarında değil
Türkü, çay ve tütünü kardeş payı yaptılar

Ve o gecenin ortasında yakıldı üst kat
İçinde kadın erkek yüzlerce canla
Ve onlar karanfillere seslendiler
"Sizleri çok seviyoruz yoldaşlar" diyerek
Karanlıktı alt kat ve kimseler görmeden
Doya doya ağladı karanfilli Ali Rıza
Ve kayan bir yıldız gibi gidip geldi
Sizleri seviyoruz yoldaşlar cümlesi
Ve sonra ateş çemberini yararak
Karanfillere ulaştılar, karanfillerle kucaklaştılar

Umut Gedik

Gün ağarırken köstebekler iş başı yaptılar
Parlayan çakal gözleri gibi arttı delikler
Ve hayata bir kimyasal daha yayıldı
Ciğerleri patlıyor, eller kollar sarsılıyor
Çığlık yok, hala hakikat haykırılıyor
Ve Necla uzanan namluya kafa tutuyor
Cesaretiniz varsa vurun diyor bağrını açarak

Vakit tamam ve gözlerle kucaklaşmakta
Omuzlarda bir halay, dillerde umudun adı
Ve soruyor bir Adalı, Ümut nerede?
Gözler Ümut'u ararken, boylu boyunca buluyor
Ki son kimyasalda boğulan Ümut'tur
Hala soruyor bir Adalı, Ümut nerede?

Alp Ata Akçayöz

Ve yüreğini gösteriyor bir başkası,
burada!

Parçalanmış duvarların ardına çıkma vaktidir
Kollarında yaralıları var ve omuzlarında ölüleri
Umutları yüreklerinde ve dimdik çıkarken
Bir kez daha kükreyerek kurşun saçıldı
Ve gözlerinde Berfin'in sevgisiyle düşünüyor Ata
Berfin onun minik kızıdır, gülüdür, canıdır
Öpüp koklayamadan kızını vuruluyor babası
Ki Berfin bir isyanın çiçeğidir artık
Bütün kelimeleri toplasa da katiller
Anlatamazlar Berfin'e babasını niye vurduklarını
Ve Adalılar Atalarını da sırtlayıp
İçerde yanarken dışarıya kar yağdığına şaşarak

Hakikatin onuruyla dümdüz yürüdüler
Yalan koridorlarından dimdik geçtiler
Muzaffer Adalıların alnından öpüyor hayat
Biliyorki, hayatı ve halkı savunan Adalılardır
Ki onlar yürüyor ve yürüdükçe
Yazılıyor işte bitti denilen bu tarih...

*"... Yiğitlik inkar gelinmez
Tek'e - tek döğüşte yenilmediler
bin yıllardan bu yana, bura uşağı..."*

(Ahmet Arif)

Çok şeyler söylendi Adalılara dair
Bütün harfler kullanıldı cümlelerde
Çok istese de emperyalist katiller
Ve onlara secde eden puştlar
Harfler bir araya getirilemedi
yenilgilerine dair cümlelerde
Ki yenilmediler ölseler de...
Herkes bir şeyler dedi şüphesiz
Ve fakat, karanfilli Adalılar bile
yenildi diyemedi hiç kimse
Torba ağızlar bir inattan bahsetti sadece
Ki denizleri boydan boya yarıp ikiye
Yol açan bir inattır Adalılardaki irade...
Ve o iradenin altına omuz koyanlar
Bir kış günü tek ses haykırdılar;
Kahramanlar ölmez, halk yenilmez...

Uçsuz yaralarım derindir
Zulüm yiter acılarımda
İlk kılıç ne zaman değdi
Sonra darağacı ve kurşun
Velhasıl o kadar öldük ki
Ölmediğimizi anladık sonunda
Öldüre öldüre anlattılar bunu
Ve biz çok iyi anladık hakikati
Ve artık ölümsüzler konuşuyor
Hayatın ve halkın müthiş diliyle...

Yüklendik deste deste karanfilleri
Omzumuzda yükseliyor yeni cihan
Havada yanık bir karanfil kokusu
Ve bir özlemi toprağına veriyoruz
Ki gülistan-ı şuhedadır Cebeci
Canla yükselen onur abidesi
Yolunda duyulan çığlık değil
Haykırıyor isyankar karanfiller
Çığlık acze dair bir ses iken
Haykırış umudun gücünü taşıyor
Ve sarsılıyor öfkeli seslerimizle
Toprak her açıldığında gömülen eski cihan
Yeni cihan kırmızı bir nehir olup akıyor
Ve Cebeci gülistan-ı şuheda olarak büyüyor.

Bir kabile geldi Cebeci'ye
Adalılar geldi, başları dik
Karanfiller geldi, alınları açık
Asiler geldi, hakikatin gücüyle
Bizimkiler geldi, umudun coşkusuyla
Analar geldi, yürekleri yanık
Gençler geldi, gözleri kara

Erkekler geldi, inancın ateşiyile
Kadınlar geldi, sağlam adımlarla
Halk geldi, ellerinde bayraklarla
Halk geldi, omuzlarında ölüleriyle
Kahramanlar geldi, yenilmezlikleriyle
Ve kırmızı bir nehir olup beraberce
Dalgalarla döndüler kavga deryasına...

Sekiz sütuna yalan düzdüler
'Sahte oruç, kanlı iftar' diyerek
Ve namussuzluk ve riyanın çeşitleri
Aynı kulvarda at başı yarıştılar
Ki hakikatin boğulmaya çalışıldığı yerde
Alçaklık şaha kalkar kuşkusuz
Ve yalan inanmak isteyenler içindir
Ki hakikat uğruna dövüşenler için...

Ah dostum, sahtekar dostum
Kara günde yoksun ya
Kızıl günde hiç olmayacaksın
Beyaz günlere mahkumsun sen...

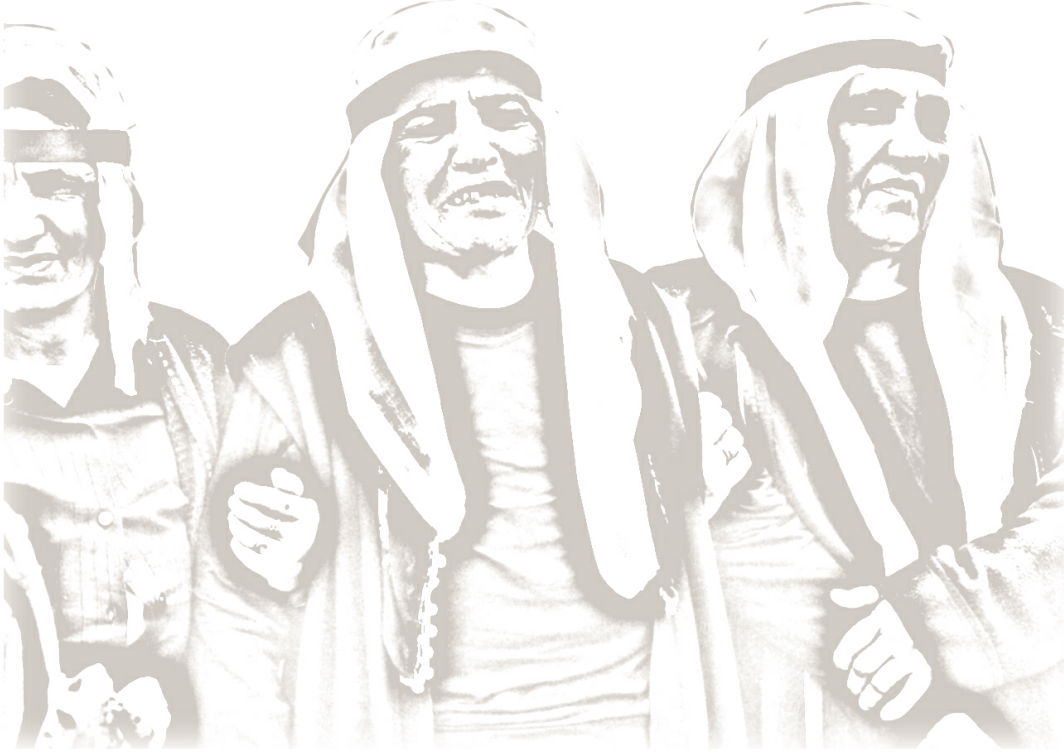
Küçük Amerikanın avrupalı solcuları tek ses
Günahkarlara küfretmek geçer akçe elbet
Dolar Tanrısının yaktığı şeytanı taşıyorlar
Lakin o ruh ölmedi daha
okusalar da ardımızdan fatiha
Genci yaşlısı, kadını erkeğiyle dövüşüyorlar hala
Ve kavgadan kaçanlar küfrediyor isyankarlara...

Cüdamlar gördük adamdan sayılan
Ak saçlı analar yapayalnız haykırırken
Susmayı marifet diye pazarlayan
Hayata sağdan kalkan hayasızları gördük

İssızlığı başı önde saldılar sokaklara
Kapattılar kapılarını o şarkıdan korkanlar
Ki malum analar sessizliğe yem olsun
Ama olmadılar

durmadılar
susmadılar
Ki analar hakikati haykırdılar meydanda
Ve fakat yalnızdılar...

Hayatın isimsiz kahramanlarıdır onlar
Her savaşın meçhul askerleri analardır
Ve eninde sonunda zafere ulaşanlar
Önce anaların yüreklerini kazananlardır
Ki ahlarını alanlar mağluptur zaten...

Açlığı iyi bilir o analar
Ki tokluğu paylaşmanın Mahir'idirler
Ve sadece gönülleri toktur
Ve acı namına ne varsa
Onlar acıların zenginidirler...

Ve o analar,
Çaresizliğin isyana durmuş suskun dilleridir
O diller evlatları boğulurken çözülür
Ve ana caddelerde sürüklenen onlardır
Ki evlat acısını çeken bilir, hançer yarasıdır...

Ve o analar,
Gözyaşları tükendiğinde sokaklara avaz salar
O hançerle asırların suskunluğunu kesip atarlar
Ve artık o panzerler dillerini ezemez...

Ve o analar,
Binlerce yıldır kırılan hayallerin küpüdür
Ki ellerinde hayal namına evlatları kalmıştır
Düşleri ve özlemleri onlar adınadır sadece
Ve onların kırılmasına asla mücadele etmezler...

Ve o analar,
Sapasağlam verdiklerinin
 kömür bedenlerini kucakladılar
Her ana yavrusunu kokusundan tanırmış
Onların ki yangın kokuyordu ve hepsi kömürdü
Ki Cebeci'nin yollarını mekan eylediler
Ve anaların adımlarıyla yazıldı bu tarih...

Ve o analardan korksun korkması gerekenler
Ki sinelerinde sonsuz bir ateş yanıyor
 Söndürmeye güç yetmez
Ve o ateş, sokaklara taşacak, dağları tutacaktır...

*"... Ve zulmedenler görecektir, nasıl bir hiddetle
yıkılacaklarını..."*

(Kur'an-ı Kerim)

Madem ki,
Sokaklara kepenk, dillere kilit indi
Madem ki,
Ne sen sor ne ben söyleyeyim hali
Madem ki,
Kimse sormasın kimse söylemesin emri
O halde hakikat patlayıp yalanı boğacaktır
Artık hınç damlayacak, taşma vakti erişti
O damla haddini kanla doldurmuştur.
Ki damlayı kanatan zulümdür
Karayağız ve karanfil rengi bir gül
Yaprak yaprak açacaktır orta yerde
"Ve zulmedenler görecektir"
Aralık'ta yakılanların ruhu
Ocak'ta Gültekin'le geri dönecektir...

Terazinin bir kefesinde hakikatin ağırlığı
Sus emrine karşı ölülerimiz konuşacak
Terazinin bir kefesinde yalanın hafifliği
Boğulmak istedikçe gürleşecek sesimiz
Ve duymayanlar duymadıklara kahredeceklerdir...

Evvel zaman içinde görülmedi böylesi
Şafaktan hemen önce sansürün zifirisi
Ama bir şeyler var deryada ısıll ısıll
Yakamoz ve yıldız hakikatleşir geceleri...

Onur yok ediliyorsa gözlerinin önünde
Ya kör olmaktır tercihin
Ya da onuru var edeceksin
Mesele ölümü kutsamak değil
Göze almak hayat kadar
Ki onur yegane kutsallıktır
Ve aslolan savaşımdır hayat için
Bir onurdur böylesi yaşayıp ölmek
Ve nasıl bir hayat sorusunun sırrıdır
Bizim ölümlerimizde haykıran gerçek...

"... İnsan, eğer insan kalacaksa, taraf tutmak zorundadır..."

(Graham Greene)

Evvel zaman içindeydi Zeus
Kavganın "öteki" tarafı Promete
Üçüncü taraf deyince geliyor aklıma
Promete'nin ciğerini didikleyen...

Birinci taraf
haklı anaların ak sütü kadar
İkinci taraf
gözyaşlarına vergi koyacak kadar haksız
Üçüncü taraf bir meçhulde
Haklının yanında değilse şayet
O taraf hangi dönme dolapta...

Üçüncü taraf nerede diyorum
Siz bilirsiniz diye soruyorum
Çok biliyorsunuz ya siz
"Üçüncü Tarafız" deyip duruyorsunuz
Sadece duruyorsunuz ama
Çok bilip okuyup üflediğinizdendir
Sadece üflüyorsunuz ama
Duruyor ve üfürüyorsunuz
Ki durduğu yerden üflemektir üçüncü taraf...

Açar avucunu koyar yüreğini
Sıkılı bir açlık vurur zamana
Vur yiğidim vur sen bir daha
Sızılı halkın kuraksa toprağı
Sana damla olmak yaraşır
Yağ boranım yağ sen bir daha
Ovalar yeşile, kentler ala
Vur yiğidim vur sen bir daha
Diri diri yakılan karanfiller için
Toprağında güller gülsün diye
Döne döne vur sen zamana
Eğildi eğilecek zamane başlar
Şu saltanat yıkıldı yıkılacak
Devrildi devrilecek o duvarları
Vur yiğidim vur sen zamana
Haydi ha, bir daha...

Her gece bir yıldız kaydırıyorum semada
Bir yıldız gördüğünde dileğimizi anımsa
Al onu, öksüz bırakma gökyüzünde
Sür yangın kokan saçlarına, bir de alnına

Sana bir özlem bıraktım, gürül gürül bir umut
Sana bir kavga bıraktım, gürül gürül bir onur

Her gece iki yıldız çalışıyorum gökyüzünden
Biri sana biri de bana, ki sevdamız yıldız olsun
Al onu, öksüz bırakma gökyüzünde
Sür yangın kokan saçlarına, bir de alnına

Bana bir umut bıraktın, gürül gürül bir özlem
Bana bir onur bıraktın, gürül gürül bir kavga...

*"... Ölüler güç ve bilgilerini beraberinde götürmez.
Yaşayanlara ilave ederler..."*

(Kızılderili Atasözü)

Harfleri sokaklardan topla
Meydanlarda kurulsun ilk cümlemiz
Ve nokta koyma sonuna

Tutuşsun harflerin bu yangında
Dağlara çıksın ikinci cümlemiz
Ve nokta koyma sonuna

Harfleri yüreğinde taşı
Toprakta sürsün üçüncü cümlemiz
Ve nokta koyma sonuna

Harflerin yadigar kalsın umuda
Ve asla cümlemizi noktalama
Destanımız devam ediyor hala...

Alfabenin son harfi düştü Aralık'ta
Yanına ilk harf ve üç tane daha
Dört gün; beş harf ve bir kelime etti
Yakında cengin ilk harfi de düşecektir
Ve hayat Cengiz'in alnından öpecektir

Evvel zaman içinde...
Bir köle kaçarsa suçu sadece firar etmek değildi.
Firari köleler,
aynı zamanda kendini çalmış sayılırdı.
Çünkü beyni ve bedeni efendisine aittir.
Bu yüzden kaçtığında efendisinin malını da çalmıştır.

Bu durumda pranga çözüm değil.
Bütün zincirler kırılabilir.
En ucuz ve "rasyonel" çözüm kölenin ayağını kes-
mektir. Hem köleye yapacak bir iş bulunur hem de
kaçamaz.
Kaçsa da fazla uzaklaşamaz.

Ortalıkta dolaşan ibretlik örneklerdir total köleler.
Total kölelerin artık olmayan
ayaklarının yerinde "kurtuluş yok" diyen bir ağız
vardır adeta. Canına tak edenin gözü o boşluğa
ilişir. Artık o da totaldir. Ve total bir ruh, her
zaman daha sakattır...

Artık ayak kesmiyor köleciler.
Çünkü ruhları topallaştırmak daha ekonomik ve çok
daha fonksiyonel.
Böylece,
ruhsuz bedenler ve ayaklanamayan ruhlar orta
yerde dolaşıyorlar.
İğdiş edilmiş ruhlarıyla, büyük insanlığın ideallerine
ihanet edenler, ibretlik olarak köleciliğin bekasında
kullanılıyorlar.

Kimi "akıl" yoluyla kendi ruhunu iğdiş ediyor.
Bunlar kölelikten kulluğa
terfi edenlerdir. Ve kölecilikteki
zor olgusu bunların köle ruhlarında gönüllülüğe
dönüşmüştür.
Ki onlar, Dolar Tanrısının sevgili kullarıdır artık.
Her yerde karşınıza çıkarlar. Ve "kurtuluş yok"
diye haykırırlar daima.
Ve sahibinin sesidirler...

Oysa Yeşilçam filmlerinin en unutulmaz cümlesiydi o;
"Bedenime sahip olabilirsin ama ruhuma asla!"
Artık bu cümleyi filmlerde bile duyamazsınız.
Herşey bedene,
mala, paraya, eşyaya ve
borsaya düşürülmüştür artık. İnsanı var eden ruhu
öldürülmüştür. Halka ve yarına dair düşünceler
"şeytan"
ilan edilip taşlanır olmuştur...

Kimi, şu ya da bu şekilde kanıksıyor ruhsuzluğu.
Böyleleri köle olmayı içselleştirmenin bilincine
ulaşmışlardır.
"Değiştiremiyorsam değişirim" düsturu bunlarındır.
Kalplerinin
solda çarptığı
bir rivayettir. Gören olmamıştır.
Ki hakikatin farkındayken yalandan yaşamanın
dengesizliği
hayatlarının her anına sinmiştir.
Çok bilirler ama kendi gerçeklerini bilmezden gelirler.
Yaşam, savaş ve ölümleriyle kendilerine ayna

tutanlardan
hoşlanmazlar...

Bir de karanfil kanatlılar vardır.
Her çağda isimleri başka,
özlem ve özleri aynıdır.
Ki onlar,
düşünce ve düşlerini
yaşam sebebi
yapan
Umut yolcusudurlar.
Onlara her çağda "ya düşünceler ya da kelleler
terk edilecek"
denmiştir.
Cevapları malumdur.
Onlar,
kellelerini yarının temel taşı yaparak hayatta kalan
ölümsüzlerdir.
Bazen Promete, bazen Simurg, Spartaküs ya da
Bedreddin
ve Mahir olurlar.
Ki
yirmi birinci yüzyıla da umudu taşıdılar onlar.
Karanfil kanatlılar.
Adalılar.
Umutun damlalarıydılar...

Bir başlangıcı varsa masalın
Masal başlamıştı çoktan
Bir varmış, ki vardı
Bir yokmuş, ki bu yalandı
Kırk kez söylense de yok diye
Biz var oldukça zulüm n'eylesin
Ümudumuzla varız misali
Biz varız işte...

Bu ne kuralsız bir masal usta?
Bir ad koymak zor bu hususta
Üyutmayıp uyandırıyor bu masal
Masal masal matitas hiç değil
Kıvılcımı yangına çevirmenin macerası...

Evvel zaman içinden şimdiye
Bir kıvılcımla yanar eski cihan
Yanıp kavrulduk o ateşte her dem
Yanıp kavuştuk o ateşte her an...

Masalların sonunda erilmiş murada
Biz başlarken eriştik o vuslata
Maceramızın sonsuzluğu bundandır
Yürek çarptıkça sürer her daim
Yürek çarpıştıkça sürer her yerde
Bir varmış bir daha varmış misali
Biz varız işte...

Bu duvarlara adını kazıdım
Bir değil, on değil yüzlerce kez
Çarptım yüreğimi açılmayan kapılara
Parçalanıp al kanlara boyandım
Çırılçıplak ve tek başıma kaldım
Ama yine sen vardın, yanımdaydın
Yalnızlıklar içinde sana sarıldım
Yüreğimde bir ateş
 alnımda bir yıldız
Bu karanlıklar seninle aydınlanır
Ey umut!
 Benimlesin
 seninleyim
Ve hayat her an doğruluyor seni
O zaman yeniden yeniden doğuyor
 çoğalıyorum...

*"... Haberin var mı taş duvar
Demir kapı, kör pencere,
Yastığım, ranzam, zincirim
Uğruna ölümlere gidip geldiğim,
Zulamdaki mahzun resim,
Haberin var mı?
Görüşmecim, yeşil soğan göndermiş
Karanfil kokuyor cigaram
Dağlarına bahar gelmiş memleketimin..."*

(Ahmet Arif)

Haberin olmuştur taş duvar
Haberin olmuştur her bir şeyden
Ki birlikte yandık şafağa karşı

Artık yasak görüşmecim
Yeşil soğan sakıncalı sayılıyor
Ve artık karanfiller açlık kokuyor
Değişmeyen birşey var ama
Dağlarına bahar gelmiştir elbette
Ki memleketimin dağlarında şahanlar var...

Yalan orospuluk yapıyor manşetlerde
Ve alçak diller yalana yalanıyor
Hepsine hastır çekmişiz kara gözlüm
Şaşıрма sakın gül yüzlüm
İnsan bazen küfreder
İnsan bazen küfretmeli
Şöyle ağız dolusu hem de...

Ne hoş geldik ne sefalar getirdik
Bir türküdür direniş diyerek geldik
Ne tütün ne tuz vardı kara gözlüm
Yaralarımıza sevdanı sardıkta geldik
Ki umudumuzdan başka herşey yağmalanmış
Ve malum hoş geldin'le karşılandık
Ne çiçek bulduk ne otele geldik
Zaten hepsi yalandı, hakikat bizdik
Hakikatın bedelini yüklenipte geldik
Sekiz adımlık dara çekilen düşlerimizle
Sığmadık duvarların ardına ve taşık...

Yüzülmüş derimize, yanmış etimize bakanlar
İnsan olduğumuzu çıkaramadı halimizden
Sadece onuru gözünden tanıyanlar
Tanıdı bizi gözümüzden gül yüzlüm
Ve o haldeyken bile şarkılar söylemişiz
Ve sevdandan geri durmamışız kara gözlüm...

Yirmi sekiz harf düşmüşken cümlemize
Ardımızdan "bitti" dediler bu destan
Bilmem nerelerine yaktılar o kınayı
Kanımız daha kurumamıştı oysa
Ki biz bitmeden, bitmez hiçbir şey
Ve Promete'den bugüne ateş ellerimizdedir...

Ne zaman Cebeci halaya durursa
Ve aldığım haber dudaklarından
Herşey için değdi diyerek dökülürse
Sokaklardan, kondulardan, okullardan
Topla Adalı çocuklarını, gel Cebeci'ye
Ve toprağımızın üstünde
Ve sancağımızın altında
Düşman çatlatıp dost güldürecek
Halay çek gül yüzlüm
Omuz başında olacağız kara gözlüm...

Bahar gelecek yine kara gözlüm
Toprak can bulacak bir güzel
Bir güzeldir senin o gözlerin
Ki hayali cihan değer cinsinden
Rengini ilk biz bilmişiz
- umut rengidir -

Ne zaman zora düşsek
Ne zaman zor ardımıza düşse
Gözlerindeki dağlara çekilmişiz
Ve vuruşmuşuz
ve vurmuşuz
ve vurulmuşuz
Ki gözlerinde yeniden hayat bulmuşuz...

Senin umutlu gözlerin ne müthiştir
Aşkı bulmuşuz ışığında
Ki gözü karalığına vurulmuşuz
Ne zaman karanlığa düşsek
Ne zaman karanlık ardımıza düşse
Gözlerindeki ateşte yanmışız...

Bahar yine gelecek kara gözlüm
And olsun gelecek
yemin olsun
söz olsun
Saçlarında gezmezse eğer bahar yeli
Gözün görmesin bizi
Ve yuh olsun bize
Fakat bahar gelecek yine gül yüzlüm
Ah benim kara gözlü vatanım
Nice karanfil takacağız saçlarına
Sana and olsun gül yüzlü vatanım
Ve sözünden dönen aşık sayılmasın...

Kan deryasında beygir koşturanlar
Ve yüksek duvarlar
Ve eli kanlı alçaklar
Ve manşetlik yalanlar
Ve dil yutup susanlar
Geldiler ve vazgeçmeyi vaaz ettiler
Sağ ellerinde kılıç diğerinde seccade
Ya baş verilecek, ya baş eğilecek
Ferman yine padişahındı
Ve dağlar, ovalar, kentler hastir çektiler
Ve kondular, okullar, sokaklar hastir çektiler

Ve analar, babalar, çocuklar hastir çektiler
Ve Adalılar onlara tercüman oldular
Dediler ki;
Vaazlarınızı ölülerimiz kadar duyuyoruz
Ki siz de duyacaksınız onların sesini...

Rüzgarı boldur bu toprakların
Denizlerden dağlara eser bazı bazı
Bazı bazı zulüm olup savurur
Çürük ağaçların sararmış yapraklarını
Ve sürüsüne katar savrulan yığınları

Rüzgarı yamandır bu toprakların
Lodosu, poyrazı, karayeli, faşizmi
Sert, amansız ve kara eser daima
Ki rüzgar gülleri esen yele döner
Ve Adalılar rüzgara karşı yürürler
Ve yüreklerinde patlayan o müthiş
Ve muazzam karanfil fırtınasıyla
Geleceğe doğru yol alırlar...

*"Adalı olduğumuzdan severiz denizi ve tekneleri. Yok
fırtına çıkabilir, yok deniz dalgalı dinlemeyiz. Va-
kit eriştiğinde Adamıza doğru yol alırlar..."*

(Muharrem Karademir)

Deniz dalgalı, rüzgar sert esiyor
Solan bir yaprak gibi salınanlar var
Zanlarınca bu gemi battı batacak
Çareyi yük atmakta bulanlar var
Ki böylece Poseidon yatıştırmış belki

Umudu olmayanın umduğu buymuş
Ve fakat yatıştırmak için değil
Yenmek için yola çıktı Adalılar
Ki uğruna yanıp yakıldıkları
Hakikatleri yük görmediler asla
Lakin dostluk soluyordu artık...

Sığ sularda öğrenmedik yüzmeyi
Boğmak için attılar bizi denize
Kum aramadık ayağımızın altında
Deryanın tarihsel akışına karıştık
Ki bu denizin suyu halkın yaralarından
Karıştık deryaya ve çarptık karalara
Çırpınan dostlara çarpışmayı gösterdik
Ve her çarpışmada büyüyen hakikati
Lakin zor zamanlarda sınanan dostluk
Çıtanın üstünden değil altından geçecekti...

Asılın yarının küreklerine Adalılar
Yalan denizini yarıyor hakikatimiz
Dalgalar çarpsın yelkenli yüreğimize
Çekmişiz alın direğimize umudu
Ki inanç rüzgarıyla pupa yelkeniz
Dalgalar üzerimize kalkıyormuş
Olsun!
Tarihin dalgaları daha yücedir
Bu yalan rüzgarı dinmezmiş
Olsun!
Gerçeğin fırtınası sonsuzdur
Zulmün amanı, zamanı yokmuş
Olsun!

Biz umudun çocuklarıyız nasılsa
Bir gittik mi bin gelmeye yazgılıyız...

Bekliyor yer, gök, denizler
Dağlar ve sokaklar bekliyor
Bekliyor analar, babalar, çocuklar
Hatta zulüm bile bekliyor bizi
Tarih, hayat ve yarın bekliyor
Biz gelmezsek sokaklar boş
Toprak kurak ve biçaredir
Gelmezsek gülmez o gelecek
Yarın olmaz bugün bir türlü
Gümbür gümbür geleceğiz ama
Sokaklar taşıp, toprak yeşerecek
Biz geleceğiz, gelecek biziz
Ve yarın, damla olup düşecektir...

Bekleme,
bekledikçe gelmez vakit.
Sen gel!
Zaman ardından tarih yazsın
Bekleme
Bekledikçe gelmiyor vakit.
Sen gelince vakit tamamdır...

Yalan yedi kat beton olsa da
İslanınca anaların göz yaşıyla erir
Yedi kat yerin altına koysalar da
Ümut yağmuruyla boy verir Fidanlar...

Zulmün kaderini yazan ilk damladır.
Yeterki bir düşsün ardı gelecektir
Damlada deryayı gören Adalılardır
Ki damlayarak deryaya ulaşılacaktır.

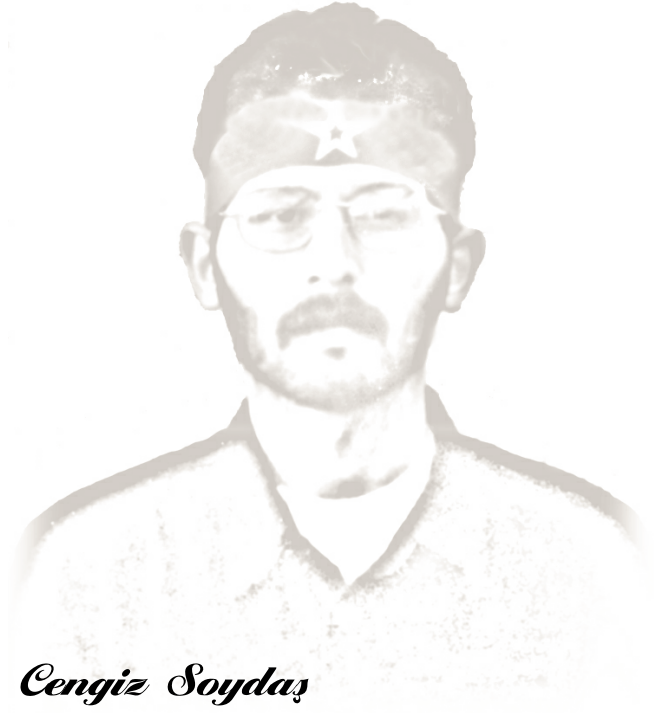
Baharı newroz yapan ilk damladır
Yeter ki bir düşsün ardı bahardır
Damlayarak baharı getiren Adalılardır
Ki damla damla büyür halkın geleceği...

Bir damla yalanı yıkar
O damla düştü düşecek
Bir damla zulmü yıkar
Cengin ilk damlası düşünce
Karanfil fırtınası zulme tufan olur...

Ey yüzünü Batı'ya dönüp
Yağmur duasına çıkanlar
Bu toprağın havası suyu bir başkadır
Avrupa üzerinden gelen alçak basınç
Bereket getiren yağmur taşımaz
Ümudun yağmuruyla yeşerir
Bu toprak, bu hayat, bu halk...

Tarih birikti birikti taşacak
Sabrın zembereği zamana vurdu
Anaların gözleri boşaldı boşalacak
Sokaklar taşkını bekliyor usul usul
Ve hayat haykırıyor, daha ne bekliyorsunuz?
Ve hayata hayat veren ilk damla
Tarihin ve geleceğin o umutlu bileşkesi
Göstere göstere düştü cengin ilk damlası
Ve karanfiller şaha kalktı Cengiz'le...

Kawa'nın bayrağını alnına çeken Cengiz'im
Dağlardadır artık ve dağlar sarsılıyor
Dehak'ın zalim saltanatı çatırıyor artık
Cengiz sokaktadır ve sokaklar gümbürdüyor

Hayatın ve halkın atar damarıdır Cengiz
Ve o damar hayata umut taşıyor hala...

Kim beklerken kim yürüdü
Kim sarp yolların mahiridir
Kim yağmur duasına çıkarken
Kim damla olup yağmaktadır
Herkes kendi cevabı kadardır...

Cüdamlar vardır tenleri ceset torbası
Ruhları çürümüş, gözlerinde fer yok
Nefeslerinde bir satılmışlık kokusu
Onur namına bir şeyleri hiç olmamıştır
Anlaşılmaz bir gizdir onlar için
Onurla yaşayıp, onur için ölmek
Bir de karanfilli Cengizler vardır

Canları bedenlerine sığmayıp taşan
Ki hayat canlanır peşlerinden...

Bu meydanda cengimiz vardı ya
Er olan meydana geldi işte
O meydandaki yiğit Cengiz'dir
Ki umudun hodri meydanıdır Cengiz...

Kuşattılar umudu yalan duvarlarıyla
Kim kimi kimden tecrit ediyormuş
Ümut dediğin halkın kurtuluş umududur
Ve halktan tecrit olan düşmanlarıdır daima

Kuşattılar karanfilleri alçak duvarlarıyla
Kim kimi kimden tecrit ediyormuş
Karanfil dediğin devrimin damlasıdır
Ve damlalar deryaya karışacaktır

Kuşattılar halkı zulüm duvarlarıyla
Kim kimi kimden tecrit ediyormuş
O duvarları parçalayan halkın evlatlarıdır
Ve o damla bağrında halkın selini taşır...

O bir damla Cengiz'in çıkardığı ses
Korkuttu bu kuraklığın sahiplerini
Ki damla toprağa düştüğünde haykırdı
"Cellatların döktüleri kan
kendilerini boğacak"
Ve o damlada herkes geleceği gördü
Yarının sahipleri umutla gülerken
Kuraklığın efendileri yarına saldırdı
Ve karanfiller için yeni bir macera başladı
Artık daha amansız ve puşt olacaktı
Betona düşürmekle toprağa düşmenin kavgası...

Duvarlar yüksek, duvarlar alçak olsa da
Bir yolunu bulup bahar sızıyor işte
Bir bahar rüzgarı efil efil eserek
Önüne kattığı börtü böceği atıyor
Havalandırma denilen havasız boşluğa
Ve olup biten her şeyi izliyor Adalı
Ki rüzgar çekirge getirmiş havalandırmaya
Yeşilliğin mahlukatı betona yabancı
Ve dönmek için doğasına zıplıyor
Ne çare, alçak duvarlar yüksektir
Ki habire zıplayan çekirgeler yoruluyor
Öyle biçare ve hareketsiz duruyorlar
Ve gökten bir kuş alçalıyor
Ve yem oluyor alıcı kuşa çekirgeler
O rüzgar kelekleri de getiriyor
Şöyle bir iki kez konuyorlar betona
Anlıyorlar ki doğal değil hayat burada
Ve kanat çırpıp uçup gidiyorlar maviliklere
Doğanın bu hayat dersini aldı Adalı
Ve elini kalbinin üzerine koyarak
Dedi ki;
Ey kalbim, burada kalırsan böyle
Ne kadar zıplarsan zıpla çekirge gibi
Hayatına hükmeden alıcı kuşlar olacaktır
Ol sebepten kelek olmak yeğdir
Ömrü az olur ama istediği gibi yaşar
Kalbim zamanı gelince umutla
Ve kelekler gibi kanat çırpacaksın...

Sıkıysa zincir vurun bahara
Ki hep mahkum kalsın kara kışa
Hangi kış allı yeşilli baharı durdurur
Çıkarın karşımıza yağmurla yenelim

Sıkıysa yağmura pranga takın
Ki düşmesin kuraklığa damlamız
Hangi zorba karanfilden güçlüdür
Çıkarın karşımıza irademizle yenelim...

Dağı taşı namertlik tutmuş
Ve kalleslik onlardan sorulur
Karşımıza baharın bile sızamadığı
Beyaz zorbalık müdahalesiyle çıktılar
Kaçırdılar karanfilleri beyaz kalelere
Ve emrettiler ki bahar yasaktır
Düşler ve özlemler yasaktır
Onuru yaşatmak hepten yasak
Lakin bahar yasak dinlemez
Cengiz Cengiz gelmiştir bir kez
Ve kırmızı kırmızı açacaktır karanfil
Ki açılan halkın kurtuluş yoludur...

Kaçırılsa da bir beyaz kale içinde kaleye
Sığar mı çoban yıldızı yüreğinden başka yere
Sığmaz ve lakin sindirmek için Mengeleler
Her an gelip beyaz beyaz konuştular
Ve kırmızı kırmızı aldılar cevaplarını

Bülent Çoban

Aralık'tan kalma yarasını nişan yaparak
Açlığıyla adımlar zamanı Bülent
Diyorlar ki o çoban yıldızına
- Hayata ve ölüme biz karar verimiz
Ve şimdi ölmek yıkar yalanlarımızı
Ve yıkım bir başladı mı önü alınmaz
Ol sebepten canlı cenaze olacaksınız
Ruhlarınızı teslim edip et kalacaksınız -
Kalender adamdır Bülent Çoban
Dinledi ve güldü
Dinledi ve yürüdü
Dinledi ve yüzlerine tükürdü
Ki hakikatin neferleri yalanı ezerler
Ve hakikate bağlılığın tek nedeni vardır
Onur, yine onur, daima onur ve hep
Onurludur o çoban yıldızı Bülent Çoban...

Fatma Ersoy

Erol Evcil

*"... Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
ve bir orman gibi kardeşcesine
bu hasret bizim..."*

(Nazım Hikmet)

Hoşçakalın,
İstiklal harbimizin muzaffer şehitleri
Hoşçakal,
Bolşeviklerin güzel ve kırmızı Ekim'i
Ve Stalingrad,
Ve barikatların Madrid'i
Hoşçakal Uzun Yürüyüş'ün Çin'i
Ve Che'nin umut ektiği dağlar
Hoşçakal Ho amcanın yılmaz Vietnam'ı
Ve Filistin için can veren aziz kardeşler

Hoşçakalın dalgalanan Denizler
Ve ser verip sır vermeyen İbolar
Ki Cevahir, Ulaş ve Mahir umuttur
Hoşçakal Niyazi abi, Sinan ve Sabo
Ve hepinize Merhaba!
Özgürlük için yirminci asırda düşenler
Sesinizi taşıyoruz yirmibirinci asıra
Ve “bitti” denilen tarihi sizlerle yazıyoruz
Bin asrı bir an gibi yaşayan Fatma Ersoylarla
Bir anı bin asırla dolduran Erol Evcillerle
Devraldığımız kavganın vuslatına koşuyoruz.
Ki Emperyalizm demişti Lenin
Kapitalizmin en yüksek aşamasıdır
Alçaklığın en yüksek olduğu hal yani
Ki karşısına direncin yüceliğiyle çıkmıştır
Ve yendiniz o alçaklığı birden çok defa
Ve yeneceğiz son bir kez daha...

"... Yavrularım, biz de yaşamayı çok seviyoruz. Bu vatana da uğruna ölecek kadar değer veriyoruz. Sizin ve insanlarımızın gelecek güzel günlerde yaşaması için her şey. Özgür vatani armağan edeceğiz size..."

(Şenay Hanoğlu)

Bu vatan neden bağımsız olacak
Biliyor musunuz?
Hiç bir teori onlar kadar sade
Ve derin ve canlı anlatamaz bunu
Hiç bir kitap onlar kadar anlaşılır
Ve çarpıcı ve bir yudumda anlatamaz
Bu vatan bağımsız olacak

Şenay Hanoglu

Gülsüman Dönmez

Çünkü Gülsüman öyle istiyor
Bu halk özgür olacaktır
Çünkü Şenay öyle söylüyor
O kadınlar, o analar böyle muazzam
Gülsüman ve Şenaylar böyle müthiş
İstediler mi dünya tersine döner
Ve dünya haktan yana dönecektir
Çünkü Gülsüman ve Şenaylar bunu istiyor...

Hadi zorbalığın soysuz sultanları
Ve onların çok bilmiş soytarıları
Alayınız alaylı cümleler kursun şimdi
Ve deyin ki ve diyorsunuz zaten
"Bu yoksul kadınların istediğinden n'olur"

Öyle mi?
Ala, pekala ve fakat
O kadınlar isteyince devrim olur
Böylesine feda ruhuyla istedikleri için
Ve zaten devrimi o kadınlar doğurur
Siz yazın bir tarafınıza bunu
Günü geldiğinde hatırlarsınız Şenayları...

*"... Ben ölüme gülerek gidiyorum yavrum. Bu ölüm
bir gün olacaktı. O zaman da annesiz kalacaktın.
Ama yaşamın onurlu bir yanı vardır. Ölerken de
bu onuru taşımak gerekiyor..."*

(Gülsüman Dönmez)

Ezilmişlerin ezilmişlerinin ezilmemek için
Neler yapabileceğinin manifestosudur onlar
Emperyalizmin cümle silah ve yalanları
Gülsümanlar kadar güçlü değildir
Ki zorbalık Şenaylar karşısında mağluptur
Bir anne için hiç bir kuvvet
Çocuklarının gözlerindeki manadan
güçlü değildir

Senay ve kızı

Ve çocuklarının gözlerinin
içine bakarak
Ve o gözlerde yavruları görerek
Ve gülerek ölüme yürümek
Bu dünyadaki en müthiş güçtür
Analar böyle fedakar
Analar böyle tereddütsüz
Yürüyorlarsa ihtilalin yolunda
Devrim artık sadece bir an meselesidir
Ve o zamanı doğuracak olan analardır...

Karanlık kol geziyor aydın kılığında
Kara bir duman gibi çıkıyor ağızlarından
Halka ihanet, sanata ihanet, bilime ihanet
Ve toplamı hakikate ihanettir karanlığın

Ücrete bağlanmış ruhların vicdanı yoktur
Kiralık akılların en büyük meziyetidir karanlık
Halka ve hakikate yabancı şarlatanlar onlar
Ki işleri bu topraklara afyon ekmektir

Ellerinde piç olmuş biçaredir kavramlar
Ve sanat ve bilim hareme kapatılmış cariyedir
Cıvıl cıvıldır o bağırsak kurtçukları
Kırıp sırtarak beslendikçe sömürüden

Karanlık kol geziyor diye meydanlarda
Sanılmasın buraların aydını, aydınlığı yoktur
Vardır, hep olmuştur, daima olacaktır
Biri Gülsüman, biri de Şenay'dır...

“... Burjuvazi, insanları oldukları gibi sever. Çünkü onların olabileceklerinden nefret etmektedir...”

(ADORNO)

Etiler, Bebek, Ulus ve Boğaz'ın köşkleri
Villaları, siteleri, plazaları, yalıları
Sömürü sefahatının iğrençliğiyle kirlidir
Ve her sabah temizliğe gider Şenaylar
Burjuvazinin geceden kalma kirini yıkamaya
Görürler alemlerden kalma şatafatı
Halbuki çocukken de duymuşlardı o deyişi
Biri yer biri bakarken kopardı kıyamet
Neden kopmadığı ve nasıl kopacağını
Burjuvazinin pisliğini yıkarken öğrendiler
Her gün temizledikleri sefahat büyüdükçe
Büyüyordu halkın o biçare sefaleti de
Şatafat ile sefalet arasındaki uzlaşmazlığı
Bir kez anlayınca kaderin de sırrını çözdüler
Burjuvazinin pisliğini yıkamaktan değil
Yıkmaktan geçiyordu cümle pislikleri
Hayatın, halkın ve kadınların kurtuluşu
Artık yolu yok devrim olacak bu ülkede
Çünkü bıraktılar pislik yıkamayı Gülsümanlar
Ve başladılar o pislikleri yıkmaya
Devrimin havarisidir Şenay, elinde müjdesi
Ve garantisidir Gülsüman, elinde zafer...

Abdullah Bozdağ

*"... Gölgele dağlarında Erhan olabilmek için, ter akı-
tıyorduk aylar önce. Olmadı, kaldık. Ali Rıza gibi
aşamadık duvarları. Ama sözümüz Berdan olmak.
Dağlarda Erhan olmak vardı, kaldık Berdan ola-
cağız..."*

(Abdullah Bozdağ)

En yüce dağ Bozdağ olandır
Ve dağların ulusu yüreğin kadardır
Hem dağlarda Erhansın, hem derya
Hem ovalarda Berdansın, hem damla
Şad olasın Abdullah efem, şad olasın

En yılmaz dağ Bozdağ olandır
Yamacında dolansa da ihanetin adiliği
Başı dik ve heybetli dağların koynunda
O beyaz orduya pusu atmaktır işi
Şad olasın Abdullah efem, şad olasın...

Murat oban

Heybetiyle geçtiği yerleri sarsan
Ve ardında bir zeybek türküsü bırakan
Bir yaman efedir Murat oban
Hele bir de kartal kanadını açarak
Kalıbına tezat ocuk gözleriyle bakarak
Kavga zeybeğini döndü m grn onu
f ölen f, analar ne yiğit doğurmuş
Ve o yiğitler halkın bahtı için dövüşür
Yeri geldiğinde Murat gibi ayakta ölür
şen olasın Honaz, Acıpayam ve Tavas
Salınsın Murat rzgariyle İzmir'in kavakları
Toprağı yeşil Ege'nin taşı da yeşillensin
Ve ayağa kalsın taş yumruklu zeybekler
Murat efem damladır, derya dalgalansın...

Gürsel Akmaz

Yerde dalgalanan yoksulluk deryası
Zulme karşı bulut olup göğe çıkar
Ve yağmur toplamaya başlar usulca
Ki her damlası birikimdir aslında
Gezse de o bulutta yedi cihanı
Akmaz Gürsel efem geçtiği her yere
Ki düşeceği yeri damla kendisi bilir
Ve tamamlayınca damla kendi kendini
Tutamaz hiçbir şey Gürsel efemi
Üflesin zurnalar, çalınsın davullar
Gölgeli'den ağıyor, yağıyor efem...

Erdoğan Güler

Her bahar yağmurunda
Çık kasabanın yollarına
İslansın bedenini baştan ayağa
Tenine dokunan damlayım ben
Sana yağmurdan bir cepken getirdim
Nerde karşına çıkarsa zulüm
Kuşan o cepkeni yakışır sana
Atçalı'dan aldım o cepkeni
Kuşağını bağlayan Çakırcalıdır
Ki katıldım Börklücenin ordusuna
Ve sancağa çekilen al cepkenim
Nasıl da korkutur cümle soysuzları
Toprağımdaki taşı kırdıran o korkudur
Kuşan cepkenimi ve çık meydanlara
Kırılan taşımın parçaları olsun elinde
O taşı kıranların başlarını kır ki
Her gördüklerinde salınan cepkeni
Korkularına karışsın yenilgileri
Ve duyulsun cihanda bir kez daha
Güler Erdoğan efenin umutlu sesi...

Sedat Karahurt

Ne zaman kesilse konu mahallesinde
Ki her gün kesilirdi
Nemli kondumun penceresinden bakardı
Bakardı yukarıda ıslıl ıslıl parlayan
Ve elektrikleri hiç kesilmeyen sitelere
Dönüp sorardı merakla babasına
- Onların ki neden hiç kesilmiyor?
Belki de bilip bilmezden gelirdi babası
Ve bilipte bilmediklerini kadere yorarak
Ve oğlunun sorusunda şeytanlık arayarak
"Sana ne" derdi of çeker gibi
- Hatim indirmeye devam et ezberinden
Neyine gerek ceryan falan
Ne Sedat'ın sorusu ne babasının cevabı
Ne de elektrik mevzusu hiç değişmedi
Ve devam etti Sedat hatmetmeye

Daha on yaşına varmadan
Bülbül sesli bir hafız olsa da
Aklına yatmayan herşeyi sorardı
Misal;
"Niye biz çok yoksuluz da
O villalardakiler çok zengin"
Elektrikteki çelişkiye merak salan çocuk
Hayatın çelişkilerini de tanıdı yavaş yavaş
İlmihaller suskun kalsa da bu hususta
Biliyordu yoksulluğun Allah'tan olmadığını
Birilerinin kasalarını dolduran Allah
Çoğunluğun karnını boşaltmazdı herhal
Bu işte bir allahsızlık vardı kesin
Ve sonra altına endeksli dolarlarla
Semirenlerin parmağındaki gümüş yüzüklerin
Nasıl bir küfür olduğunu anladı Sedat
Sorular soruları yakalayıp geçerken
Büyüyüp delikanlı oldu Hafız Sedat
Ve hayat kavgasının içinde buldu cephesini
Sorularına ilmihallerde bulamadığı cevapları
Buldu hakikatin ve halkın cephesinde
Sonrası malum, kim tutar Hafız Sedat'ı
Halk ve hakikat yolunda savaşa atıldı
Ve günü geldiğinde o çok sevdiği
Simurg'un kanatlarını takarak
Bir damla olup düştü toprağına
Damlanın sesinde hafızın yankısı var
Ve yankılanıyor Sedat Karakurt'un sesi...

Fatma Hülya Tungan

Kopartılıp hayattan kuşatıldı beyaz kalede
Günlerce, aylarca, mevsimler boyu tek
Yine de mağrur bakıyor hayata Fatma Hülya
Ki İsmetlerin destana karışan soluğudur
Parçalanan canların haykırışını taşır şimdi
Ve dudağında Aziz bir tebessümdür Eylül
Duvarlar soğuk, duvarlar beyaz, doktorlar duvar
Ve ortalarında "hep ileri" diyen bir karanfil
Tetikte bekleyen çakalların gözleri parlıyor
Bir geçse kendinden parçalayacaklar hemen
Bekliyorlar başında alıcı kuşlar gibi puştlar
Ki "hep ileri" diyen Sabo'nun kızı haklıdır
Bu macerada bir an durursan şayet
Çökerler başına Mengelenin artıkları
Ve pabuç bırakmaz onlara Fatma Hülya

Kuşatılmışken bile taarruz ruhuyla yürür
Halsiz ve kıpırtısız yatarken bile tedbirli
Ki gül teninde açılan yaralara aldırmadan
Ah etmeden bekliyor damlasını
Ve parçalamak için o serum zincirlerini
Hayatında ilk kez uzatıyor tırnaklarını
Tırnak ile, diş ile dayanmak budur işte
Ve ancak böyle direnenler yazar tarihi
Ki son dersin muhteşemdi Fatma Hülya
Gösterdin ki,
Sınır çizgileri düzenin atlaslarındadır
Ümudun direniş coğrafyasında sınır yoktur...

*"... Savaş açıktır, savaşanlar da açıktır ve ortadadır.
Ve savaşmaya azimli olanlar, aktif mücadeleye
hazır olanlar ve bizzat savaşanlar devrim meydana
kalmıştır..."*

(M. Çayan / Bütün Yazılar)

Puslu havalarda tuzak kuruyorlar
Bir hile rüzgarı estirerek
Boşluğa düşsün diye damlalar
Bıraktılar karanfilleri kapı önlerine
Ne vicdan ne şefkat, politika gereği
Herkesi kendi gibi bilen acuzeler
Ve bencillikten başkasını bilmeyenler
Sandılar ki toprak yerine
Bırakırlar kendilerini boşluğa
O karanfiller haklarını almadan
Durmayacaklarını ilan ettiler çoktan
Ve bilirler hile nedir
Ve mert kime denir...

Savaş hiledir derler
Belki de doğrudur bu
Ve lakin adalılar merttir
Engibeli yollarda dümdüz
Sarp yollarda dimdik
Yürürler Köroğlu adımlarıyla
Ve çok hilebaz görmüşlerdir
Namertliği ve pusuları sezerler
Ve düştükleri görülmemiştir
Ve düşenleri görmüştür gözleri
Envai bahane, tek bir amaçla
Beyaz hayata atlayanların
Düştükleri boşluk çukurdur
Ve hileyi hileyle karşılayanlar
Kendi hilekarlıklarında boğuluyorlar
Ve fakat sürüyor o karanfil yağmuru
Ki onlar halk ve hak için dövüşürler
Bir nefes rüşveti ezip geçerler
İçerde, dışarda, hayatın her anında
Yarışıyor damlalar Armutlu'da, İzmir'de
Düşüyor damlalar Ankara'da, Mersin'de
Ve büyüyor umudun seli
Ve büyüyor zulmün kıyameti
Ki Kızıldere'yi kurutmak isteyenler
Bir karanfil nehrinin coşkunuğunda
Boğuluyor yalanları, tuzaklarıyla beraber...

Bağladılar karanfili bir gece vakti
Bağladılar ellerini, kollarını, bedenini
Damar aradılar zerk etmek için yalanı
Ki bu toprakların devrim damarına
Boşaltmak istediler Avrupai nedameti...

Bedeninde bir yılan gibi dolaşan
Hortumlara baktı karanfil
baktı bedenine uzanan ellere
Beyaz suratlara baktı
Ki o suratlar suretti sadece
Suretlerin ardındaki hünkar
En tahammülsüz haliyle buyuruyordu;
Yok edin diyordu karanfillerin rengini
Yok edin diyordu suretlerin efendisi
Bağımsızlığı, adaleti, hakikati yok edin
Yok edin sosyalizmi ve halkların kardeşliğini
Ve zerk edin emperyalizmin hakimiyetini
Duyuyordu buyurganların sesini karanfil
Yok edilmek istenen kırmızı ruhuydu
Ki geride sadece bir et kalsın
Beyniyle direndi buyruklara
Ve kapanmadan önce kara gözleri
Düşlerinin güzelliğini haykırdı yine
Sonra ne kadar zaman geçtiği meçhul
Açtı gözlerini epey zaman sonra
Bir yaşlı kadın vardı karşısında
Kadın ağlıyordu hiç durmadan
Gözlerin yaşarmasıydı herhalde ağlamak
Bu kadın kimdi ve niye ağlıyordu?
Ta içinden parçalanıp gelen bir sesle
"Yavrum" diyebildi o yaşlı kadın sadece
"Sana ne yaptılar yavrum"

Ne yaşlı kadını tanıdı
Ne soruya cevabı vardı
Baktı sadece kadının gözlerine
Ve dedi ki "Siz kimsiniz?"
Düşlerini çalamayanlar hafızasını çalmışlardı
Yaşlı ana hıçkırarak cevap verdi evladına...

Ve tarihe not düşüldü yine
Bu toprakların devrim damarı
Karanfiller herşeyi göze aldığı için
Akıyor hayatın içinde gürül gürül...

Borsalar tavan yapıyor
Dehşetli bir açlık üzerinden
On yaşındaki kızlar üç kuruşa
Ki bacaklarından sızan kanla
Damgalanıyor IMF reçeteleri
Biliyor bunları Uğur
Ve bilinciyle yürüyor geleceğe
Tarihe bir "ilk" yazarak hem de...

Duvarların ardındayken her an
Dediler ki hiç durmadan
"Sen hayatını yaşa, boş ver ötesini"
Ki çok meşhurdur dillerinde bu cümle
Ve her yerde, her an, her biçimde
Daima bu cümle boşaltılır beyinlere
Yaşanacak tek bir hayat var oysa
Ötesi berisi olmayan tek bir hayat
Ya onurlu ya onursuz

Ki hayat denilen kavganın Dadalıdır
Savunur hayatı Uğur ve onuru
Ve o nursuz, uğursuzlar
Sandılar ki duvarın bu tarafında
Savunulan ötesinde terk edilir
Ve bir uçuruma iter gibi
Öte tarafa ittiler Uğur'u
Ki ötesi berisi yoktu hayatın
İçi neyse dışı da öyle misali
Ve içerde dağlara çıkan Dadallar
Dışarda düzene inmezler elbet
Ve Türkmen Uğur Dadaloğlu Dadaldır
Ve Mersin şimdi daha kırmızıdır
Ki ıslanmıştır uğurlu bir yağmurla...

"... Fethetmek zorunda olduğu sadece yeni bir dünya değildi, yeni dünya ile boy ölçüşebilecek olan insanlara yer açmak için kendisini feda etmesi gerekmektedir..."

(Fransa'da Sınıf Mücadeleleri / Karl Marx)

Köklerim Dersim'de
Munzur çarpıyor
Sinop kalesine
Çarpışıyor yüreğim
Zorbalığa karşı
Bir damla olmuşum
Düşmüşüm toprağa
Al beni çocuk
Götür Dersim'e
Çıkayım dağlara...

"... Geçti dost kervanı, eylemen beni..."

(Pir Sultan Abdal)

Bir Veli dayımız vardı
Coşkusu ve sakalı kocaman
Saçlarına ak düşmüş delikanlı
Severdi sohbeti bir de tütünü
"MASALA" derdi bir şey anlatırken
Mesela yani
Sonrası dolu dolu gelirdi
Severdi Cephenin gençlerini
Ki en gençleri daima kendisiydi
Veli bir dede gibi toplardı etrafına

Veli Güneş

Anlatırdı tarihten ve tarihinden
Bazen hikayeler karışırdı birbirine
Kaptırıp şaşırırlar sorardı birbirine
"Veli dayı Börklüce'yle omuz omuza
Nasıl beraber savaşmış olabilir ki?"
Tütün sarısı bıyıklarını hoplata hoplata
Güler ve bir nefes çekerdi sigarasından
Ve derdi ki;
- O senin torlaklığından a çocuk
Masala yeniden anlatayım ben sana
Zulüm dediğin nedir a çocuk
Bilirim, bilirsin, biliriz elbet
Yakarım bir sigara gibi yalanı
Hele şurdan bir tütün ver a çocuk

Savurayım dumanını zorbalığın
Kar etmez bana cümlesi
Görmüşüm otuz sekizi
Sinop kalesinde yatmışım
Boşuna değil alnımdaki çizgiler
Hepsinden derin vadiler geçer
Ve içlerinden ab-ı hayat akar
Bakma saçlarım aktır a çocuk
Yüreğim filinta endam delikanlıdır
Sevda hali de geçmiştir başımdan
Ki ellerimle toprağa vermişim
Romeo saray soytarıdır yanımda
Gel beriye Mem u Zin'i anlatayım
Tanımak istersen beni MASALA
Önce Karagöz'ü tanı derim
Sevmem çok bilmiş Hacivatları
Ve yıkarım o yalan perdesini
Dün paylaşmışım bir yumruk soğanı
Bugün açlığımı sürmüşüm namluya
MASALA şimdi anladın mı a çocuk
Börklüce'yle omuz omuza oluşumu
Zaman içinde Mecnun olup aramışım
Ve bulmuşum halkın büyük sevdasını
Ne zaman boğulmak istendi sevdamız
Değil omuz omuza olmak a çocuk
Börklüce'nin ta kendisi olmuşum MASALA...

*"... Bizim istediğimiz, çölün içerisinde bir vaha değil;
çölün olmadığı bir yaşamdır..."*
(Melih Cevdet ANDAY)

*"... Suyu çok seviyorum. Hani su hayattır derler ya.
O yüzden toprağa değil, suya gömülmek isterdim
(...) Saçlarımın kazınmasını istiyorum. Akdeniz'de
doğdum. Ege'de çalıştım. Saçlarımı da Karade-
niz'e atın. Böylece Anadolu'yu dolaşmış olurum..."*
(Günay ÖĞRENER)

Bakmaya kıyamadığıma kıydılar
Gözleri güzeldi ve inançlı
Bir yangın kuşu saçlarında
Karanlığı müthiş ateşiyle yakar...

Bakmaya kıyamadığıma kıydılar
Gözleri güzeldi ve umutlu
Bir mağrur kelebek yüzünde
Kanatlarında onura açılmış ömür...

Bakmaya kıyamadığıma kıydılar
Gözleri güzeldi ve cüretli
Simurg yuvasını bulmuş alnında
Havalanmış külünü vatana yayar...

Kar yağarken hep seni düşündüm
Güneş yakarkende aklıma düştün
Ve ne zaman yağmur yağsa da
Bir rüzgar esecek olsa aklımdasın
Kıyamet de kopsa oradasın artık
Sabrın çiçek açtığı yerdesin
Ve onurun sarsılmaz abidesisin
O taş eller yakarır gibi sanki
Seninkiler yumruk olmuş sımsıkı
Ve o delikanlı duruşun
Şefkat değil, şefaat değil
Hakkını istiyor bıkıp usanmadan
Ve ancak böyle alınır zaten...

Gökhan Özocak

Egeli proleterler Ankara yollarında
Yürüyorlar yayan yapıldık durmadan
Bedreddin'in baldırı çıplak
Kardeşlik ordusuna benzetiyor onları
Güneş yanığı tenli bir adam...

Kalın camlı gözlüklerinin ardından
İşçilere baktıkça Tariş'i hatırlıyor.
O zaman gençti ve çok zaman geçti
Sömürü aynı kalırken değişenler oldu
Güneş yanığı tenli adam hala aynı
Bir de proleterlerin sömürüsü...

Elleri nasırlı olanın gözleri kara olur
Güneş yanığı tenli adam yürüyor düşünerek
Bir umut düşerse içlerine yaman olur
Ve dilinde kırmızı bir şarkı dolaşıyor
"Biz başka alem isteriz"

Buca'da kalmadan varılmaz Ege'nin
O ballı incirlerinin tadına
Ve güneş yanığı adam yine yollarda
Bu kez zamanı açlığıyla adımlıyor
Ki döndüremeyince yolundan onu
Bıraktılar Yeşilyurt duvarlarının önüne

Ve yürüyor işçiler
Kardeşlik ormanı yürüyor
Yürüyorlar sömürü ve zulme karşı
Bir deri, bir kemik ve baldırı çıplak
Ve kolları iğne delikleriyle paramparça
Ve özelleştirme, ve işsizlik ve açlık
Sarışın sendikacılar suskunken
Güneş yanığı tenli Gökhan Özocak
İşçiler kazanacak elbet diyerek
Damla olup düşüyor Ege'nin bereketine
Ve Karaburun'da dalgalar çığlık çığlığa...

Eskiden olsa utanırdı belki çıplaklığından
Şimdi yalın bir gerçek olmanın gururunda
Halkın o bilge sesi yankılanıyor kulağında
"İtler sürüyle dolaşırlar

Kartallar tek başına uçar"

Çevirmişler karanfili eli kanlı itler
Ve karanfilin çıplaklığında onurun zırhı
Hakikatın kuşatılmışlığında halkın seli
Koç Ali'nin tekilliğinde umudun çoğulluğu
Damlayıp süzülüyor derinlere doğru...

Çini laleler ebruli ve rakkaseler
Altın varaklar yaldızlı ve soytarılar
Soysuz dalkavuklar ve iç oğlanlar
Ve "padişahım çok yaşa" nidaları
Yaşatmak için sömürünün payitahtını
Ve doyurmak için o beyaz sarayları
Açlıktan gebertirler dünyanın halkını

Zorbalığın o beyaz sarayına karşı
Şu dünyanın mazlum halkları
Ne özlemler büyütür dağlarda
Kah kondularda ve sokaklarda büyütür

Zulmün rengi parlak saraylarına karşı
Yeri gelir dağlar kentin ortasında yükselir
Kırmızı kırmızı, deste deste karanfillerle
Ve umut deryası dalgalanır Armutlu'da...

"Solcu" topluyor eskici sokaklardan
Serbest piyasaya nur yağıyor
Satıyor çıkarıp torbasından
Hasılat yüzünü güldürüyor.

Alan memnun satan memnun hesabı
Ruhlar boşalırken cüzdanlar doluyor
Lakin bozuyor o hesabı karanfiller
Ve eskici Armutlu'ya hiç uğramıyor.

Ki orada hergün umut büyüyor
Ruhlarında kiralık tabelasıyla gezenler
Karanfillere çok kızıyorlar bu yüzden
Armutlu devrimci solculuğun tepesiyken
Alıcılar ürküyor, borsa düşüyor ne de olsa...

Eskici aldığı solcuları pazarladıkça
Büyüyor Serez çarşısının suskunluğu
Ne denli artarsa bu ticaret
O çarşıdan kente teslimiyet yayılıyor...

O bezirgan Osman'ı iyi tanır
Çok karşısına çıktı eskiden beri
Ve en bakir vaatlerde bulundu
Ki herkesi ucuza kapatırken
Osman'ın ruhuna servet sundu...

Bir kez dökülseydi Osman'ın dudağından
"Biz de geçtik o yollardan"
Öpmüş olacaktı yedi cihanı o bezirgan
Ve halkın ruhuna üfleyecekti yılgınlığı...

Bizim Osman bir yaman civandır
Serez'in körlüğüne inat bir adam
Ki Bedreddin'i asıldığı ağaçtan
İndirip bugüne taşıyan adamdır...

Yetmişlerin delikanlı yüreği bakidir
Ki Metris savaşçısıdır seksenlerde
Doksanlarda kavganın ortasında yine
Ve ikibinlerde açan bir karanfildir...

Gökyüzü nerede başlar nerede biter
Ki o yıldızlar Osman'ın avucundadır
Ve Serez çarşısına çiseleyen yağmur
Armutlu'da bitmeyen can sağanağıdır...

Yağmur altında arınıyor bu kent
Sel basıp sürüklüyor o çarşıları
Ki eskiciler ve eskiyenler boğuluyor
Kendi yalan dünyalarının yalnızlığında...

"... Gerçek devrimciyi yöneten büyük aşk duygularıdır..."

(Che)

"... Herşeyi seviyorum, ihanetin dışında. Herkesi seviyorum, halk düşmanları dışında. Canımız sevdiğlerimiz için fedaya hazır."

(Sevgi Erdoğan)

Aynı toprak alır onları, alıp götürür sevdalarına
Aynı toprakta kavuşur, dindirirler bu hasreti

Ne kurşunlar ne açlık, ayıramaz zulüm onları
Aynı yolda yürüdükçe, büyür Adalıların sevdası

Sevgi büyütür kavgayı, kavgada yaşar sevgiler
Hiç bir şey ama hiç bir şey yok edemez Sevgi'yi

O bizim sevgimizdir, şimdi ısıtır yürekleri
Temmuz'un ateşinde yandık bir kez daha işte

Kurşunlarla delik deşik yüreğini açar İbrahim
Açlık kokan saçlarını savurarak gelir Sevgi

Ne acı yıllar ne sarp yollar ayıramaz ki onları
Zaman arkalarında kaldı, gelecek Sevgilerin...

Sevgi Edoğan

Sevgi, on dokuz kiloluk ağırlığıyla
Ve varlığıyla kabusudur bireyciliğin
Ol sebepten ölmelidir zaten Sevgi
Hatta hiç var olmamalı değil mi?
O zaman kına yakar acuze bireyler...

Sevgi, ayna tutar yalan dünyalara
Çıtasıdır hayatın ve kavganın
Ki altında kalanlara alçak denir...

İbrahim, umut ve devrimin bileşkesi
Sevgidir hayatın ve kavganın temeli
Ve şimdi o sevdanın evlatları
Umutlu adımların şiddetiyle
Ezip geçiyorlar yalandan dünyaları
Ve Sevgi kabusudur hala bireyciliğin
Halkın umudu, kavgası ve yarınıdır
Ol sebepten ezelden ebede yaşayan
Önce sevgidir, sonra Sevgi'dir zaten...

"... İyi biliyorsunuz ki, biz sömürgecileriz. İyi biliyorsunuz ki, biz 'yeni kıta'ların altını ve madenlerini, sonra da petrolünü aldık ve bunları yaşlı anavatanlarımıza götürdük. Bu harika sonuçlar verdi: Saraylar, katedraller ve büyük sanayi kentleri; sonra kriz başgösterdiğinde ise, durumu kurtarmak için sömürge pazarları elimizin altındaydılar. Refah içindeki Avrupa tüm yurttaşlarının insan sıfatına sahip olmalarının onların "doğal hakları" olduğunu kabul etti: Bizde insan olmak demek sömürgeciliğin suç ortakları olmak demektir, değil mi ki hepimiz bu sömürüden yararlandık..."

J. P. SARTRE

(FANON'un 'Yeryüzü Lanetlileri'ne Önsöz'den)

Ne zaman yanaşsa sömürgeci gemiler
Önce kılıçlar iner uygun adım bedenlere
Sonra ruhbanlar derman sunar
Ve içdiş edilmiş şefaath dilencileri
Şefkat bekler efendi Danyellerden...

Avrupa çeliğinden kılıçlar indi yine
Kesilen, yakılan bedenlere basarak
Tecrit içinde eğilmeyen ruhları
Kırmak için geldi yine Danyeller...

Ve sömürgeci ruhbanları parlak asasıyla
Çıktı karşısına Binboğalı Adalının
Ki beklentisi şefaath dilenciliği
Lakin Avrupa'daki hesap uymaz Anadolu'ya...

Bir elinde Avrupa çeliğinden kanlı kılıcı
Diğerinde yılgınlıkla mayalanmış ihanet şarabı
Ve dudaklarında müstehzi bir gülüşle baktı
Ne de olsa karşısındaki bir kara kafalıydı...

Ne şefaathane ne şefkat dilendi Adalı
Elinde hakikat çeliğinden zülfikar
Ve tükürdü suratına sömürgeci Danyel'in
Tükürdü standartlarına sömürgeci Avrupa'nın...

Hakikatin karşısında dili tutulan Danyel
Şefaathane dilencilerinin karşısında coştı
Ve dedi ki "Taş devrinde kalmışlar"
Ki ne zaman isyan etse Spartaküsler
Adlarına "barbar" demiştir Sezarlar...

"... Biz bu toprağın insanlarıyız. Halkız. Halktan biriyiz. Halkın öncüsüyüz..."

(D. KARATAŞ)

Virane topraklarda kurumuş ağaçların
Dallarında allı yeşilli mendiller salınır
Netsin neylesin dara düşmüş halk
Boşuna değil o yeşil türbeler
Bir soğuk mezar taşına yüz sürmeler
Ve dualar, yatırlar, adaklar
O dilek ağaçları boşuna değil
Lakin inmiyor artık kanatlı koçlar
Ve biçarelik yelinde salınıyor mendiller...

Bir vakit dallarında mendil salınan
Kuru ağaçlardan çatılır darağaçları
Ve mendil yerine üç fidan salınırken
Denizlerin rüzgarı dağları da vurur
Ki yüreğinde bulur umudu Hülya...

Keramet ne mendil ne ağaçta
Adaklar dağıtılıp umulsa da
Değişmeyen tek kurban daima halk
Ve ne çok artarsa umutsuzluk
O kadar çok salınıyor o mendiller...

Umut için hakikati görmek yeter
Ve gördü Hülya
Kim yazıyor alnımıza yoksulluğu
Ve bildi Hülya
Kimin kitabında yazıyor zorbalık
Ve anladı Hülya
Hangi kalem yazıyor kaderimizi
Ve kırdı Hülya
Ki artık kendi kaderini yazdı
Yazılan halkın geleceğidir yarına...

Ve ne zaman boğulmak istendi umut
Mendilini harap ağaçlara değil
Hakikatli bir aydın olmanın gereğiyle
O güzel alnına bağladı Hülya abla...

"... Biz şimdi okyanuslara açıldık. Özgürlüğe kulaç atıyoruz. Bu fırtına her gün yeni depremler yaratıyor, daha da yaratacağından başka. Bu kardeşlik ve mertlik ormanında dallarımız kırılmadı. Filizlerimiz sökülmedi. Aksine daha da kök saldık toprağa. Bu topraklar bereketli. Bu toprakların bereketini taşıyoruz. Şimdi okyanuslarda bir rüzgarız. Bir yürekten bin yüreğe o büyük sevdayı taşıyoruz. Ve mutlaka görüşeceğiz. Mekanı o taraf bu taraf önemli değil. Görüştüğümüzde gözlerimizde aynı parıltı, alnımız ak, yüreğimiz aynı inançla çarpacak. Bizi hiç kimse ayıramaz. Çünkü biz kopmaz bağlarla bağlıyız..."

(Gülay KAVAK)

Gülşay Kavak

Kimisi gemileri yakar karaya çıkınca
Biz karayı yaktık gemilere binince
O büyük sevdayı yükleyip kalbimize
Bir yürekten bin yüreğe taşımak için
Pupa yelken açıldık deryaya...

Dalgalar dalgaları kovalar okyanusta
Çarpar göğsümüze ve şaha kalkarız
Nicesi savrulup battı umarsız
Akıntıya kapılıp gittiler meçhule
Avrupa kıyılarında bulundu dümenleri
Ki onlar bir daha açılmamak için
Kendi gemilerini yaktılar elleriyle...

Bazen dalgalar aşar üzerimizden Gülay
Alabora olmak da bir ihtimal elbette
Lakin yazmıyor işte bizim kitabımızda
Düşsek bile yalana ve yılana sarılmak...

Yakılan gemilerin yerine yenisi yapılır
Adalıların Ada dışında varacağı yer yok
Ki yakmışız karayı umudun ateşiyle
Ekim'in yirmisinde yakmışız limanları...

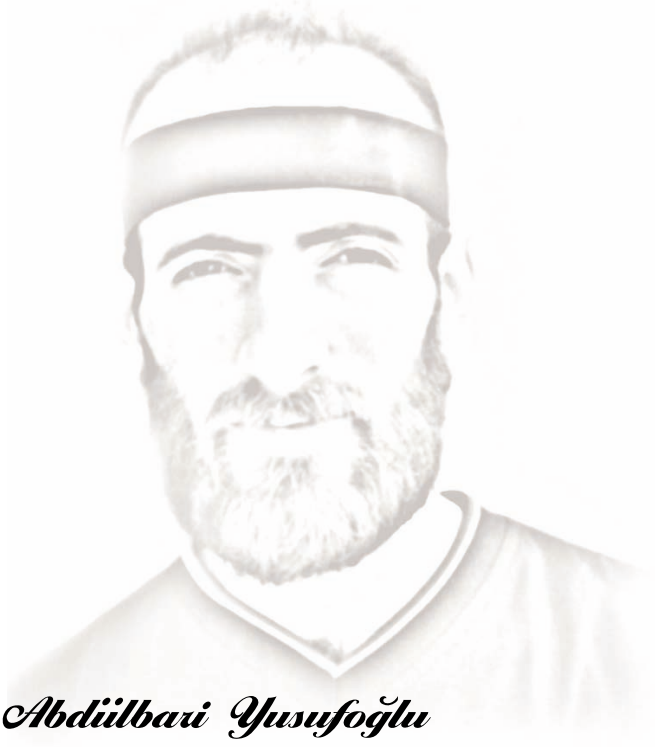
Şimdi en yaman fırtına patlasa
Sen yeter ki bir gülüver Gülay
Kaybolur tebessümünde kasırgalar
Ki bizi birbirimizden ayıracak rüzgar
Ne dün vardı ne de bugün var
Ve ne mutlu ki yine görüşeceğiz
Ve mutlaka karanfil halayında
Adımlarken zamanı görüşürüz biz...

Uğur Bülbül

"... Fazla söze gerek yok. Biz haklıyız ve haklılığımızı ölümüne savunacağız. Amacımız tüm dünyayı ve ülkemizi yaşanabilir bir duruma getirmek..."
(Uğur BÜLBÜL)

Yeraltında dolaşan sular
Coşkun nehirler ve şiddetli çağlayanlar
Yeryüzüne çıkmak için
Suskun taşları patlatır bir yerinden
O can suyunu taşıran
Düşen damlaların çokluğudur
Yeryüzünde kuraklığa şahit olanlar
Hakikate şehadet ederler daima
Ve dünyaya hayat veren güç
Yeraltında biriken suların şiddetidir
Rüzgar eken fırtına biçiyorsa
Kan döken öfkeyi taşıracaktır
Ve suskun taşları patlatır ab-ı hayat...

Abdülbari Yusufoglu

"Bir kaç yıllık mücadele hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum. Hücrelerim eridikçe insanlık için bir şeyler yapabilmenin coşkusuyla ilerliyorum. Ve bu ailenin bir ferdi olma mutluluğum daha da artıyor."
(Abdülbari Yusufoglu)

Hiç kuşku yok o büyük insanlık
Asırlardan asırlara hep ihtilalcidir
Ki ekmek, adalet ve özgürlük kavgası
Büyük insanlığın marifetidir
Kökleri derinlerde o asırlık ağacın
Alnı yıldızlara değen genç çiçeği
Birkaç yıllık kavga hayatıyla
Oluyorsa böyle yaman bir fedai
Demek ki tarih çiçek açmış
Demek ki umut hayata taşmış

Ve Bahri insanlık onurunu yüceltmiştir
Ve o halay mutlaka kurulacaktır beyler
Kondulardan gırtlığınıza uzanan yolda
Ve bir giden Bahriler emin olun
Binlerce adımla dönecektir elbet
Ki o yol Bahrilerle döşenmektedir...

"... Kalem bizim elimizde ve tarih yazılmaya devam ediyor. Ve ben bu tarihi yazanların ortasındayım. Bazen kendimi Metris kitabının içinde gibi görüyorum. Apoların, Hasanların, Haydarların yolunda gidiyoruz diyorum..."

(Ümüş ŞAHİNGÖZ)

Hamile köyler gibidir kasabalar
Hepsi birbirine benzer
Dağı, taşı, suyu, toprağı mı
İnsanların aynı kadere müebbetliği mi
Kasabalar niye aynıdır Ümüş?

Kasaba dediğin hep birbirine benzer
Çeyiz düzer kızları durmadan
Hayırlı bir kısmet çıkana kadar
Zaman geçer çeyizler büyür
Ve en çok çeyize sahip kızların
Kaderidir hayırsız kocalara varmak

Namusları gibi ak duvaklarına
Çok sonra bakar o gelinler
Ve gizli saklı bahtlarına ağlarlar
Kasabalar niye aynıdır Ümüş?

Ve ağlayanlar neden hep kadındır
Oysa bazısı ela bazısı kara gözlü
Ve talihlerine inat yapar gibi
Allı yeşilli pazendir elbiseleri
Ve dünya kasabanın sınırında biter
Sümüklü bir çocuk gibi takılır
Kente giden arabanın ardına düşler
Ki kasaba yolları tozludur
Hayaller de tozlanır çeyizler büyürken

Anadolu'nun ortasında olsa da Şefaati
Kıyısında kalmış bir kasabadır
Oranın babayiğit bir kızı vardır
Ne çeyiz denizinde boğulmak ister
Ne hayırsız bir kısmet bekler
O kız tarihin kalemi olacaktır

Talihsiz akranları eyizlerine bakarak
İçli bir ağıtla çocuklarını severken
O kız bütün çocukların kurtuluşu için
Kah Malatya'dadır kah Bursa'da
Bazen İzmit'te ve başka yerlerde

Elbette elinden o kalemi düşürmeyenler
Hapislere de düşer bu memlekette
Ki o kalem kırılmak istendiğinde
O yiğit kız yine yollara düşer
Ve tarihin yolu Armutlu'dan geçer...

"Gerçek şu ki, İbrahim tek başına bir ümmettir"
(Kuran-ı Kerim / Nahl Suresi)

***"Her ne kadar tecriti ağırlaştırmak için bizi bölebil-
dikleri kadar bölsele de, her gittiğimiz yer yeni
bir kale oluyor. Sanki şu köhne duvar 'bizi siz aş-
sınız diye yaptılar' diyor. Bizi buraya sığdıracak-
larını sandılar ama yanıldılar. Biz buraya sığmı-
yoruz. Taşmaya başladık, akmaya başladık tüm
sessizliğe inat..."***

(İbrahim ERLER)

Ateşin suya döndüğü rivayetle büyüdük
Ve Nemrud'a karşı İbrahim olduk
Yoksa niye meşhur olsun Balıklı Göl
Muamma değil, bir hakikat var bu işte
Ateşi suya döndüren güç haklılıktır
Ki hak yolunda put yıkanlar yanmaz
Ve ölümsüzlük halkın yaşattığı hakikattır

Ki Balıklı Göl'ün hikayesi tek şey söyler
Haklı olan doğru bildiği yoldan yürürse
Ateş zulmü yakar, hakikat yaşayacaktır...

Putla dönmüş markalar aleminde
Alçalıp yükselen borsaların elinde
Nice halkın kaderine Nemrud hükmeder
Ol sebepten o puştlara karşı İbrahim
Tek başına kalsa da savaşmaya yazgılıdır
Ne yılgın kuşatmalara sığar umudu
Ne yalan duvarlara hapsedilir
Ki ardında bir rivayet değil
Daima yaşayacak bir umut bırakır
Ve ölümsüzlük halkın yaşattığı umuttur...

Feridun Yücel Batu

Rüzgar geçer be Feridun
Hangi fırtına dinmemiş ki
Savrulmak hazana dair bir de yılana
Bizim maceramız bambaşka
Haller gelse de başımıza
Bize şık finaller yaraşır
Dedim ya rüzgar uçucudur
Ve damla düşeceği yeri kendi seçer...

Zeynep Arıkan Gülbağ

"... Bütün güzellikleri, insana dair her şeyi halkımızdan öğrendik ve diyorum ki bu halk için ölmeye değer. Ve diyorum ki, bu can halkıma feda olsun..."
(Zeynep Arıkan GÜLBAĞ)

Hergele meydanı sensiz Ufaklık
Ama kimsesiz ve sessiz değil
Kahkahaların karışıyor Zehra gülüşlere

Bilirsin Ufaklık,
Geçtiğimiz sokakların duvarlarına astık
Gençliğimizin şen tebessümünü
Ve kimse silemedi onları...

Bilirsin Ufaklık,
Adnan gibi dağlara da çıksak

Berdan gibi yarınlara uzansak
Şu göğsümüzde çarpan
O cevahir hep Dev-Gençlidir...

Bilirsin Ufaklık,
Sıralar rahat, mektepler dar geldi
Gerçek okulun halk olduğunu bilerek
Atıldık en yaman kavgasına kurtuluşun
Çok öldük ve çoğalarak kaldık
Bir kez bile eğilmedik be Ufaklık...

Bilirsin Ufaklık,
İmkansız hep uzak durdu bize
Yeri geldi son anlarda mucit olduk
Ve mucizeler yaratarak hesap sorduk
Ki adalet bizimle anılır buralarda...

Bilirsin Ufaklık,
Haksızlığa asla tahammül etmedik
Dağlara çıktıysak bir gece vakti
Vurulduysak güpegündüz sokaklarda
Hak peşinde koşmamızdandı elbet...

Bilirsin Ufaklık,
Che'nin ardından hiç ayrılmadık
Yürekten yüreğe taşıdık sözlerini
Ve Denizler gibi dalgalanıp
Kavganın Mahirleri olduk
Hep genç kalmamız bundan mı Ufaklık?

* Zeynep Arıkan ufak tefek olduğu için
gençlik içinde "Ufaklık" denirdi.

Ayşe Baştımur

Güney cephesinde Filistinliler
Biraz kuzeyde biz
Ve başka halklar
Ümidun diliyle anlaşıyor
Ve zulme karşı çarpışıyoruz
Usta doğru söylüyor
Zincirlerimizden başka kaybedecek
Ve umudumuzdan başka savunacak
Başka bir şeyimiz yok...

Güney cephesinden Filistinliler
Sesleniyorlar kuzeye doğru
Ayşe duyuyor kardeşlerini
Ve gülümseyerek cevaplıyor
Zafere kadar intifada...

Nereye gitsen bu topraklarda
Bir Ayşe vardır mutlaka
Nerede beş vakit ezan
Orada Ayşeler çoktur...

Gazzeli Ayşelerin umudu
Nasıl büyüyorsa İntifada'yla
Öyle büyüyor kuzeyde umut
Bu karanfil destanıyla...

Nereye gitsen bu topraklarda
Özlemlere rastlarsın her adımında
İşgal, katliam ve emperyalizme karşı
Halkın sinesinde büyüyen özlemlere...

Mislerovacığ köyü Şeria'da mı?
Yoksa Çorum'da mı?
Ne fark eder
Toprağa verilen aynı fedailer...

İkinci İntifada'nın birinci yıldönümü
Zafere kadar İntifada diyerek
Kapadı gözlerini bir çift karanfil
Biri Ayşe'ydi biri de Özlem...

"... Çocuklara derler ya hani, 'anneni ne kadar seviyorsun" diye, İŞTE BU KADAAAR... seviyorum ben de sizleri"

(Özlem DÜRAKCAN)

Uygarlık götürmekten bahseden alçaklar
Bilmezden gelirler ne olduğunu
Ki uygarlık, paylaşmayı bilmektir
Ve halkların kardeşlik uygarlığı
İŞTE BU KADAAAR bir özlemdir...

Gidin bakın Mislerovacığ köyüne
Uygarlığın ne olduğunu anlarsınız
Yirmi birinci yüzyılda uygarlığın adı
On dokuzundaki Özlem Durakcan'dır...

Binlerce yıllık erdem tarihinin
Ve insanlığın özgürlük özleminin
Bu asri zamanlardaki karanfili
On dokuzundaki Özlem Durakcan'dır...

"... Fatma Ersoy'la hep konuşurduk bunları. Gelecek üzerine hayallerimizi birlikte yapacaktık. O başardı, ben de başaracağım. Birlikte kurduğumuz hayaller hep temiz kalacak. Tek hedefim İdil gibi olmak..."

(Ayşe BAŞTİMUR)

Bir damlanın berraklığıdır Ayşe
Ve yağmurun bereketidir gülüşü
Yaralı bir gerillanın çaresidir elleri
Ve İdil'in can yoldaşdır Ayşe...

Bir karanfil düşüyorsa böyle
Hesapsız ve kitapsız gidiyorsa
Kurtuluşa olan müthiş inancındandır
Ve Ayşe sonsuz inançtır...

"... Ümraniye'de son gecemizdi. Yukarıdaki arkadaşlar ateş içinde kaldıkları bir an, yani ölüme bir an kala aşağı katta olan bizlerin isimlerini sayarak "sizleri seviyoruz" diye haykırıyorlardı. O zaman ağladım. Yani bazen böyle duygusal ortamlarda ağlarım. Oysa herkes sert biri sanır beni. Bir de çok kızdığım da hiddetten ağlarım..."

(Ali Rıza DEMİR)

Bazen ağlamak güzeldir Ali Rıza
Yerli yersiz değil ama içten
Ağlamanın malum bir vakti vardır
O yeri kendin bulursun içinde

Gelin saçdır Adıyaman tütünü
Dumanında ne hayaller kurulur
Tabakanın sesinde o feryad saklı
Tütün ekilir biçareliğin tarlasına

Yağız bir çocuktur Ali Rıza'm
Koparıldı anasından apansız
Okuyup kurtaracak kendini
Tarladan, tütünden ve feryaddan

Toprağımın ortasında esaret abidesi
Yatılı Bölge Okulları buz gibidir
Çürük ve taş binaları ürpertir
Seni senden çalan haramilerdir

Gel zaman git zaman hasret yakar
Şuncacık oğlunu özlemiştir anası
Muhtarlıkta büyük ve kara telefon
Hani göremese de sesini duyar belki

Demirbaşa kayıtlı kara telefonlar
Aralarında anlaştılar aynı dili konuştuklarından
Ve yatakhane de bir anons dolaştı
Ali Rıza Demir acilen müdüriyete

Önce muhtar, selam kelim derken
Duyunca anasını el kadar Ali Rıza'm
Unuttu birden ilk günkü emri
Ve konuştu anasıyla ana dilinde

Sonra bir tokat ense kökünde
Çocuk bir yerde telefon başka yerde
Yasak dille konuşulmayacak demedik mi?
Ağlamadı Ali Rıza, sustu ve baktı

Ali Rıza Demir

Anam başka dil bilmez diyemedi
Ana dilinin yasağı ense kökündeydi
Çıkıp soğuk yatakhaneye örttü üzerini
Ve kimselere göstermeden doyasıya ağladı

Tokatın acısına değildi ağlaması
Gözleri dilinin acısına kan ağladı
Sabaha kadar aktı hiddetin seli
Ve asla unutmadı o acıyı

O sabah başka bir çocuk kalktı
Uyanan öfke bir daha uyumadı
Sonra yıllar geçti aynı minvalde
Yolu düştü İstanbul Teknik Üniversitesi'ne

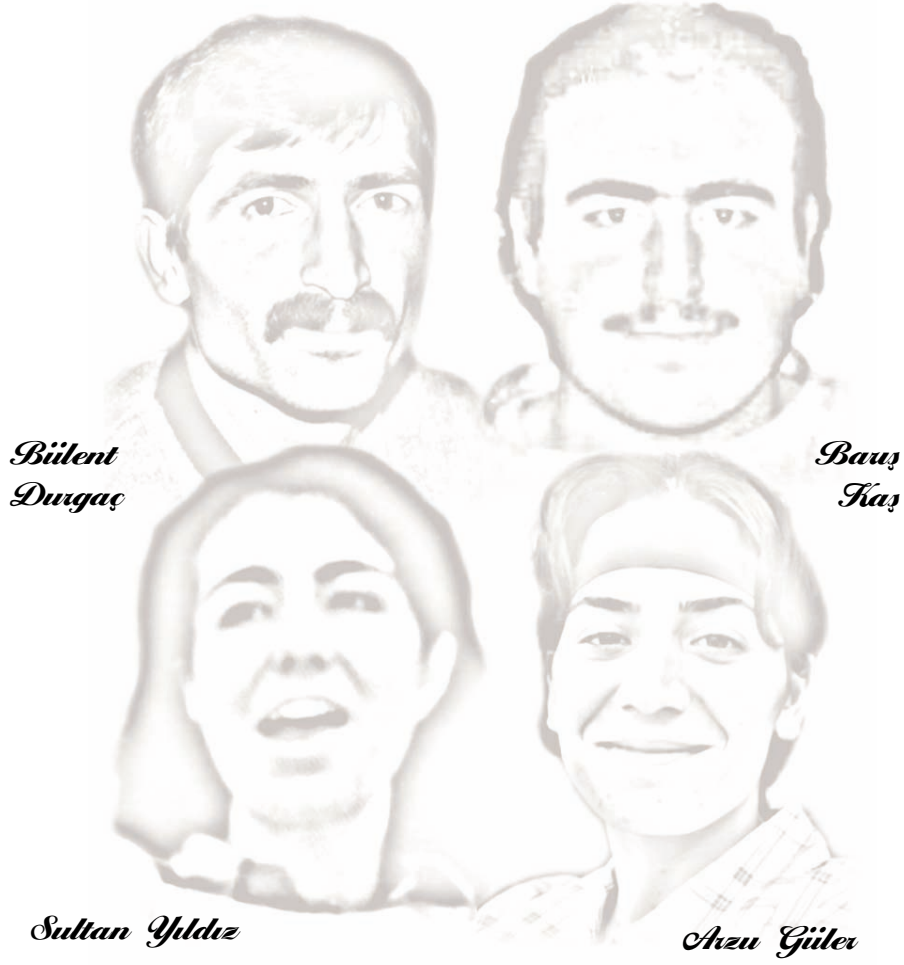
Sevindi anacığı her şeyden azade
Ne de olsa büyük adam olacak
Lakin biliyordu artık Ali Rıza
Adamlığın öylesi anasına bile ihanetti

Ne anasına ne diline hain olmadı
Kavganın sosyalist yollarını adımladı
Erol, Gülay, İsmail bir de Ali Rıza
Gençliğin devrimci sesini büyüttüler

Gerisi macerasıdır kavganın malum
Ve sondan bir önce çıkınca kürsüye
Anlattı hakikati anasının diliyle
Ve bağladı sözlerini son dileğiyle;
Halkların ve halkımın kurtuluşu sosyalizmdir

Sonra tarif etti gideceğı yeri
Tarifi köyünü gören tepeydi
Bir yanında Ali Rıza'm yatar
Bir yanında Ali Rızalar büyür

Ben ağlarım bazen göstermeden
Yıkarım bütün acıları göz yaşlarımla
Ben ağlarım bazen sessiz sedasız
Yıkarım zulmü öfkemin şiddetiyle...

"... Çok fazla bir şey istemiyoruz ki, sadece insanca yaşamak istiyoruz."

(Arzu GÜLER)

Sen de bir karanfil al gel
Baş eğmemenin çiçeğidir o
Göğsünü gererek göster safını
Ve dimdik yürü zorbanın üstüne
Armutlu'da attığın her adımla

Akın akın geldiler her yandan
İnsanca yaşam kavgasının safına
Karanfillerle geldiler karanfillere
Ve büyüttüler onurun halayını
Armutlu bir Alamut'tu artık

Alamut nasıl korku salmışsa saraya
Büyüyüp umut öyle korkuttu saltanatı
Yasaklansa da umut kırmızısı karanfiller
Ne ablukalar ne tehditler kar etti
Ki karanfil yasak tanımaz bir avazdır

Kalemini vahşetin kılıcı yapan
Tayfun Hopalı adlı bir gazeteci
Kiralık katil olmanın meziyetiyle
Başlattı katliamı attığı manşetle
Ki büyük yerden verilen emirleri
Daima satılık küçük adamlar uygular

Cinayetin parolasıydı o günkü manşet
İri ve kara puntolarla yazılmıştı
"Burası Filistin değil, İstanbul" diye
Ve daha mürekkebi kurumadan
Ve siyonist katillerin yaptığı gibi
Saldırdılar Filistinlilerin kardeşlerine

Burası Filistin değil, İstanbul'du belki
Lakin Filistin'den Armutlu'ya uzanan
Aynı onur ve umudun İntifada'sıdır
Ve katiller her yerde hep aynıdır

Evler yakılıp yıkıldı bütün gün
Ve dört can damlası düştü toprağa
Ve işgal edildi Filistin bir kez daha
Ve işgale rağmen kırılmayan iradesiyle
Bir direniş manifestosudur Armutlu
Masumiyetin adı Barış'ıyla
Alın kızıl yıldızlı Arzu'suyla
Ümudun yiğit kızı Sultan'ıyla
Doksan altının yadigarı Bülent'iyle
Bir direniş manifestosu oldu Armutlu...

Toprak acıkınca başlar hakikat yağmuru.
Durduk yere değil, nedensiz hiç değil. Bir sebebi vardır
o yağmurun. Yağması boşuna değildir.
Her damlası yalan kuraklığına isyandır. Ve o toprağın
gözleri doluyorsa, damla düşer hakikatten...

Yağmur, ki damlalardan oluşur. Ama tek bir damla
yağmuru ifade etmez. Yağmur damlaların hepsidir.
Birey değil, çoğuldur. Çoktur. Damlalar yağmurun
kendisidir. Ki düşen her damla, sözün ağızdan çıkması
gibidir. Geri dönmez. Yağmurun da bir sözü vardır. Her
damlası umut içerir...

O bulut toprağa sevdalıdır. Ve aşk faslının maşukudur
damlalar. Ve yağmur bir Özlem'in kendisidir. Ki karşı-
lıksız değil. Önce yağmur düşer toprağa. Yaşanan vus-
latın coşkusudur. Sonra toprak bağrından Fidanları çı-
karır. Ki o bulutun hasretiyle fidanlar göğe ağar. Ve
güneş bulaşır dallarına. Fidanlar yanar...

Nasıl birikmişse bulutta, toprağın sinesinde de öyle
çoğalır yağmur. Ve bir yerinden parçalar zorba kayala-
rı. Yağmur nehirdir artık, toprağın gözlerinden akar....

Nehir, ki damlaların toplamıdır. Toprağın hayat dama-
rıdır. Hızlı hızlı, ağır ağır ve çağlayanların şiddetiyle
akar...

Damlaların en asi ve hırçın halidir sel. Yıkar geçer bendi, engeli, yasağı. Dağıtır ablukaları ve arıtır hayatı. Ve hayatı kirleten ne varsa, sürekleyip atar bir çamur deryasının içine...

Deniz, ki tuzludur. Belki binlerce yılın gözyaşısıdır. Ve damlaların şenliğidir. Omuz omuza halayıdır dalgaların, horonudur. Kıyılara çarpan damla deryasının hıncıdır. Çarptıkça çarpar...

Ve bu destan, ve bu özlem, ve bu sevda... Her bir damlanın kalbinde yazılıdır. Ki eski bir vecizedir; kayayı delen damlaların sürekliliğidir...

Şimdi o yağmurda damla olmanın vaktidir. Şehir şehir, sokak sokak, insan insan yağmura karışmanın vaktidir. Ki bir damla umut nereye düşerse, hakikatin çiçeği açacaktır...

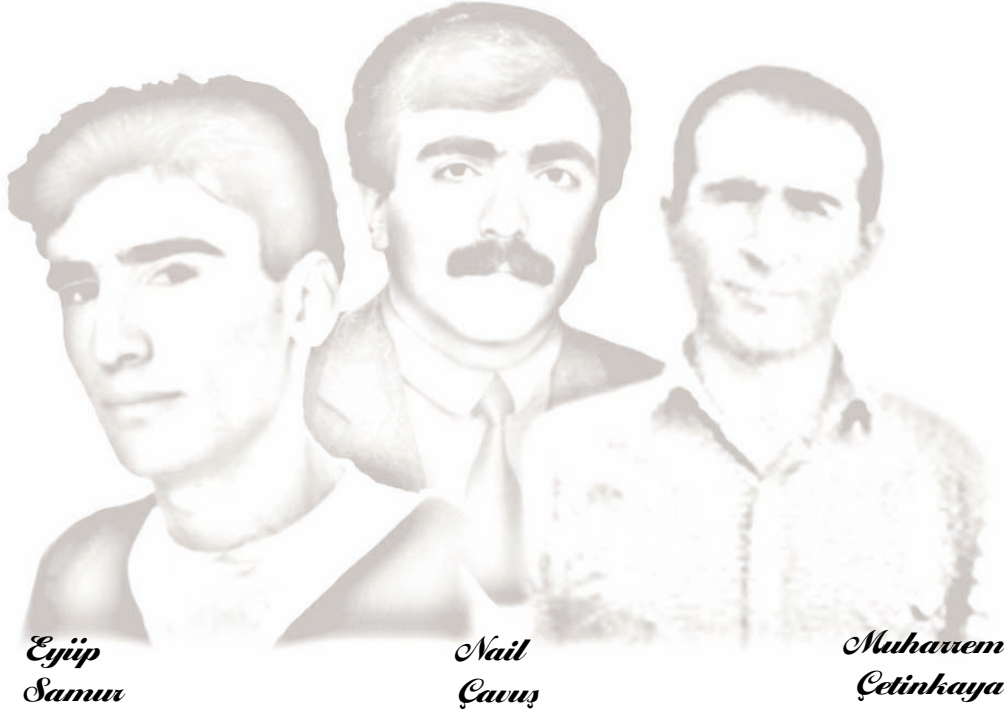
"... Bizim her eylemimiz emperyalizme karşı bir savaş çağrısı ve insanlığın düşmanı ABD'ye karşı halkların birliği için bir savaş marşıdır..."

(Ernesto Che Guevera)

"... Son olarak şunları ifade etmek isterim ki, emperyalizm ve işbirlikçileri asla ama asla halkın kurtuluş mücadelesini boğamayacaklar. Asla ama asla sosyalizm idealini yok edemeyecekler. Asla ama asla büyük bir feda ruhuyla süren destanımızın vuslatını engelleyemezler. Bu inançla güneşin sofrasında görüşmek üzere hoşçakalın diyorum. Sizleri çok seviyorum..."

(Eyüp SAMUR)

Duyulur da durmak olur mu
Dayan Armutlu yetti Muharrem
Eyüp sabrıyla beklemiştik
Nail olup geldik canfeda
Bir yangına baş koymaya
Üç mevziden fırladık ateşli adımlarla
Üç dal karanfil İkarus kanatlarıyla
Yandık ki onur demektir şimdi
Değil mi ki külümüz yarına karışacaktır
Yandık ki umut demektir şimdi
Değil mi ki ateşimiz dünyayı saracaktır
Kıvılcımı çaktık ardı gelecektir
Tutuşuyor karanlık bir ucundan
Ve zorbanın yarını, sarayı, saltanatı...

Hey koca gülüşlü Nail Çavuş
Dolu dolu yaşamaksa hayat
Sen hep taşkın yaşadın
Ne durdun ne duruldun
Daima dev gençli kaldın
Muazzam coşkunla aktın yarına
Ve müthiş öfkenle taşkın zulme
Kalbine sığmaz inancınla yandın

Her ömrün bir sonu vardır
Her ömrün bir sonu olacaktır
Ve fakat kaç ömür baharında
Ümutlu cümleler kurup gider
Ki onlara Adalılar derler

Bin kez haklıdır İkarus
Ki ona bin kez düşersin dediler
Bin kez düşersin diyorlar hala
Hele bir alev kanatlarımızı takalım
Ve düşersek bin kez düşelim
Nedamet kafesine girecek değiliz ya
Düşüp düşeceğimiz Anadolu toprağıdır

Eriyip yansın tenimiz bu güneşte
Ve bir damla gibi düşelim
Ki Zümrüd-ü Anka bizim masalımızdır
Ab-ı hayat türkülerimizde akar
Ve halk umudunu daima yaşatır

Ölüm kasırgasıyla geliyorsa zulüm
Ardında suyu çekilmiş topraklar
Ruhu çekilmiş insanlar bırakarak
Ve sömürüye "özgürlük" diyorlarsa
Hayat kurtarmanın adı cinayetse
İşte düşüyoruz yalanın tam ortasına
Ve hodri meydan diyoruz bin kez
İşte saplıyoruz ateşimizi karanlığa
Eyüp sabrının da bir sonu vardır
Ki sabrın sonu Eyüp Samur'dur...

Zeliha Ertürk

Tülay Korkmaz

"... Yolumuz uzun ama biz de yabana atılır yolcular değiliz. Sevdiklerimizden öğrendiklerimizle yola çıktık ve onlara layık bir şekilde tamamlayacağız bu karanfilli yolu..."

(Tülay KORKMAZ)

Haklısın kaptan, biraz acelem var
Düğünüme yetişeceğim, telaşım ondan
Alternatifi yok, bu son randevudur
İneceğim hayattan o durakta
Beni bırak usulca Antakya'da
Ve sen ilerle pupa yelken
Yelkeninde rüzgarım ben
Haritanda rota
Gecende yıldız
Adamıza mutlak ve elbet ulaşacağız
Haklısın kaptan, biraz acelem var
Sevdiklerime kavuşacağım, sevincim ondan...

Yusuf Kutlu

*"... Yalan dört nala gider, gerçek adım adım yürür.
Fakat gene de vaktinde yetişir..."*
(Norveç Atasözü)

Aynı yavanlıkta yalanlar dönüyor
Bir eski ve bozuk plağın şarkısında
Dans ediliyor hiçliğin zemininde
Sanki öncesiz ve sonrasız bir zaman

Ve hakikat yağmurunun damlaları
Telaşsız adımlarla düşüyor tarihe
Hiç durmadan ve hep diğerkam
Yağarak zamanın önüne geçiyor

Hakikat yağmurunda şemsiyeli dolaşanlar
Şükran sunuyor cemseli gezenlere

Ve zamana kazık akıyorlar adeta
Ki hayat hep kendini tekrar etsin

Ŗu overloku kız öylece yaŖlansın
O köylü umarsız ölüp gitsin
Bu iŖi karın tokluğuna Ŗkretsın
Ve gençler afyon denizinde boğulsun
Ki hayat bir tekrar kalsın daima

Fakat hakikat yağmurunun damlaları
Zamanın önünü açarak ilerliyor
Ve yalanın üzerine vaktinde dŖyor
Ki, Kutlu Yusuf tarihe adım oluyor
Ki, zaman daima haklıdan yanadır...

*"... Gençlik, emperyalizmin karŖısında, bağımsızlık-
tan yanadır..."*

(Mahir ayan)

Bak Ŗu endamdaki boyun eğmezliğē
Adım seslerindeki geri dnmezliğē
Bu yaman gençler pek Mahirdir
Kitaplardan sokaklara umut eken
Her biri vatanın Cevahir evladı
Dudaklarındaki sözün hasından bilmiŖiz
Bak Ŗu canım gözlere ne karadır
Biraz Zehra, biraz Canan, biraz zlem'dir
Emperyalizme karŖı hepsi halkın yumruğ
Ellerinde büyüyen gelecekten bilmiŖiz
Yaman sevmiŖiz biz bu genliğē
Alınlarında arpan yüreklerinden pmŖz...

Doğan Tokmak

*"... Savrulanlar her zaman olur. Biz dövüştükçe yak-
laştığımız hayallerimizin peşinden ayrılmayız..."*
(Doğan TOKMAK)

Önce hayaller kirlenir
Sonra o adım adım hayata sızar
Ve kirlenen insan
Emek hırsızlığı yaparak
Kendi ruhunu satarak
Ve aldatmanın alçaklığında
Başkalarının üzerine basarak
Kirlilik yarışının birincisi olur...

"İnsan insanın kurdu"
Değildi kölecilikten önce
İnsanı kurt yapan sömürüdür
Ki köleci Roma'nın sözüdür o...

Bazen vahşi bir kurt olur
Saldırıp parçalasa da doyamaz
Bazen çürüyen hayatta üreyen
Kımıl kımıl kurtçuk olur insan...

Hayali kirlenmiş köleler
Köle sahibi olmayı düşler
Ve hep köle olarak ölürler...

Köle ve efendinin olmadığı bir hayatı
Hayal belleyip uğruna dövüşenler
Spartaküs gibi yaşayıp ölürler
Ki onlardandır bizim Doğan Tokmak...

*"... Sen hayatın ölüme gebe olduğu kadar
Ölümün de hayata gebe olduğunu
Kanıtlayanlar arasında yer alacaksın..."*

(Kahraman ALTUN)

Göç yollarına vurulduk yine
Ve göç yollarında vurulduk
Kimse anlatmadı sürgünün tarihini
Dağlar ardımızda kalsa da artık
Ovalarda sığıntı olunmayacağı besbelli...

Meryem Altun

Kimse anlatmadı yoksulluğun öyküsünü
Belki varsılık hiç tanınmadığından
Belki yoksulluk kader bilindiğinden
Ve o kaderden kaçmak için
Hep batıya gidildi bir umutla
Ve göç yollarında büyüdü Meryemce...

İstanbul'un çok kondur mahallesi vardır
Bir tanesine 1 Mayıs Mahallesi denir
Kendi yurdunda mülteci yapılanların
Harcına kan akıttıkları yerdir
Ve kavganın ortasında büyüdü Meryemce...

Yolları tutan beyaz renoların anlamını
Ve götürülenlerin niye geri dönmediğini
Hayatın dilinden dinleyerek büyüdü
Bir bahar gecesi yükselen haykırıışları
Ve büyüdü Meryemce abisinin ardından...

Gururlanıp and içti kendi kendine
Yolundan asla ayrılmayacağına dair
Ve hüznünü yüreğinin zulasına gömdü
Ve artık abisinin yadigarı umutla büyüdü...

Zulüm ardımıza düşmüş bir çakaldır deyip
Varıldı sömürgeciliğin incisi Londra'ya
Lakin Meryemce umudunu kalbinde taşır
Alışamadığından değil, tercihi kavga olduğundan
İlle de ille, memleket dedi Meryemce
Çünkü vatan onun için kavga demektir
Ve Meryemce kavga kaçkını değildir
Kahraman'ın kardeşi yiğittir elbet
Ve nihayet kazanır memleket hakkını
O güzel gözleri pırıl pırıldır artık...

Güzel kızım, can yoldaşım, canım kardeşim
O güzel kara gözlerinle ağlıyordun
İlle de ille memleket der gibi inatla
"İlle de ille ben de olacağım" diyordun yine
Ki sonra yola çıktığında gördük
O karanfilli yüzünde açan gülleri
Bu son göçümüz değil mi Meryemce?
Ki göç yolları kaderiyse halkın
O kaderi tersine çevirmeye gidiyoruz
Ve Semra, ve Hamide, ve Zeliha
Yanı başında türkülerle uğurluyorlar
Ki onlar da bu göçün yollarındadır
Ve elbette göçün bittiği yerde görüşeceğiz...

"... Sosyalizmin er ya da geç kazanacağını bilmek büyük mutluluk. Yarınımızı bilmenin mutluluğu bu. Ve ben, o mutluluk denizinin bir damlası olmanın sevinçindeyim..."

(Semra BAŞYİĞİT)

Bu hayat değişmek zorunda
Bu hayat değişmeli
Bu hayat değişecek...
Bu hayat Semraları kendinde tutamıyor
Semralara hayat hakkı tanımıyor
Ve bin kez değiştirilmeyi hak ediyor
Hakkını vereceğiz bu hayatın
Ve değişecek devrimle elbet
Değiştireceğiz Semraların istediğince...

Semra diyor ki;
Aç yatılmasın bu memlekette
Emek en yüce değer olsun
Çocuklar tanımasın zulüm nedir
Ve sömürü neye benzer
İnsanın insana kulluğu son bulsun...

Varsın deli desin o piyasa şarlatanları
Varsa bıyıkları altından gülsünler
Yoksa pis pis sırıtsınlar üstünden
Ve hayalperest olduğumuzu ilan etsinler
Sonra da Semralara bir cevap versinler;
Madem ki hayal niye bunca zorbalık?

Hayaller bir gün yeryüzüne iner
Tutup kolundan getirir Semra
Ve sömürüye mahkum edilen hayat
Halkın önüne düşmüş Semralarla değişir
Ve Semra halkın gülümseyişidir
Ve er geç, halkta gülecek elbet...

Serdar Karabulut

*"Söz ağzımızdan çıktı mı bir kez, karşılığını bulur
mutlaka..."*

(Serdar KARABÜLÜT)

Zamanı, paslı ve kör bir bıçak gibi
Gırtlığına dayayıp ağır ağır kestiler
Ve akan açlığın yeni bir zaman oldu

Ellerini açtığında duvarlara değdin
Üç adım öne, iki adım arkaya mekanın
Yine de ufka doğru yelken açıyorsun

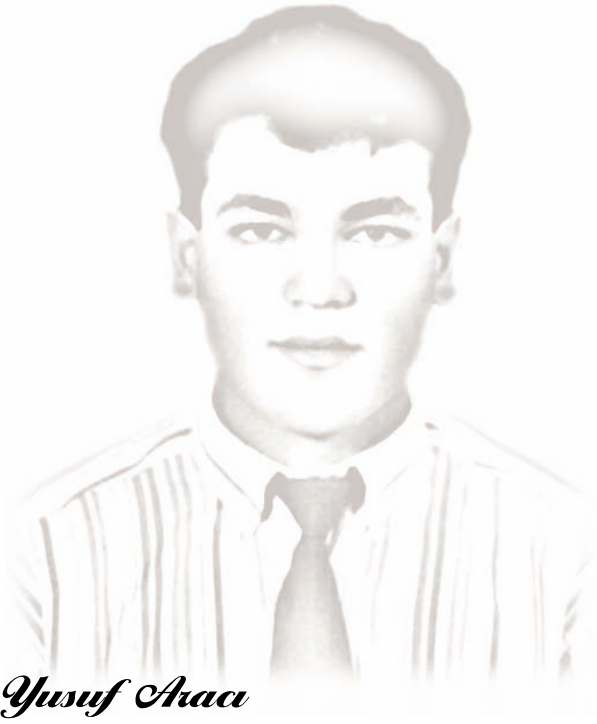
Demli bir çayı paylaşmak yasak sana
Komik bir şeye birlikte kahkaha atmak da
Ki tek başına olunca gülmez insan

İtiraz büyük suç ve itaat geçer akçe
Ve düşlerini teslim etmen emredilir
Ve sevdanı, ve umudunu, ve ruhunu

İdeallerini terk eden bir insan neye yarar
Neye yarar halk için çarpmayan yürek
Ve bağımsızlık için savaşmayan neye yarar

Yaşamak, onurunu çiğnetmekse eğer
Ki ruhsuz bir hayat asıl yalnızlıktır
Düşlerimiz için çarpışmak yazgımızdır

Ne kadar tehlikeliymiş hayallerimiz
Ne kadar da korkutuyor taleplerimiz
Demek ki reva görülen yarının bedeli
O halde candan geçildi düşler savaşacak
Ve Serdar Karabulut daima yaşayacak...

Yusuf Aracı

"... Hayatın gerçekleri, safsatalarına karşı her zaman muzaffer olmuştur, olacaktır da..."

(Mahir ÇAYAN)

Dediler ki; Her yerde böyle artık
İngiltere'de böyle, Almanya'da da
Tüm Avrupa'da böyle ve Amerika'da
Siz de bırakın artık şu inadınızı

Dedik ki; Biliyoruz tüm bunları
H Bloklarını, Le Sante'yi, Meinhof'ları
Tecritin ağababalarının kimler olduğunu
Biliyoruz bunları ve fazlasını da
Lakin burası Anadolu ve biz Adalıyız

Dediler ki; Ama Avrupa standartları
Ve Birleşmiş Milletler normları
Hiç şansınız yok yedi düvele karşı
Siz de bırakın artık şu inadınızı

Dedik ki; O standartları çok meşhur
Bir zaman Roma yazdı taşlara
Ki Spartaküsler sonunu getirdi
Bir zaman engizisyon belirledi
Ki Brunoların ateşinde yandılar
Bir zaman işgal ordularının emriydi
Ki İstiklal Savaşıyla kaçtılar
Bir zaman Hitler'in buyruğuydu
Ama kızıl bayrak dalgalandı Berlin'de

Dedik ki; Roma'nın lütufkarlığıdır
Brüksel'in getirdiği "özgürlük"
Ve zorbalar gelip geçicidir daima
Ve yalandan standartları ciladır,
Ve kalıcı olan halkın özlemleridir
Ekmek, adalet, eşitlik, kardeşlik
Yani bağımsızlık ve sosyalizmdir
İnatsa şayet, inadımız işte budur
Ve Yusuf Aracı'nın o sonsuz inancı
İnatsa şayet onurun ve umudun inadıdır...

İmdat Bulut

"... Oportünizm, ne zaman zor zamanlarda ayakta kaldı ki şimdi yanımızda kalacak?"

(İmdat BULUT)

Demire sormuşlar Dağlım

Seni ocağa niye atarlar?

Demir dile gelmiş;

- Yanmam için...

Kara demire sormuşlar Dağlım

Seni niye yakarlar?

- Kızıl kor olayım

Niye kor yaparlar seni?

- Çekiçle örs arasında dövmek için

Peki ya, niye su verirler?

- Çeliğe keseyim diye
Niye çelik olmak istersin
Katlanılır mı bu acılara
Kızılışan demir dile gelmiş yine;
- Demir eğilip bükülür bin türlü
Çeliğin boynu kırılır ama eğilmez
İşte bundandır çekicin darbelerine
İşte bundandır suyun ayazına
Gıkımı çıkarmadan katlanırım
Çelik, ateşin közünü yüreğinde
Çelik, örsün sağlamlığını sinesinde
Çelik, suyun berraklığını özünde
Taşır, ki bundan dolayı kimse eğemez
Sen bir de çeliğe kesince gör beni
Nasıl parlarım pırıl pırıl
Ve iki ağzı açık bıçağa dönerim de
Nerde kul hakkı çalan varsa
Şah damarına binerim bağışlamasız
Ol hikaye burada biter Dağlım
Demirin çeliğe dönüşünün hikayesidir
Yaşadığımız macera böyledir Dağlım...

Feride Harman

"... Dağlarda, sokaklarda, kondularda ve tüm çocukların gülüşlerinde olacağız. Kolay mı öyle yüreğimizdeki güzellikleri yok etmeleri. En çok sevdiklerimizden ayrılıp, en çok sevdiklerimizle kucaklaşıp halaya duracağız..."

(Ferida HARMAN)

FERİDEM HALAYI

Dersim'in asi kızı
Halay halay geliyor
Gözlerinde umut var
Feridem Feridem Feride

Dersim'in güzel kızı
Bir çiçektir dağlarda
Açlık büyötmüş onuru
Feridem Feridem Feride

Feride yürek çeker
Zalimin dizi titrer
Sorulacak hesap var
Feridem Feridem Feride

And olsun Munzur sana
İsyân umut kuşanmış
Feridem zafer bekliyor
Feridem Feridem Feride

Selâm olsun Kinzir'e
O dağlarda Feridem
Deste deste kavgadır
Feridem Feridem Feride

Haydi canlar halaya
Feridem sizi çağırır
Yürek yürek elele
Feridem Feridem Feride

Bu halayın sonu yok
Halay başı kim ola
Herkes dağlara bakar
Feridem Feridem Feride

"... İnsanlarımızın mutluluğu için savaşmam en büyük mutluluk bence..."

(C. Ali GÜLER)

"Bir of çeksem karşıki dağlar yıkılır"
Böyle demiş halk denen koca şair
Kuşkusuz doğrudur ve dahası vardır
Dağları yıkacak bir of çektiren dert
Dermanını dağlarda bulur elbet
Ve rivayet, ve hakikat odur ki
Bir and için karşıki dağlara çıkılır
Ol sebepten kalbim dağlarda çarpar
Of çekmez

ah etmez

aman dilemez

Kalbim dağlarda Celo'dur

Gökçe'dir

İpek'tir

Vurulup düşenim çoktur

hangisini sayayım

"Derdim çoktur hangisine yanayım"

Dermanım dağlardadır, Adalılardadır...

Berkan Abatay

*"... Hala dimdik ayaktaım ve yürüyorum. Yürüye-
leceğim yere kadar değil, varmak istediğim yere
kadar dimdik yürüyeceğim..."*

(Berkan ABATAY)

Göğsünde zalimin kurşunu
Sırtında hainin hançeri
Yine de yürüyorsun be aslanım
Bu ne sabır ne tahammül
Yine de yürüyorsun Berkan'ım
Yüreğinde halkın sevgisi
Alnında yıldızı umudun
Dilinde onurun ezgisi
Yürü be aslanım, yarın bizimdir
Düşlerini iyi sakla zulanda

Sakın ola yitirme o sözü
Vakti gelecek bir zaman
Mazlumlarda gülecek
Yürü be aslanım, görülecek gün
Daha sorulacak hesap var
Yürü Berkan'ım yarın bizimdir...

"... Yaşamı sevmek ve yaşama sıkı sıkıya bağlı olmak hayattan beklediği çok şey olanlara has bir vasıftır. Bizim hayattan beklediklerimiz ise kendimizle sınırlı değil. Biz hayattan halkımızın hak ettiği ne varsa söküp koparmayı bekliyoruz. Yani hayattan beklediğimiz şey çok. Yaşama bağlılık ne kadar büyükse feda ruhu da o kadar büyük oluyor..."

(Gülnihal YILMAZ)

Ne kadar halk varsa canım Anadolu'da
Sinesinde büyür umudun kızları
Kırmızı isyanın karanfilidir onlar
Sömürünün her türlüsüne başkaldıran
Dağlara ve meydanlara çıkıp haykıran
Sabo'nun yiğit kızlarıdır onlar...

Hayatı seven karanfilli kızlardı onlar
Türk olanın adı Özlem Türk'tü
Türk kızları güzel ve yiğit olur
Tütün ırgatı bir ailenin emekçi kızı
Yorulmak nedir bilmeden çalışırdı
Aynı hamaratlıkla savaştı durmadan...

Hayatı seven karanfilli kızlardı onlar...
Çerkez olanın adı Gülnihal Yılmaz'dı
Çerkez kızları güzel ve yiğit olur
Zulüm gençliğini çalmasaydı şayet
Okulu bittiğinde doktor olacaktı
Ki devrimle gösterdi halka dermanını...

Hayatı seven karanfilli kızlardı onlar...
Kürt olanın adı Fatma Köse'ydi
Kürt kızları güzel ve yiğit olur
Dersim dağlarının rüzgar kızıydı
Ki Munzur gibi berraktı hayatı
Dağ rüzgarları gibi esti kavgada...

Hayatı seven karanfilli kızlardı onlar
Laz olanın adı Birsen Hoşver'di
Laz kızları güzel ve yiğit olur
Karadeniz gibi inatçı ve hırçındı
Lakin yoldaşları Melek derdi ona
Sevdiğine melek, düşmanına adaletti...

Hayatı seven karanfilli kızlardı onlar
Arap olanın adı Fatma Bilgin'di
Arap kızları güzel ve yiğit olur
Filistin'in acısını yaşardı Antakya'da
Asi'nin getirdiği nidal şiarlarıyla
Halk düşmanlarının karşısına dikildi...

Hayatı seven karanfilli kızlardı onlar
Halkların kaynağından aynı nehre akan
Ve hayatın umudunu savunan
Sabo'nun yiğit kızlarıydı onlar...

*"... Güleliyorsun ya, gülmek
Bir halk gülüyorsa gülmektir
Ne kadar benziyoruz Türkiye'ye Ahmet Abi..."*
(Edip Cansever)

İki yüzü var Ahmet Abi
Dağını, taşını, havasını, suyunu
Hamsi ve mısır ekmeğini de elbette
Ama en çok insanının umudunu sevdiğim
Şu dünyanın iki yüzü var...

Bir yüzüne o mendili değdirsen
Kanıyor Ahmet abi gözlerin
Sen hangi yüzüsün Karadeniz'in?
Zehra hangi yüzüdür dünyanın
Canan hangi gülüşü...

Bilsen, seni ne çok anlıyorum
Hatta Canan'dan sonra Zehra'ya
"Sen bari gitme" deyişini bile
Ama en çok Zehra'nın
"Komik olma baba" mağrurluğunu
Ve senin kapı önünde sigara içişin
O Aralık'tan sonra tüttürülen
Her sigaranın tadı öyledir
Dumanı bir küheylan, alıp götürür
Efkar değil, başka bir şey bu
Sen anlarsın bunu, bir de bizimkiler...

Canan Kulaksız

Zehra Kulaksız

Ahmet Kulaksız

İki yüzü var şu canım dünyanın
Bir yüzü boydan boya kan revan
Ey umudun çiçeği Zehra ve Canan
Bir yüzü baştan ayağa yüzsüzlük
Olmazsa olmaz demokrasi maskesi
Ve aslında kral hala çıplak diyor
Senin o bir çift karanfil kızların
Ki gerçeğin bir bedeli vardır
Onurla ödenir, onurlu ödenir
Ve ödenmiştir, ve ödenmektedir...

İki yüzü var Ahmet abi dünyanın
İki yanda saf tutmuşların yüzleri
Ki biri ait değil bu topraklara
Ve insanlığın yarattığı güzelliklere
Yüzlerine vurmuş zulmün adiliği
Bir alçaklık dolaşıyor dudaklarında
Ve saklamaya çalıştıkları büyük korku
Esen yelden şüphe edenler
Kırdıkları fidanlardan geliyordu diye...

Yüzlerden biri iki yüzlülüktür
Ki besleme soytarların riyakarlığı
Envai çeşit yüzsüzlükle dolaşıyor
Ve kirletiyorlar soludukları havayı
Kaşdıkları tahriklerin tatminsizliğinde
Sarhoşturlar dipsizliğin devranında
İnsan değil, bireydirler
Halk değil, bireydirler
Adam değil, bireydirler
Bitmeyen bir düşme halindeler
Ki dipsizlik daimi düşkünlüktür
Ve yüzlerinde muhteris bir ihanetle
El pençe divandırlar hükümlerinin eteğinde...

İki yüzü var şu güzelim dünyanın
Bir yüzü "büyük insanlık" denilen
Halkların erdem yüzüdür
Canan'ın yüzünde güller açan aydınlık
Ey insanlığın goncası Canan
Sen candan geçtin amma
Biz senden vazgeçmedik
Yanılıyorlar canım, Canan'ım
İnsanlığın geleceğiyle borsada oynayanlar
Çok fena yanılıyorlar yine
O büyük insanlık ölmedi daha
Savaşıyor hala candan geçen cananlarla
İnsanlığa kastetmiş zorbalığa karşı...

İki yüzü var ya şu dünyanın
Bir yüzünü görmüşüm Zehra'nın gülüşünde
Halkların direnç gülistanı gözlerinde
O kırmızı geleceği görmüşüm

Bakmaya doyamazsın
Bakmaya kıyamazsın...

De bana Ahmet abi
Zehra ve Canan insanlığın nesidir?
Yoksa o büyük insanlık
Savunmak için geleceğini
Feda mı ediyor o güzelim çiçeklerini?
De bana Ahmet abi bir bir
Ki ne dersen hakikatli dersin
Sen bu memleketin hakikat yüzüsün
Ve onur yüzüdür Zehra
Ve Canan umudun gülüşüdür...

"... Pencereden güneşin batışını izliyoruz. Sonra insanları izliyoruz. İşe gidip gelen insanları. Onlar bizi farketmese de, biz onların farkındayız..."

(Zeliha ERTÜRK)

"... Çok az olmamız felaket değil, milyonlar bizimle olacak..."

(LENİN)

Hayat kan ağlarken,
Gülenler de var,
Ki farkındayız.
Farkındayız her şeyin.
İşe gidenlerin ve işsiz dönenlerin
Aş peşinde koşup yorulanların
O kahpe feleğin piçi yoksulluğu

Kimin başımıza bela ettiğinin
Farkındayız açlığın, sömürünün
Ve niye yangın yeridir bu dünya
Alıcı bir kuş gibi başımızda dönen
Amerika'dan Avrupa'ya emperyalistlerin
Ne işi var vatanımızda
Ne hakları var kaderimize hükmetmeye
Farkındayız gül yüzlü Zeliha
Farkındayız Filistin'de vurulup düşenin
Ve işgal altındaki topraklarımızın
Ki göğsümüze saplanan aynı kurşundur
Farkındayız olup bitenin
Ve olması gerekenin
Oldurmamız gerekenin farkındayız
Üç kuruşa peşkeş çekilen kızların
Çöplüklerden beslenen çocukların
Ağzı var dili yok bıçare kadınların
Her afette kaderine ölüm düşenlerin
Ve bunlara karşı isyan etti diye
Farkındayız bir kuytuda kanı dökülenlerin
Farkındayız her şeyin gül yüzlüm
Bize yol işçiliği düştüğünün farkındayız
Ve canlarımızla döşüyoruz ihtilal yolunu
Şimdi seni fark etmesi engellenenler
Yarın şarkılarla yürüsün diye hem de
Sen haklısın gül yüzlü Zeliha
"Biz onların farkındayız"
Ki hiç bir şeye boyun eğmezliğimiz
Farkındalığımız ve farklılığımızdır zaten
Farkındayız her şeyin gül yüzlüm
Dünün, bugünün ve yarının
Farkındayız...

Ümit Günger

"... Bağdat'ı yakıp yıkarak küllerini gökyüzüne savuruyorlar. Sanıyorlar ki, o küller yok olacak. Ama o küller bir gün başlarına taş olup düşecek ve Bağdat küllerinden yeniden doğacak. Bağdat'ta yanan alevlerin sıcaklığı ise halkların emperyalistlere karşı bilenen öfkesine su verip çelikleştiriyor. Öfkeler büyümeye devam edecek, bunu engelleyemezler. Bağdat kazanacak..."

(15 Nisan 2003 / Ümit GÜNGER)

Her taraftan kuşatılmışken
Dost bildiklerin yenilgini beklerken
Yalancının mumu ampul olmuşken
Ve sansür hakikatin gırtlığına çökerken

Puşt süngüler gırtlacağına dayanmışken
Gece hiç bitmeyecek gibi sırtırken
Ve riyakarlık geçer akçe olmuşken
Yüreğinden başka bir şey kalmamışken
Sırtını dayayacak kimse yokken
Ve zulüm zaferini ilan etmişken
Meydanda bir sen ayakta kalmışsan
Demek ki ümitli olmanın muzafferisin
Ki ümitli olmak, mucizelere inanmaktır
Ve mucizeler, umutlu insanların elinde doğar
Yeter ki Bağdat'ı kazandırmaya yeminliler
Ellerindeki ümidi inançla bilesinler
Ve Zümrüd-ü Anka Ümit'in diğerk adıdır
Ve Tekirdağ'dan Şavşat'a, dağdan dağa
Ümudun yelkenlisini uçurmak Ümit'in mucizesidir...

*"... Bu son mektubum ama son merhabam değıl...
Emperyalist ABD, Afgan halkına saldırdığında Fi-
listin halkına karşı siyonizmi körüklediğinde ve
en son Irak'a işgal güçlerini yığıp katliam yaptı-
ğında yanıyordu içim... Yangınımıyla tüm bu saldı-
rılarının önünde barikatım..."*

(Selma KUBAT)

Merhaba kömür gözlüm
Merhaba Filistinli Selma
Hep aynı işgalin altındayız
Ve kanımızın rengi hep aynı...
Merhaba kömür gözlüm
Merhaba Kolombiyalı Selma
Hep aynı dağlara çıkmışız

Ve ille "Venceremos" demişiz...
Merhaba Nepalli Selma
Merhaba kömür gözlüm
Hep aynı ateşle yanıyoruz
Ve asla boyun eğmiyoruz işte...
Merhaba Iraklı Selma
Merhaba kömür gözlüm
Emperyalizme karşı kurtuluş savaşımız
Ve feda ruhuyla dimdik ayaktayız...
Halk gülistanının karanfili
Ve öfkesi, umudu, özlemi
Karanlık içinde kandil olup
Serden geçen kömür gözlüm
Merhaba!

"... Başarmamızın önünde hiç bir güç duramaz. Zaten bizim için (Ateş Geçitleri'nde Dieneke'sin dediği gibi) önemli olan, sıradan olanı sıradan olmayan şartlar altında yapabilmektir. Biz de bunu yapıyoruz..."

(Hamide ÖZTÜRK)

Zulmün ne çok atlısı var
Biri kurşundur halkın üstüne sürülen
Ki göğüs geren
Sürme gözlü arap oğlu Ahmet'tir
Bir Akdeniz gülüşü vardır
Güneşi kadar sıcak mı sıcak...

Hamide Öztürk

Zulmün kaç atlısı vardır
Biri ateştir halkın evlatlarını yakan
Ki baş eden
Dersim'in asi kızı Yazgülü'dür
Kurşunlanmış sevdasının hıncıyla
Ateş ortasında dimdik duran...

Zulmün hangi atlısıdır açlık
Ki sonuna kadar da yanan Hamide'dir
Kurşuna ve yangına tanık iradesiyle
Kaç kez yere çaldı ölümü
Ve Pir Sultan gibi karıştı hayata...

Ahmet, Yazgölü ve Hamide'yi
Çok başka zaman ve mekanlarda
Uzattılar farklı otopsi masalarına
Yardılar bedenlerini boydan boya
Ve açtılar kalbini karanfillerin
Üçünün de yüreğinde umut vardı
Ki çarpışıyordu hala sokak sokak...

Sıradanlaştı seri katilin cinayetleri
Kurşun, yangın ve açlıkla ölüm
Ve ipuçları aynı faile çıkıyor
Ki hep aynı cinayetin öleniyiz
Zulmün sırasında hizaya girmediğimizden
Ve lakin büyüyen bir şeyler var
Büyüyor bir sıradışılık adım adım
Bir umut büyüyor yürek yürek...

Şengül Akkurt

"... Ahlaki ve siyasi hiçbir değeri kalmayanlar suskunluğumuzu, sadece yaşamlarımızı ortaya koyarak susuşumuzu anlamak istemediler. Ve bu tavırlarıyla şiddete karşı şiddet kullanmaya mecbur ettiler..."

(Şengül AKKURT)

Kara kapkara Ankara'nın sabahında
Bir güneş açar Karanfil sokağında
Konuşuyor Anadolu'nun yiğit kızları
Bağımsızlığın diliyle gümbür gümbür

Karanfil sokağında umudun kızı
Yüreğinde öfkesi halkının
Dolaşıyor Anadolu'yu fedai kızları
Kurtuluşun adımlarıyla gümbür gümbür

Ankara'nın seherinde bir yıldız
Doğar halkın acılarından gökyüzüne
Dövüşüyor Sabo'nun yiğit kızları
Fedakarlığın gücüyle gümbür gümbür...

"... 16-17 Nisan Davası Bitiyor..."
(Basından)

Bu dava henüz bitmedi beyler
Daha toprak konuşmadı, konuşacak
Boşuna vurmayın kadehleri çın çın
Bu dava bam sesleriyle bitecek

Hayatın sızdığı her yerde halk
Halkın da bir adaleti vardır elbet
Gitseniz nereye kaçarsınız Sabo'dan
Bakın ardınızda Şengüller var

Ahirette değil, yarın görüşeceğiz
Öfkeyle bakacağız namert yüzlere
Göze göz, dişe diş bir hesaptır bu
Dün soruldu, bugün soruluyor ve her an

O salonda beklenen adalet değildi
Gördünüz, peşinizi bırakmıyor halk
Gerekçeli kararınızı verdi tarih
Bu dava halkın adaletiyle bitecek...

Muharem Karademir

İYİ ABİLER VE KARA ÇOCUKLAR...

İçli bir türküdür Sivas'ın yazgısı
Sazı çalınır yanık ve isyankar
Sözü derin, dağları yüce Pir Sultan
Dost bir muhabbetin diyanı
İşte oralıdır o kara çocuk;
Adı Muharrem,
Sene 973,
Memleket Hafik
Merhaba hayat...

"Köye dair pek bir şey hatırlamıyorum. Ben üç ya-

şındayken ayrıldık..."

Nereye gitsen duvara asılı bağlama
Gurbete takılı Sivaslı bulursun
Tezenede uçuşan seher yelidir hasret
Bağlama göğsünde dağları arar
Gönül sılada kalır beden yad ellerde
Boram boram dağların kokusu
Yoktur heybesinde başka bir şeyi
Yoksulluktur belası, yurdundan eder
Elveda Sivas, merhaba İstanbul...

*"... Gazi Mahallesi o zaman da bugünkü gibi devrim-
cilerin yoğun olduğu bir yerdi. Bir yürüyüşleri bir
de silahlı abileri hatırlıyorum. 12 Eylül'den sonra
o iyi abiler gidip gelmez oldu evimize..."*

O iyi abilere ne oldu Muharrem?
Kim çaldı o abileri hayatımızdan
Hayatımızı kim ezdi paletlerle
Tanklar meydanlarda çift kale duruyor
Sokaklarda süngüler maç yapar
Ki goller halka, gol kralı Amerika
Cemseler götürüp getirmiyor meçhulden
O abilerin cesedi paşaların apoleti
"Ayna ayna söyle bana
Benden muktedir var m'ola?"
O iyi abiler yine de mağrur
Ki pek çok öldüler
Ve tarih "yenilmediler" yazdı
Bir karanfil bıraktılar o kara çocuğa
Merhaba Amerikancı postalların ezemediği
Ümudumun kırmızısı karanfiller, Merhaba...

"... Toprağa gömülen kitapları ve evimizin askerler tarafından aranmasını hiç unutmadım. Annemde müthiş bir korku vardı..."

Nasıl korkmasın Zeynep ana
Yezit ve Hızır Paşa'dan sonra
Eksiği yok, fazlası çok bunlarda paşa
Ve o çocuk anasının gözlerinde
Unutmamacasına tanıdı faşizmi
Ki dünyanın neresinde olursanız olun
Tanımak istiyorsanız o yeri
Anaların gözlerindeki manaya bakın
Bir de toprağa, kitap fışkırır belki
Toprağına kitap ekilen memleket
Merhaba...

"... Annemin dayısının oğlu Metris'te yatıyordu. Anneannem onu ziyarete giderdi. Gazi'den Metris'e yürüyerek beraber giderdik. Anneannem doğru düzgün Türkçe konuşamazdı. Ben tercümanlığını yapıyordum. Ama beni görüşe almazlardı. Kapıda beklerdim. Burada aileler kendi gördükleri eziyeti ve evlatlarının maruz kaldığı baskıyı paylaşırlardı. Keza İbrahim Erdoğan abinin annesinin evinde de öyleydi. İbrahim abi, annemin köylüsüydü. Misafirliğe giderdik..."

Hep iki ihtimal vardır o mevzuda
Baskı herkeste yılgınlık yaratmaz
Zorunlu bir sonuç değil, seçenek sadece
Seçebilecek durumda olanlar için elbette
Ve herkes kendi tercihiyle anılır

Yılanlara yılgın denir bu macerada
Ve direnenlere İbrahim Erdoğan
Ki direnç bir Sevgi işidir
Çocuklar ve gelenek böyle büyüyor
Merhaba Sevgi ve İbrahim abi...

"... İlkokuldan sonra çalıştım. '84'ten '90'a kadar Karaköy Bankalar Caddesi'nde bir elektrikçinin yanında. Hayatı ve dünyayı tanımamda buranın çok faydası oldu..."

Bankalar Caddesiyle meşhurdur Karaköy
Bir de nam-ı diğer Yüksek Kaldırım
O caddenin orospuluğunun yanında
Namus abidesidir o kerhane
İki yana dizilmiş taş binalar
Soğuk vicdanların buz insanları
Vatanın ırzına geçer o bankalarla
Torbalarla girer çıkar paralar
Ki yoksulluğumun sebebidir
Alçak piyasaların yükselişe geçişi
Yaylaların çocukları kentlerde sefil
Ve hayat acılarla tanıtır kendini
Ne kadar tanırsan
O kadar seçersin safını...

"... '89 1 Mayıs'ında Tarlabası'nda D..S..'larla karşılaştık. Ve onlarla birlikte çatışmalara katıldık..."

Başında kavak yelleri değil on altısında
Dalcı'yı vuran kurşunlar eser
Ki bir başka Dalcı'dır Muharrem

Çatışma yaman ve el aman yok
Yerini bulmuştur artık o kara çocuk
Merhaba umudun adı, merhaba...

*"... Hayallerim gerçekleşmişti ve devrimci olmuştum
işte..."*

On altısında insan ne hayal eder?
Herkes geçti o yaşlardan
Ve o hayallerin hepsini kurdu kara çocuk
Ama unutmadı hatırlayamadığı köyü
Göçü, ve yoksulluğu, ve zulmü
Ve bir hayal kurdu gizli saklı
Anaların gözlerinde korkuların
Ve zulmün
ve sömürünün
ve namussuzluğun
Olmadığı ve asla olmayacağı bir hayat
Düşleri devrim, gerçeği devrimcilik oldu...

Aşkın bir başlangıç tarihi vardır
Sonu olana aşk denmez, daimdir
Sene '89, aylardan Haziran
Toprağa dökülen kan
ekilen kitap
Günü gelir düşler de çiçek açar
Merhaba hayalim, gerçeğim, umudum
Sana and olsun, hiç ayrılmayacağız...

Hayata düşmüş en güzel hayal devrimdir
Halkın umudu, kavgası, düşü
İnsanın en kırmızı gülüşü
Ve devrimci hakikatli hayalperesttir...

"... Hani Che'nin kendine "maceracı" diyenlere söylediği bir söz var ya, hemen Che'nin o sözüyle karşılık veriyorduk reformistlere..."

Ona "maceracı" diyenler kimlerdi?
Boş ver, sana da diyenlerdir nasılsa
Bir eski sakızdır bu ağızlarında
Çiğneye çiğneye bitiremedikleri
Lakin takdir-i ilahi herhal
Hayat o sakız dillileri bitirdi
Doğrudur, çok doğrudur ayrıca
"Hayat denilen kavga" bir macera
Ötesi hariçten okunan gazellerle
Nedametın gazelhanı olmaktadır
Ve fakat
Kavgada gazele yer yoktur
Yürek ister!
Vermeyenler sakız çiğner...

Allah'ın ilk emridir "Oku!"
Ki satırların arkası önü değil
Hayatın ilahi gerçeği okunmalı
Ve kondularda kitaplardan çok
Hayat okunur önce ve öncelikle
Çünkü hayat okutur kendini
Döve döve, acıta acıta okutur
Ama burjuvazi istemez böylesini
Seçtikleri Amerikan müfredatını okusun
Seçmedikleri çıplak gazetelerde boğulsun
Ki böylece devran hep dönsün
Lakin hayatı okuyanlar çomak sokar

O devrana, o düzene, o feleğe
Ve önce hayatı okudu kara çocuk
Sonra "bilgi güçtür" diyenleri
Duydu ve duyurdu hakikati
Anladı ve anlattı umudu
Öğrendi ve öğretti kavgayı
Yanıbaşında can yoldaşı Tuncay'la
Ve o güzel Şirin Şerafettin'le
Halay kurdular konduların bağrında...

Apoletlerden sızan kanı gören gözler
O kanın hesabı için sokaklarda yine
Geçen zaman umudu ve çocukları büyüttü
Ve Eylül'ün hesaplaşması bitmedi daha
Lakin Eylül suç değil Kanun mertebesinde
Suçlu sayılan yine bu toprağın çocuklarıdır
Ve ilk gözaltısını yaşadı kara çocuk
Ne de olsa ilktir, önce tuhaf gelir
Hele bu memlekette çok tuhaftır
Fakat herşey bir yere kadar işte
Sokaklarında halkın adaleti geziyorsa
Gözaltı bile ayrı bir keyif olur...

"... Adaletimizin yarattığı korku ve paniğe birebir tanık oldum. Veli Dayı sorgu odasındaydı. Ben ve bir kaç arkadaş kapı önündeydik. Birden polisler korku ve panikle koşturmaya başladılar. SDB'ler cezalandırma eylemi yapmış. O hınçla Veli dayıyı ve bizi biraz hırpaladılar. Cezalandırılan kişi Hiram Abas'tı..."

"Biraz" mı hırpaladılar kara çocuk?
Olacak o kadar artık, n'aparsın

Can evinden vurulanların acısı tazedir
Değdi değil mi o hırpalanmaya
Halkın adaleti böyledir işte
Korku, panik, titreme yaratır
Sahi ne diyordu bizim çocuklar?
Titre oligarşi...

O gün orada yarı yaşından az
Bir kara çocukla hırpalanan
Aynı çocukla bu destanın
Ayrı bir vaktinde karanfilleşen
Dağ yürekli bir ihtiyardır
Duymasın "ihtiyar" dediğimizi
Veli Dayı sakalıyla boğar bizi...

Her mendeburluk varsa emperyalizmde
Hep katil, işgalci ve sömürgeci
Huylu huyundan vazgeçmez elbet
Ki başladı "Körfez Savaşı" saldırganlığı
Durur mu bizim kara çocuk
Haykırıyor "ABD Ortadoğu'dan Defol"
Bunu söyleyenler malum ve belli
Ki evvel zamanda karışık kafalar
Çavuşesku'nun katline alkış tutanlar
Film seyreder gibi bakıyorlar yaşananlara
Ne Sam Ne Saddam bir eski hikaye
En ucuzundan bir tarafsızlık pespaye
Halbuki kök söktürüyor bizimkiler Coniye
Ve bir Kahraman düşüyor Alsancak'ta
Ve bir Yusuf meçhule gidiyor
Ve Birtan'ın hayatı çalınıyor Ankara'da
Kara çocuk da yüklendi bedelini
Bu kez istikamet hapishane

Merhaba o iyi abilerin yankılanan sesleri
Duvarda kalmış gülüşleri, Merhaba...

"... Çıktığımda 'ne düşünüyorsun' diye sorulduğunda, hiç tereddütsüz 'nerede kalmıştık' dedim..."

Yoksulluk onulmaz yara, dermanım nerde
Yollar çamur deryasıdır o mahallelerde
Boğaz'dan türlü gemiler geçer
O mahallelerde boğazdan geçen yok
Burası bambaşka bir İstanbul gülüm
Biz o mahallelerin İstanbul'undanız
Sahi nerde kalmıştık Muharrem?
Kaldığımız yerden devam o zaman...

"... Atılım'la birlikte benim de en büyük hayalim SDB'li olmaktı. Hep onlardan biri olmanın hayalini kurdum..."

Hayal kurmaktan asla vazgeçmeyeceksin
Güzel hayaller olacak bunlar kırmızılı
Çok ve çoğul hayaller kuracaksın
İçinde ben değil, biz olacak
Ki hayat durmuyor, hayaller niye dursun
Durması hayatın yok oluşuna dalalet
Ve koşan hayal gerçeğe ulaşır
Ve işin aslı şudur ki;
Halkın evlatlarına kırmızı hayaller veren
Niyazi ve Cavit abilere Merhaba!

"... Bu hayalim nihayet 91 Haziran'ında gerçekleşti..."

Haziranda bir şeyler var kara çocuk
Hayırlı bir ay bu Haydar'ın Haziran'ı
İnsan en çok haziranda seviyor
Dövüşüyor, ölüyor belki de
Bu haziranda bir şeyler var
Kısmetli ay, güzel ve kırmızı
Bu haziranda bir Hasan var
Bir de Abdullah Meral ve Fatih
Hiç unutma kara çocuk
Haziranda aşka düşenler
Yollara düşer aslında...

"... Halil Ateş'in deyimiyle 'Yeşil Bursa'yı kızıl Bursa yapmak için Bursa'ya adımımızı attık..."

Halil Ateş deyince bir duracaksın
Bursa'dan öncesi vardır ve sonrası
Ki Bursa'da adalet olunmuştur
Halil Ateş deyince bir duracaksın
Bursa'dan öncesi cüret, sonrası cesarettir
Zorbalığı bildiği için safi adalettir
İstanbul'u kan kırmızısı
Ankara'sı can kırmızısı
Ve Bursa onlarla oldu allı yeşilli....

"... Eylemler, çatışmalar, yaralanmam, 12 Temmuz, 16-17 Nisan ve Halil'in 'ağlamayacağız, hesap soracağız' sözleri...."

Bugün sırtını düne yaslamıştır
Ve şimdi şahlanan Temmuz'dur
Ateşli günlerin kıvılcımı Nisan'dadır

Kim kaybetti o halde, kim kazandı
Haklıydılar, ki Temmuz'a ölüm yok
Ve Nisan bir bayraktır şimdi fedalarda...

"Devrimciliğe dair tüm duyguları dolu dolu yaşadığım bir süreç. Çok muhteşem duygulardı yaşadığım gerçekten. O duyguları sana kelimelerle ifade edemem..."

O duygular kelimelerle anlatılmaz belki
Zaten aklına kelimelerle anlatmak gelmez
Yaşar, yapar ve yaratırsın sadece
Sonra yaşayıp yaptığından memnun
Bahtiyar bir isyankar olursun
O duyguları yaşayanlar iflah olmaz
Kurşun deler, fakat geçemez onları
Ateş yakar, fakat acıtmaz canlarını
Ve zincir ve tecrit ve sansür
Kar etmez ölüm bile olsa...

"...16-17 Nisan sonrası yeni eylemler bizleri beklerken, 1 Haziran '92'de tutsak düştüm..."

"Hemşerim" deyip sevdiğin o koca şair
"Haziran'da ölmek zor" diyordu
Ki her Cevahir'in bir haziranı var
Belki de haziranda var bir şeyler
Ve ömrün hazirana bu denli ayarlıyken
Şubatla yanmak reva mıdır
Ki kara kışın ortasına düşen
Bir haziran güneşidir Muharrem...

"... Ve hayatımın hapishaneler sayfası açılmış oldu..."

O sayfanın sağ tarafından kan sızar
Sol tarafından da karanfiller çok açar
Buca, Ümraniye ve Ulucanlar
Uçuşan kurşunlar, yangın ve kan
Yusuflar, Mecitler, İsmetler...
Ve sonra bakınca geriye bir an
Ve 19 Aralık, ve İbili ve F Tipi
Fazla bile yaşadım der insan
Fazla bile yaşadım...

***"... 30 yıllık yaşamıma ve yaşananlara baktığımda,
fazla bile yaşadım diyorum..."***

Aritmetik bir toplamsa eğer hayat
Beş fazlası yolun yarısı eder
Geçtim tamamından, yarısına beş var
Ömür diye zamanı saymak mı maharet

O kara çocuk o şiiri bilir
Ama bildiği başka şeyler de var
Malum şairlerin görmezden geldiği
Hayatın ortasındaki gerçekler
Ki o şairler kıyısından geçer

Bir matematik hesabı değildir hayat
Ölçüsü geçip giden zaman hiç değil
Yaşamın bir tarifi vardır elbet
Hayatın içindeki şairlerin dilinde;

"Yaşamak

Bir ağaç gibi tek ve hür

Ve bir orman gibi kardeşçesine..."

Ömrü bu hasretin yollarında geçenler
Hak ederek yaşamış sayılır hayatı
Ve yeri gelip o son fasılda
Geriye doğru bakıldığında
Bundandır fazla bile denilmesi
Ki artanı ardından gelenlere yeter...

25 Şubat Çarşamba, istikamet Kocaeli
Duvarlar, önlükler, vicdanlar bembeyaz
Yine de her getirileni karşılayan
Pamuk dedemiz Veli dayıdır biraz
Ki aynı soruyu duydu Muharrem
Serum falan derken korsakof
Ve aynı cevabı verdi kara çocuk
"Denize düşmedim ki yılanı sarılayım
Ben ilerliyorum pupa yelken"
Malum soru, malum cevabını buldu...

26 Şubat Perşembe istikamet İstanbul
Duvarlar, önlükler, vicdanlar daha beyaz
Yine de her getirileni karşılayan var
Bizim karanfilli kızlardır onlar
Ki aynı soru aynı cevabını buldu yine
Ve geri dönerken o kara çocuk
Küçücük bir pencereden
Baktı İstanbul'a, belki son kez
Ve döner dönmez
Hızla bir pusula yazdı;
"İstanbul şarkılarla geçişimizi bekliyor"
Belli ki çok bekletilmeyecekti...

iki gün üstüste beyaz bayrak dayatan

Karartamaz göğsümüzdeki kırmızıyı
Ki üçüncüde ne olacağı malum
Bir beyaz ölümdür korsakof
Ama bir ihtimal daha var
Ki irade, ihtimalden öte cürettir
Ve son iki günün muhasebesi
Üçüncü günün o ateşli fedasıdır
27 Şubat Cuma, vakit akşamdır artık
Ve istikamet yarınlarıdır...

*"... Dönülmez akşamın ufkundayım
Vakit çok geç
Bu son fasıldır ey ömrüm
Nasıl geçersen geç..."*

Biliriz içli şarkıdır
Belki hazan mevsimi söylenir
Ve fakat bizimkisi başka fasıldır
Çok önceden söylenmiştir şarkımız
Dilden dile, yürekten yüreğe akar
Ömrün son faslı bizce malumdur...

*"... Yola koyulurken son nefesimi verme vakti geldi-
ğinde, dudaklarımdan Kahraman'ın 'Neslim' mıs-
raları dökülecek demiştim. İşte şimdi bunun vak-
ti geldi. Çakmağı çakmadan önce Neslim'i söyle-
yeceğimi bilmenizi isterim..."*

İçmese de bulunur cebinde sigara
Ve çakmaya hazır bir çift çakmak
İlkindeki aksilik, ikincisiyle giderilir
Tedbirli adamdır o kara çocuk

Ve şimdi gözleri geleceğe bakıyor
Ve alevli dudaklarından dökülen
En içten yiğitlik türküsüdür "Neslim"...

*"... 16 yaşından beri bu ailenin bir parçası olmanın
mutluluğundayım. Söylenecek çok şey var ama
vakit yok. (...) Halkımı seviyorum, sizleri seviyo-
rum, umudun adını seviyorum..."*

Yangına kesmiş bir akşamın şafağında
Vakit hayatın kapısını çalmakta
Hazırım ömrün bu son faslına da
Onur benim, umut benim, hayat benim
Ve biz karar verimiz nasıl yaşayacağımıza
Şimdi kavgada yaşamanın vaktidir...

29 Şubat Pazar, istikamet Cebeci
Ve bir kırmızı nehir akıyor
En önünde o kara çocuk
Yüzü açık
 alını açık
 yolu açık
Gazi'den Cebeci'ye umudun nehiri
Akar, birikir, taşı taşar
Ve şaha kalkıyor halkın umudu...

Cebeci yolunda toprak bir saha
İçinde konduların kara çocukları
Top oynamaya gelmişler o gün
O sümüklü, baldırı çıplak çocuklar
Takıldı bir ananın yaşlı gözlerine
Ve yanındakinin kulağına eğildi;
"Bizimkiler böyleydi"
Ve yürüdü Muharrem'in ardından

Çocuklar biliyorlardı bu nehri
Artık bellemişlerdi neyin n'olduğunu
Ve gidip damla oldular nehirde
İşaret ve orta parmaklarını kaldırarak
O iyi abinin kırmızı nehriyle aktılar...

"... 107 canımız herşeyi ve yürüyeceğimiz yolu basitleştirdiler. Ben bunu şöyle ifade ediyorum; Ateş ortasında kalmış bir çocuk olur. O çocuğu kurtarmak için mevziden fırladım. Ya o çocuğu kurtaracağım ya da bedenimi ona siper edeceğim..."

Ateş ortasında kalmış kara çocukların
O iyi abiler kurtarıyor geleceği
Dün ve bugün, daima ve hep
O iyi abiler ve kara çocuklar
Geleceği aydınlatarak yürüyorlar...

Kerbela'dan çıktım çikalı yola
Yana yana sinemizde bir közüm
Muharrem ayında vardım Gazi'ye
Ümudun bayrağı verilmiş sözüm

Büyüdüm inançla erdim murada
Şu Gazi yolları suskun durur mu
Ümdüğüm hayalim gerçeğim olmuş
Şu Gazi toprağı bensiz olur mu

Bir gittim meşale olup bin döndüm
Gece tutuştu şavkım Gazi'ye vurdu
Birdim aşkla yandım bin oldum
Yüzüm açık olsun Gazi'ye doğru...

"... Bu yangın tek benim bedenimde değil. Emperyalizmin saldırdığı her ülkede büyüyor. Sarıyor dünyayı, saracak. Ahımız yerde kalmaz, kalmayacak..."
(Selma KUBAT)

Helikopter dedikleri elik bir kuştur
Kanadından vurulunca o da uçamaz
Düşüyor o kuşlar birer birer Irak'ta
Ki kanadını çok çektik Vietnam'da...

Öyle uzaktan uzağa dövüş mü olur
Hele bir girsinler o halkın içine
El mi yaman bey mi yaman görürüz
Görürüz o zaman ense traşlarını...

Coni dediğın tenekeden bir adem
Umrumuzda değil o meşhur ramboları
Kıçından vurulunca o da kaçamaz
Kaçamayıp uçamayıp boğulur o denizde...

"... Mazlumun dostu, zalimlerin düşmanı olunuz..."
(Hz. Ali)

Bağdat yanıyor kan revan içinde
Çıldırdı zevkten soysuz Amerikancılar
Öyle ya, kimse karşı koyamaz onlara
Öyleyse secde etmeli tüm insanlar...

Ve fakat, Zümrüd-ü Anka buralıdır
Dilden dile, dünden bugüne gelmiştir
Bir hikmet-i mucizesi var muhakkak
Göreceksiniz zulme karşı koyar halk...

Bakmayın batıdan bakıp doğuyu yazanlara
Açın bakın bu toprakların destanlarına
Hiç duydunuz mu Zaloğlu Rüstem'i
Bir aşkın peşinde çöller aşan Mecnun'u
Ki Kaf dağı varsa Simurg da vardır
Zulüm varsa isyan elbet haktır...

Çok işgalci gördü buraların toprağı
Ki hiçbirisi muzaffer olamadı sonunda
Ve halkların gazabıyla lanetlendi hepsi
Cümlesinin saltanat zürriyeti kurudu...

Halkın elindedir Musa'nın kurtuluş asası
Ve onca peygamber hısım akrabamızdır
Zulmün çarmihına gerilsek ölmüyoruz
Ateşlere de atılsak yanmıyoruz işte
Şimdi hangi bomba teslim alır bizi...

Biz buraların kara kafalı halklarıyız
Kardeşliğe gelene soframız açıktır hep
Ve lakin düşmanlığa gelene aman vermeyiz
Ki can alır can verimiz onur için...

Üç kara gözlü kızdı onlar
Ve gözleri müthiş karaydı
Biri Şengül, biri Selma'ydı
Üçüncüsü hem Şengül hem Selma'ydı...

Üç genç yoldaştı onlar
Her mevzinin ilk kurşunuydular
Bir fırladılar mı namludan
Hedefi vurmadan durmadılar....

"... Bilek gücümle çalışırken neden dünya eşit değil diye çok sitem ederdim. Hala da böyle bir dünya yaratamadığımız için içim biraz buruk. Ama mutlaka var böyle bir dünya ve yalnız hayal değil. Ve biz sizinle ulaşacağız..."

(Selma KÜBAT)

Ve İsa'nın
 Ve Musa'nın
 Ve Muhammed'in
Ve cümle peygamberlerin
İlk yoldaşıydın kömür gözlüm
Kurtuluş uğruna çile çekip savaştın
Ve Kerbela'da dökülen kandın...

Bazen yüzümüzü kibleye dönerek
Ya da bir Buda heykelinin önünde
Ve çok daha başka şekillerde
Başka yerlerde ve farklı zamanlarda
Rengimiz dilimiz, milliyetimiz, bambaşkayken
Aynı şeyleri geçirdik içimizden
Aynı kurtuluş düşünüyorduk

Selma Kubat

Sömürsüz ve zulümsüz bir dünya
Yükselttiğimiz özlem ve dökülen kanımız
Aynı kardeşlik deryasında büyüdü...

Promete ne kadar akrabamızsa
Zümrüd-ü Anka o kadar hasmımızdır
Ki soyumuz ateş soyudur
Sönmeyen ve söndürülemeyen bir ateş
Bir umut
bir özlem
Dün, bugün, yarın ve daima...

Roma kapısında çarmıha gerilirken,
Belki son nefesten bir soluk önceydi
Gözgöze geldik seninle kömür gözlüm
Dudaklarında aynı tebessümle baktın
Ateşli gözlerinde gelecek aydınlanıyordu...

Engizisyon cellatları peşimizdeyken
Ne kadar sakınmasız ve dik başlıydın
Bir kez daha inandım sana
Biz haklıydık ve alevler yükseldi
Haklılığımızın bedeliydi herşey...

Kralları tahtından edip coştığımızda
Bastil'i yıkarken gördüm seni
Yine öyle gülüyordun kömür gözlüm
Ve elindeki yüreğinle tarih yazıyordun...

Yetmiş iki gün gördüm seni Paris'te
Sokaklarda dolaşan bir tebessümdün
Ve bir kez daha inandım sana
Biz haklıydık ve toplar gürledi
Yaşadığımız ve yaşamadığımız herşeyin
Ve haklılığımızın bedeliydi alevler...

Yirmi yüzyıl seninle muhteşemdi
Nerelerde görmedim ki seni
İsyan bayraklarının dalgalandığı her anda
Düşlerimizin yere indiği her yerde
Asya'dan Afrika'ya, Küba'dan Ortadoğu'ya
Nasıl da kırmızı kırmızı gülüyordun
Ve daha doğmamışken gördüm seni
Kızıldere'de yükselen alevlerin içinde
Düşlerimizin muzaffer neferiydin...

Çok vurulduk sırtımızdan
durmadık
Yarı yolda bırakıldık
dönmedik

Kuşatmaları yara yara
Karanlıkları yaka yaka
Küllerimizden yeni dünyalar yarattık
Ve biz o aşkın Mecnunuyuz hala...

Güzel bir dünya var mutlaka
Hasretin vuslata erdiği yerde
Kavganın zaferi bulduğu anda
Uğruna kömür gözlümün yandığı
Tarihten süzülüp gelen kurtuluşun
Adı sosyalizm elbette umudumuzun
Biz o aşkın Selmasıyız daima...

"... Felluce'yi, tarihi ve görkemli yürüyüşümüzle selamlamanın haklı gururunu yaşadık hepimiz. Yüreğimiz Felluce'deydi, sizinkiler gibi..."

(Bekir BATURU)

Yenilmedik Sıffin'de dilsiz şeytanlara
Geçirseler de kitabı mızraklarına
Ki ancak yalanla kalırlar ayakta
Dün ve bugün ve daima
Dökülse de kanımız zalimin çölüne
Açan direnç çiçeğidir halkın
Ve yayılır Hüseyini isyanlarda
Dünü bugüne bağlayan Bekirlerde
Kerbela'da baş eğmeyenlerin ruhu
Dün, ve bugün ve daima
Geçirdiler yine kitabı mızraklarına

Bekir Batıru

Hüseyin Çukurluöz

Ve dayandılar göğsümüze
Kan değil, alevdi fışkıran
Ki eridi teslimiyetin mızrakları
Uslanmaz yüreğimizin yangınlarında...

*"... Kendim de çalışarak tarlamızın başına pınar yap-
mıştık ve gömüleceğim yere bir salkım söğüt dik-
miştim. Salkım söğüt şimdi büyümüş ve baş
ucumda nazlı nazlı, salkım saçak salınacak hale
gelmiş..."*

(Hüseyin ÇUKURLUÖZ)

Salkım saçak salınıyor çınar
Kökleri alev alev toprakta
Tutuştı halkın tan yeri
Kalbimiz umut atıyor...

Salıyor sularını ab-ı hayat pınarı
İçmek, ateşli sulardan içmek
Serden geçip aşka varmak
Kalbimiz umut atıyor...

Gitmek, yana yana gitmek yarına
İki can pınarı gibi süzölmek
Hayatın ve halkın derinliklerine
Kalbimiz umut atıyor

Beste tamam
Tellere dokun
Çal bağlamayı.
Muharrem'den Selami'ye
Güröl güröl bir türkü
Öfke tamam
Yüreğın hazır
Göltekin konuşsun.
Günay'dan Hüseyin'e
Alevden bir irade
Vakit tamam
Çık sokağa
Meydanlar coşsun.
Selma'dan Bekir'e
Büyüyor umut destanı
Herkes tamam
Yola çıkalım
Yürüyelim Sevgi'yle...

Semiran Polat

*"... Sosyalizm iddiasından asla vazgeçmeyeceğiz.
Kapitalizme, emperyalizme ve işbirlikçilerine so-
nuna kadar karşı koyacağız..."*

(Semiran POLAT)

Dişlerinin arasından kan tükürür gibi
Bizim şarkımızı söyle caddelerde
Sokaklara girip çıksın boylu boyunca
Ve zulmün kulağında patlasın naramız...

Alçakların suratına onuru çarpar gibi
Bizim şarkımızı söyle meydanlarda
Göğе yükselsin bıçkın endamıyla
Ve daima zalime patlasın naramız...

Yarım kalan şarkımızı tamamlar gibi
Semiran'ın avazını taşı gereken yere
Ve patlat naranı çakalların yüzüne
Şehir, alkışa duracaktır o zaman şarkımıza...

Salih Sevinel

Salih Babaya...

Bizde milis yüreği var cancağazım
Halk için atar halkın içinde
Teklediği görülmemiştir hayat kavgasında
İğnenin deliğinden cephane geçirirken bile...
Dünyayı sırtlar da bu yürek
Açlık ve soğuk içindeyken hem de
Bacağı bir kez bile titrememiştir...
Ve lakin beyaz ölüm sinsidir
Sokar durur yüreğimizi cancağazım
Sinsidir izole duvarların beyazlığı
Duyar da duymazdan gelir haykırışları...
Kalbim yorgun değil ama gidiyorum artık
Yüreğimi sana emanet ediyorum cancağazım
Halk için ve halkın içinde arpışsın diye...

"... Onların bugün büyük görünen güçleri ve imkanları bizlere ız gelir. Onlar bir avuç, biz ise milyonlarız. Kaybedeceğimiz hiç bir şey yoktur ama kazanacağımız koca bir dünya vardır..."

(M. Çayan)

Varacağız o büyük güne
Varacağız elbet
Biz varız...
Mahir'den Muharremlere
Sabo'dan Selmalara vardık
Biz halkız...

Selami Kurnaz

"... Mmknn son sınırlarına, imkansızı elde etmek iin abalayanlar ulaşabilir ancak. Gerekleşmiş imkanlar, zorlanmış imkansızlıkların sonucudur..."

(Karl Liebknecht)

"... Belki bir daha gremeyeceğim oraları. Ama tek tesellim, son yolculuğum orayadır. Deniz ocuklarının lkesinedir..."

(Selami KRNAZ)

Bir yanı başı dumanlı dağlar
te yanı denizse hırın mı hırın
Ancak inatılar ayakta kalacaktır
Ki adına Laz inadı derler...

Kolaya büyümez tütün, çay ve fındık
Hırsızın ağına selam vermez hamsi
Emek inatların en güzeli
Ki Selami'nin inadı inattır
Laz oğludur en hasından
Ve burda mavili kentin Reis'idir...

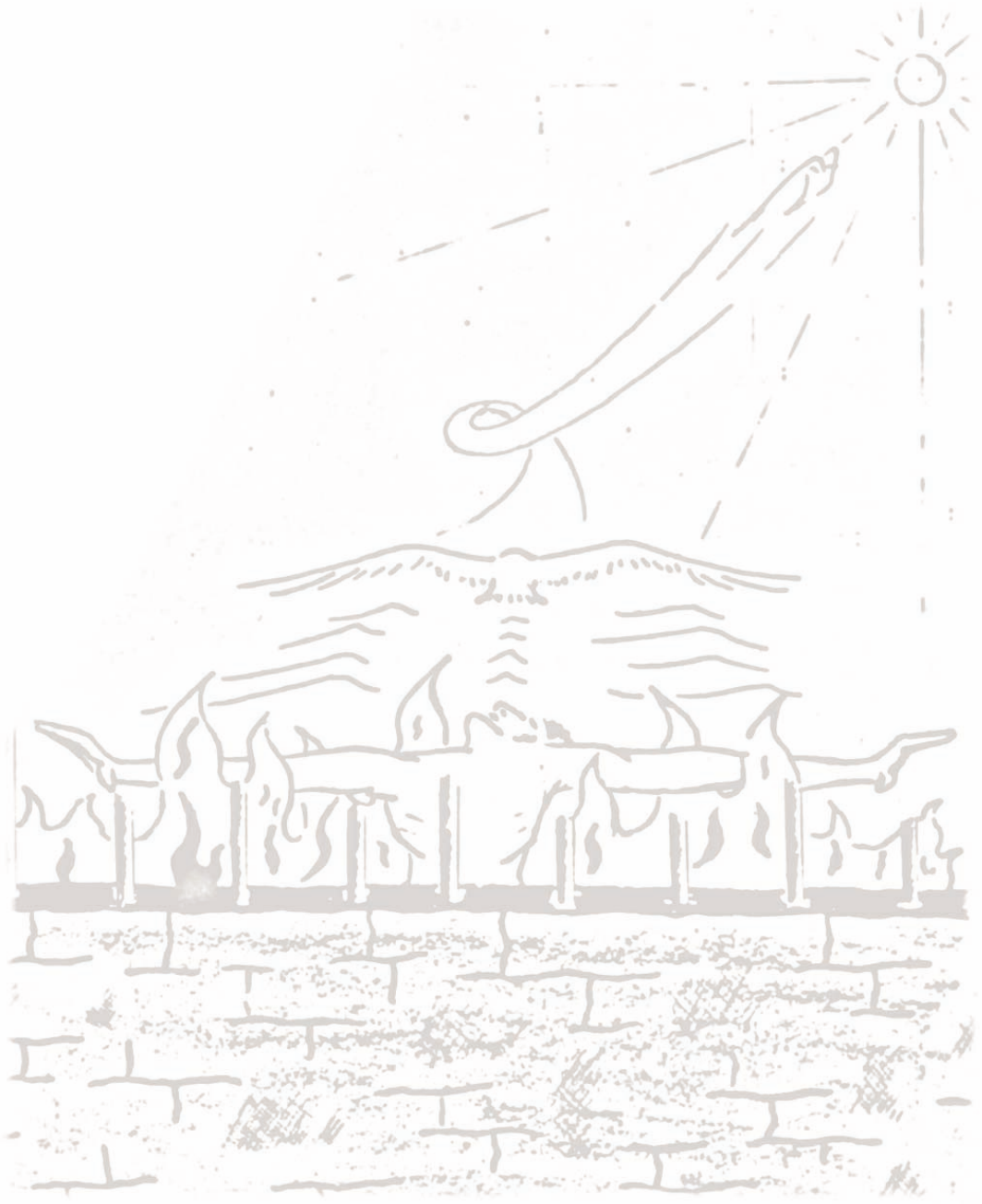
Bir yanı Avrupai beton
Öte yanı Amerikan zinciri
Ortasında Selami Reis'in takası
Gam tutmasın yüreğin uşagum
Bizim Reis'in burnu eğridir
Başı da dik
Ki deniz çocuklarının ülkesinden
Bir Ada sevdalısıdır...

Vira bismillah dediyse bu Reis
Ve açıldıysa ufka bu taka
Fırtınalar atlatılır uşagum
Dönecektir bordo mavi gülüşüyle
Bayrak bayrak direnecektir sevdaluğuna
Sen kemeçeyi hazırda tut
Ve namluya hamsi sür
Rengin kurşunidir ne de olsa...

"... Zengin olunca ölemiyorsunuz da. O kadar iyi bakıyorlar ki adamı süründürüyorlar..."

(Rahmi Koç)

Ölmek var, bir de ölmek var
Adaletsizlik ölümden dahi var
Kimi açlıktan kimi soğuktan ölür
Ölmeyip daha da semirmek için
Bin bir dolap çeviren de var
Kimini toprak basar bağrına
Kiminin yüzüne ecel de tükürür
Öleyim de kurtulayım der bazısı
Bazısı Azrail'e rüşvet verir
Kimine imam da küfreder içinden
Yoktur kiminin gömecek kimsesi
Ölmek var, bir de ölmek var
Bir de bahtiyar gidenler var...

umut yağmuru süüyor...

Boran Yayınevi'nden çıkan kitaplar

- 1- Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm Mücadelesinde GENÇLİK (I-II)
- 2- Milliyetçilik Çıkmazı
- 3- Zafer Yolunda -I
- 4- Yaşatmak İçin Öldüler
- 5- Gülüşün hücrelere takılı kaldı - M. Çetinkaya (Şiir)
- 6- Feda Destanı - G. Yılmaz - F.Tokay Köse (Şiir)
- 7- Bütün Yazılar - Mahir Çayan

Haziran Yayınevi'nden çıkan kitaplar

- 1- Devrimciler Yargılıyor Dizisi:
Devrimci Sol Dava Dilekçeleri
12 Eylül Mahkemeleri Dosyası (I-II)
- 2- Kongre Belgeleri-1: RAPOR
Parti Cephe İle İktidara Yürüyelim
- 3- Kongre Belgeleri-2: KARARLAR
- 4- Taş Değil Yürekti Elimizdeki
- 5- Darağacında Yapılan Siyaset: İDAM
- 6- GAZİ Gecekondulardan Geliyor Halk
- 7- Tutsak Aileleri, 12 Eylül ve TAYAD
- 8- 50 Soruda HALK MECLİSLERİ
- 9- 50 Soruda Din, İslamcılık ve Laiklik
- 10- EL SALVADOR Birleşik Devrimci Savaş
- 11- Direniş Ölüm Yaşam
- 12- Direniş Ölüm Yaşam-2
Devrim Kuşağının Kahramanları
- 13- Bir Direniş Odağı METRİS (Metris Tarihi)
(2. Baskısı Yar Yayınlarında çıktı)
- 14- Herşey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin
(Devrimci Harekette Darbe)

- 15- Bir Savaş, Bir Dava ve Zafer
- 16- Yeni Çözüm Seçme Yazılar
- 17- Cezaevleri Direnişleri-1: BUCA
- 18- Cezaevleri Direnişleri-2: ÜMRANIYE
- 19- Cezaevleri Direnişleri-3: ULUCANLAR
- 20- HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ- Cilt 1-2
- 21- Kontrgerilla Operasyonları
- 22- Mücadele Seçme Yazılar-1
- 23- Mücadele Seçme Yazılar-2
- 24- Direniş Şiirleri
- 25- Dava Dosyası-1
- 26- Dava Dosyası-2
- 27- Bize Ölüm Yok
- 28- Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak
- 29- Halk Sınıfı (I-II)
- 30- Amerikan İmparatorluğu, Milliyetçilik ve Demokrasi

Anadolu Yayıncılık'tan çıkan kitaplar

- 1- Tarihçesi ve Yaşayanların Anlatımlarıyla İŞKENCE-1
- 2- Hapishanelerde Katliam
(19-22 Aralık 2000, Belgeler, Tanıklar -I)

Tavır Yayınları'ndan çıkan kitaplar

- 1- İki kardeşin hayatı: Canan ve Zehra - Ahmet Kulaksız
- 2- Karanfil halayı - Ümit İlter (Şiir)
- 3- Bir Kar Makinası Grup Yorum 1-2

Ümit İLTER, 1967'de Adıyaman'da doğdu. Aslen Mersin Silifke'lidir. Ortaokul yıllarında devrimcilerle tanıştı. Lise yıllarında artık bir devrimci sempatanıdır. Ama ülke 12 Eylül'ü yaşamaktadır. Aktif bir devrimcilik yapma olanağını bulamaz.

Lisede tiyatro ve edebiyata ilgi duyar.

1984-1985 yıllarında İÜ. Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne girer. Burada devrimcilerle tanışır. DEV-GENÇ saflarında yer alır. Cunta sonrası devrimci mücadelenin yeni yeni geliştiği bu süreçte gençlik hareketinin örgütlenmesine önderlik eder. 1987'de tutuklanır. Bayrampaşa Özel Tip'de tek tip elbise direnişine katılır. Tahliyesinden hemen sonra gençliğin o süreçteki en büyük direnişi olan Nisan gösterilerinin önderlerinden-örgütleyicilerinden biridir. Bu direnişden dolayı tekrar tutuklanır. Tahliyesi sonrası artık illegal mücadele içindedir.

1991'de İzmir'de iki arkadaşının şehit olduğu çatışmada yaralı olarak tutsak düşer. Yaralı hali ile işkenceye götürüldü, işkence de direndi. Bu tarihten sonra Buca, Aydın ve Ümraniye hapishanelerinde kaldı. 19-22 Aralık 2000 büyük hapishaneler katliamında Ümraniye'deydi. Bu katliamdan da yaralı olarak kurtuldu. İşkence gördü ve Kandıra F Tipi Hapishanesi'nin tek kişilik hücrelerine atıldı.

İlk kitabı Tavır Yayınları'ndan çıkan 'Karanfil Halayı'ndan sonra, 'umut yağmuru' ikinci şiir kitabı.

